

Öğrencilerin Kaleminden

Darbeden Demokrasiye

15
TEMMUZ

T.C.
Millî Eğitim Bakanlığı
Ortaöğretim Genel Müdürlüğü

Öğrencilerimizin Kaleminden
Darbeden Demokrasiye:
15 Temmuz

Editör

Yaşar KOÇAK
Daire Başkanı

İnceleme

Muammer AKSOY
Dilek SEKÜCÜ
Emine ÖZYURT
Sibel AKBIYIK
İclal ÜNALDI
Çetin ARTAR
Yasin AYDEMİR

Kapak Tasarım

Altan Matbaacılık

Dizgi

Altan Matbaacılık

ISBN: 978-975-11-4217-7

Millî Eğitim Bakanlığı Yayınları Genel Yayın No: 6306
Tanıtıcı Yayınlar Dizin No: 80

Ortaöğretim Genel Müdürlüğü Öğrenci İşleri ve Sosyal Etkinlikler Daire Başkanlığınca "Darbeden Demokrasiye: 15 Temmuz Demokrasi Zaferi" adlı 81 ilden birinci seçilen kompozisyonların derlendiği kitap Bakanlık Makamınının 10.05.2016 tarihli 5211439 sayılı olurları ile Ortaöğretim Genel Genel Müdürlüğü tarafından 3.000 adet basılmıştır.

ÖN SÖZ

Eğitim; ekmek ve su gibi toplumun en hayati ve mecburi ihtiyacıdır. Çağın gereklerine uygun olarak sürekli değişen ve gelişen, birikim ve tecrübeler ışığında yenilenen bir süreçtir.

Eğitim, nesil yetiştirme işidir. Nesil yetiştirme, medeniyet inşası iddiasını sürdürmektir. Millî Eğitim Bakanlığı olarak hedefimiz, tarihimizin bize atfettiği yüce değerler ve ilkelerimiz doğrultusunda bilgi toplumunun gerektirdiği bilgi ve becerilerle donanmış; millî kültür ile insanlığın ve demokrasinin evrensel değerlerini içselleştirmiş bireyler yetiştirmektir.

Millî kültürümüzü yaşatmanın en temel yolu eğitimidir. Tarihimiz, gelenek ve göreneklerimiz, bizi biz yapan millî ve manevi değerlerimiz bizim binlerce yıllık birikimimizdir. Gençlerimize bu değerleri aşıladığımızda hem bu değerlerimizi muhafaza etmiş hem de milletçe varlığımızı sürdürmüş olacağız. Millî değerlerine bağlı bir nesille Türkiye'yi daha güçlü kılabilir ve daha güçlü yarınlara taşıyabiliriz.

15 Temmuz 2016 tarihinde milletimizin sarsılmaz bütünlüğünü hedef alan kalkışmanın önlenmesinde canlarını siper eden, kahramanca mü-

cadele eden ve bu uğurda canlarını hiç düşünmeden feda eden “Demokrasi Şehitlerimizi” gençlerimize tanıtmak ve tarihe şanlı direniş olarak geçen bu kutlu mücadeleyi anlatmak öncelikli görevimizdir.

Ortaöğretim öğrencilerimiz arasında düzenlenen “Darbeden Demokrasiye: 15 Temmuz Demokrasi Zaferi” çalışmamızla amacımız evlatlarımızın hamurunda var olan vatan sevgisini, millî birlik ve beraberlik duygusunu, demokrasi ve millet bilincini pekiştirmek; aynı zamanda bu bilincin nesilden nesile aktarılmasını sağlamaktır. Bu üstün mücadelenin gelecek nesillere aktarılması görevi de öncelikle eğitim kurumlarımıza düşmektedir. Şehit ve gazilerimize minnet borcumuzu ödemenin yolu; uğrunda canlarını feda ettikleri vatanımızı korumak, ülkemizi daha güçlü kılmak için daha çok çalışmak ve onların adını ebediyen yaşatmaktır.

15 Temmuz gösterdi ki bizler millî ve manevî değerlerine, bayrağına, devletine ve milletine sahip çıkan bir gençlik yetiştirmişiz. Şeyh Edebali, Osman Gazi’ye nasihatinde “Oğul geçmişini iyi bil ki, geleceğe sağlam basasın. Nereden geldiğini unutma ki nereye gideceğini unutmayasın.” demektedir. Şunu ifade etmekten gurur duyuyorum ki nereden geldiğini ve nereye gideceğini bilen bir nesil yetiştirmişiz. Biz gençlerimize güveniyor, geleceğimizi emanet edeceğimiz nesillerimize inanıyoruz.

“Darbeden Demokrasiye: 15 Temmuz Demokrasi Zaferi” konulu Türkiye geneli ortaöğretim öğrencileri arasında düzenlenen kompozisyon çalışmasına 81 ilimizden öğrencilerimiz ilgi göstermiş, büyük bir katılım sağlamıştır.

Demokrasinin ne kadar elzem olduğu bilincinde olan evlatlarımızın kaleme aldığı satırları, onların değerlerine gösterdiği hürmetin de bir yansıması olmuştur. Gençlerimiz; duyguları, düşünceleri ve hissiyatlarıyla da Asım’ın nesline yakışan vakur duruşlarını sergilemişlerdir.

Bu çalışmaya katılan tüm öğrencilerimizi yürekten tebrik ediyor; çalışmamızda emeği geçen herkese teşekkür ediyorum.

İsmet YILMAZ
Millî Eğitim Bakanı

EN UZUN GECE DEN

“Yelkovan aceleliydi, her zamankinden daha büyük bir süratle çalışıyor, bir an önce aydınlığa kavuşmak istiyordu. Ama acımasızdı akrep. İnadına ilerlemiyor, bin devri bir zamana sığdırıyordu. Milyonlarca hayat bir ana hapsolüyor, bir milletin kaderi ve tarihi yeniden yazılıyordu. Binlerce yıllık bir kinin hesaplaşmasına hazırlanılıyor, asırlardan beri süregelen bir oyunun son perdesinin açılışı yapılıyordu. ‘Asker yönetime el koymuştur!’ sözleriyle duyurmuşlardı bize tiyatronun(!) başladığını. Tüm senaryoyu yazmışlar, kafalarında uygun rolleri belirlemişlerdi.” diye anlattı o geceyi Aksaray’dan Fadime Kasal ve Tuğba Alkan ekledi Trabzon’dan: “Vatan sevdadır, vatan müebbetir bize, vatan namustur arş-ı âlâ üzre; tankın, topun, merminin, siperin hükmü geçmez aşk-ı vatan sinemize! Analar ve evlatları vardı temmuz vakti meydanlara koşan. Göğsünü tanka siper, imana zafer diye kurban eden kiblesi Kâbe, aşkı vatan olan evlatlar yetiştirmişti Şerife bacılar, Türkan analar ‘Meydanlara inin!’ emrini aldıktan sonra meydanlara, mertebelerin en güzeline koşanlar gün olur otuz kurşun bir vatan eder dedi sinesinden, istiklâline ve istikbâline sahip çıkarak yarınlarımızı karartmaya, umutlarımızı yok etmeye çalışan bir avuç ihanet ve dalâlet sarhoşuna.”

15 Temmuz gecesine "en uzun gece" dedi Erzurum'dan Aysel Öykü Karaduman: "Kaç uykusuz gece siler hafızalarımızdaki bu anları, kaç mevsim unutturur o kara geceyi bilmem. İspatlamak için bu vatanın bizim olduğunu, kaç fidan can verecek, kaç yiğit kan dökecek bilmem. Bin yıllık mührümüzü silmek için bu yurttan, kaç bin yıl daha gayret gösterecekler bilmem. Coğrafya derslerinde öğrendiğimiz en uzun gecenin artık hükmünün kalmadığını da bilirim. 15 Temmuz gecesi yaşananlardan sonra, en uzun gecedir artık."

Bursa'dan Miray Torun o geceyi ve ilk direnişi şöyle anlatıyor: "O gün gökyüzü bir başka renge büründü. Bir vatan evladının hainlerin karşısına dikilip, paşasından aldığı emirle, babasından gördüğü vatan sevgisiyle, cesaretini harmanlayıp alından tek kurşunla yere sermesiyle yemişlerdi düşmanlar ilk darbeyi. Darbeye yeltenenler, halk darbesiyle karşılaşmıştı." Balıkesir'den Şule İnkaya anlattı vatan aşkını: "Ben Türkiye'yim, Fatih'ine hayran, Mustafa'sına âşık. Şehidimin kanıyla renk bulan, dalgasıyla rüzgârı esir alan bir destan yazıldı öz adı bayrak olan. Ölümüne diş gösteren evladım bugün. Vatan sağ olsun diyen babaların yurduyum. Şehitleri doğuran anaların gözyaşıyım."

"Âsım'ın nesli... diyordum ya... nesilmiş gerçek:

İşte çiğnetmedi nâmûsunu, çiğnetmeyecek."

İstiklâl Şairimiz Mehmet Âkif ERSOY'un "Çanakkale Şehitlerine" adlı şiirinde vurguladığı Asım'ın nesli gibi mevcut eğitim sisteminden geçen bugünün nesli de 15 Temmuz gecesi ben de varım, ben de bu vatanın sahibiyim diyerek varlığını yüreklerimize ilmek ilmek işledi. Asım'ın nesli yeniden doğdu âdeti.

Öğrencilerimiz 15 Temmuz'u dillendirdi kendi diliyle... Binlerce yıldır yaşadığımız ve zengin bir medeniyet inşa ettiğimiz coğrafyamızda nice savaşlar, nice ihanetler, nice yıkımlar yaşadığımızı; her defasında vatanımıza sahip çıktığımızı anlattık ve yazımızı Sezai Karakoç'un sözleriyle noktalayalım:

"Geceye yenilmeyen her kişiye, ödül olarak bir sabah ve bir gündüz, bir güneş vardır."

Ercan TÜRK
Ortaöğretim Genel Müdürü

6 İÇİNDEKİLER

Adana	Atiye YEŞİL	KARANLIKTAN AYDINLIĞA EN UCUZ GECE	10
Adıyaman	Ahmet Can BİLEN	GEÇENİN KARANLIĞINDAN, GELECEĞİN AYDINLIĞINA	12
Afyonkarahisar	Aya SWAİD	BİR MUHACİRİN GÖZÜ İLE 15 TEMMUZ	15
Ağrı	Hicran GÖKÇEN	15 TEMMUZ (ASLAN VE SIRTLAN)	17
Aksaray	Fadime KASAL	SOĞUK TEMMUZ GEÇESİ	19
Amasya	Özge Nur TOPAL	VATAN YOLUNDA	22
Ankara	İrem BÖKE	GÜNEŞİN DOĞDUĞU GECE	24
Antalya	Yüşa GIRAY	O GECE	26
Ardahan	Zeynep DOĞRUEL	DARBEDEN DEMOKRASİYE	28
Artvin	Ümit KANTAR	HÜRRİYET GÜNEŞİ: 15 TEMMUZ DEMOKRASİ ZAFERİ	30
Aydın	Ayşe MEŞE	DEMOKRASİ BAĞIMSIZLIK VE TÜRK MİLLETİ	32
Balıkesir	Şule İNKAYA	TAÇLI SULTANLARA	34
Bartın	Ayşe KIRDAR	BİR GÜL BAHÇESİNE GİRERCESİNE	36
Batman	İnci ÇELİK	BİTMEYEN GECE	38
Bayburt	Merve ASLANER	KARANLIK GECEDEN AYDINLIK SABAHA MERHABA!	39
Bilecik	S. Şule YETİMLER	YÜREKSİZ FİLLER	42
Bingöl	Murat DEMİR	ADANANLAR VE ALDANANLAR	44
Bitlis	Kevser BARTİK	BİR ŞİRDİR 15 TEMMUZ	46
Bolu	Melis AKSU	UZUN BİR GECE	48
Burdur	Seda ZENGİN	DEMOKRASİNİN ZAFERİ	49
Bursa	Miray TORUN	VATAN SAĞ OLSUN	51
Çanakkale	Ecem ÇETİN	GÜN, GECEYE VARANDA	55
Çankırı	Berika Ezgi BERÇİN	SÜREGELEN DESTAN	57
Çorum	Hilal GÜZEY	VATAN SEVDASI	59

Denizli	Nezaket UYSAL	FİLLER VE EBABİLLER	62
Diyarbakır	Çiller ALPARSLAN	KARANLIKTAN AYDINLIĞA	64
Düzce	Neslihan ŞAHİN	ANLADIM	66
Edirne	Gölnur CAVILDAK	AYDINLIK BİR GELECEK	68
Elazığ	Zeynep Nur ETÖZ	YOLCUYA	70
Erzincan	Ramazan KUŞ	ASIM'IN ŞAHLANAN NESLİ	72
Erzurum	A.Öykü KARADUMAN	EN UZUN GECE	75
Eskişehir	Ahsennur BİLEN	KAN ÇİÇEKLERİ	77
Gaziantep	Öznur Asena KARA	BİR MİLLET DÜŞÜNÜN	79
Giresun	Feyza Nur GÜREL	KOKUSUNA KURBAN OLDUĞUM VATANIM	81
Gümüşhane	Büşra KARASAPAN	DEMOKRASİ ŞERBETİ	83
Hakkari	Zozan AKDOĞAN	DARBENİN YÜZYILLIK ÇINARI	85
Hatay	Ayşenur Kübra HAMEŞ	ŞEHADETE SUSAYANLAR	88
İğdir	Aslıhan ALAGÖZ	BATAKLIKTAN HÜR AYDINLIĞA	90
Isparta	Hamza KAYACAN	HUZURLA UYUYUN	92
İstanbul	Fatmanur ŞİRİN	ARŞA YÜRÜYEN YÜREKLER	93
İzmir	Elif KORKMAZ	KARANLIK GECENİN HİKÂYESİ	95
K.maraş	Beyza AYDIN	FECRİN GÜNEŞİ	97
Karabük	R.Tuğsel KARAKIRIK	DİRİLİŞ	99
Karaman	Sena DEMİRCİ	HALKIN DESTANI	101
Kars	Büşra BOZ	CENNET KUŞLARI	103
Kastamonu	Hilal PEKER	ESARET Mİ CESARET Mİ?	105
Kayseri	H.Nagehan GÜÇLÜ	VE KUŞLAR FİLLERİ YENER	107
Kilis	Rabia MAZLUM	HERŞEY ONUN İÇİN, O ALBAYRAK İÇİN	109

8 İÇİNDEKİLER

Kırıkkale	Beyzanur YUMUŞAK	15 TEMMUZ DEMOKRASİ ZAFERİ VE ŞEHİTLERİ	111
Kırklareli	Melisa BAYSAL	TEMMUZ'UN SOĞUĞU	113
Kırşehir	Pınar İLERİ	TÜRK MİLLETİNİN DİRENİŞ DESTANI	115
Kocaeli	Meryem USLU	15 TEMMUZ DESTANI	117
Konya	İsmihan EDALİ	TÜRK'ÜN DESTANI	119
Kütahya	Azime KAYA	KARANLIK GECE VE SONRASI	121
Malatya	Selin ER	İPLERİ KESİLMİŞ KUKLALAR	123
Manisa	İlter ÖZİŞSEVEN	TEMMUZDA ZEMHERİDEN BAHARA	126
Mardin	M.Zeki PÜRNEK	KIYAM GECESİ	128
Mersin	Nida BULUT	BİR KISIK SES	130
Muğla	Melike ÇATAL	DEMOKRASİ DESTANI	132
Muş	Nazlı ÇİFTÇİ	HAÇLI SEFERLERİNDEN DARBEYE DARBEDEN DEMOKRASİYE 15 TEMMUZ	134
Nevşehir	M.Nur YÜCEL	BİR SALA BİN DİRİLİŞ: UNUTMADIK, UNUTTURMAYACAĞIZ!	137
Niğde	Şerife SONKUR	MİLLÎ İRADENİN AYAK SESİ	140
Ordu	Faruk AKBAYRAK	ÖZGÜRLÜK YAHUT ZİLLET	142
Osmaniye	Sena Nur GÜVENÇ	YEK VÜCUT	144
Rize	Gamzenur KAP	BİR MEKTUP	146
Sakarya	F.Berk USTAOĞLU	15 TEMMUZ	149
Samsun	Edanur KOCAKOÇ	ŞAHİDİN GÖZÜNDEN ŞEHİDE MEKTUP	151
Siirt	A.Zehra SEVİNÇ	İHANETİN ADI 15 TEMMUZ	155
Sinop	Gizem UYANIK	SEMAYA YÜKSELEN BEDENLER	157
Sivas	Yüstra YILMAZ	KARANLIĞIN AYDINLIĞA KAVUŞTUĞU GECE	159
Şanlıurfa	Hışman DEMİR	KARANLIK AKŞAMIN AYDIN MİLLETİ	161
Şırnak	Dilek BABAT	ADALETİN ANAHTARI	163

Tekirdağ	Meltem AKÇAY	DİLLERDEN YÜREKLERE DÖKÜLEN	164
Tokat	Tuççe ABAY	KARANLIKTAN AYDINLIĞA, DARBEDEN DEMOKRASIYE	166
Trabzon	Tuğba ALKAN	TÜRK'ÜN İNŞİRAH KALKIŞI	168
Tunceli	Özlem CİHAN	HALKIN DEMOKRASİ ZAFERİ	172
Uşak	Aleyna BIÇAKCI	DARBE	174
Van	Fatma KARTAL	AZRÂİL'E SELAM VERMEK	176
Yalova	Yağmur ALTINOK	UTANÇ GECESİ	178
Yozgat	Doğukan ERBAŞ	ÖLÜME KOŞAN KORKUSUZ YÜREKLER	180
Zonguldak	Damla ŞAHİN	VATAN KOKAN PLAK	182

Atiye Yeşil

Medine Müdafii Fahreddin Paşa
Anadolu İmam Hatip Lisesi/Yüreğir

KARANLIKTAN AYDINLIĞA EN UZUN GECE

**“Veriniz başbaşa... zîrâ sonu hüsrânı mübîn
Ne Hilâfet kalıyor ortada; billâhi ne din!”**

Mehmet Âkif bu zamanları görür gibi. Zira bu millet, bu vatan hep birliğinden, dirliğinden vuruldu. Yüzyıllardır bu topraklarda oynanan kirli oyunlar aziz milletimizi parçalama çabasından başka bir şey değildi. Bundan yüz yıl önce Kurtuluş Savaşı’nda, Çanakkale’de, bugünlerde darbe girişimine karşı direnişte, bütün mücadeleler aynıydı. Hak ve batılın savaşı hiç bitmedi. Darbe girişiminden çok işgaldi bu yaşananlar. Millî irademizi, demokrasimizi, özgür düşünce ortamımızı işgal etmek istediler. Yüzyıl önce yapamadıklarını şimdi yapmak istediler. Yüzyıl önce geçit vermemiştik. Bizde bu yürek olduğu sürece de geçit vermeziz Allah’ın izniyle.

Halkımıza yapılan algı operasyonlarının oluşturduğu etki, bizi birbirimizden uzaklaştırdı sanırken, tekrar sırt sırta verip mücadeleye geri dönmemiz gerektiğini hatırlattı. Anladık ki bu topraklarda yaşayan insanlar ancak ve ancak kardeşler. Anladık ki birbirimizin düşmanı değiliz, bize yâr ve yâren olan yine bizim insanımızdır. Bir bütün olmak için darbeyi, savaşı, zor günü beklememeliyiz. Birliğimizi her daim korusak hiçbir saldırıya teşebbüs edemezler!

Şimdi bir gece düşünün. Geceyi aydınlatanın yalnızca hilal olmadığı bir gece. Bu geceden sonra yeryüzünde parlayacak olan yıldızlar var. Bu gece öyle bir gece ki vatan hainlerinin, şeref yoksunlarının millî iradeyi silahlarla, tanklarla yıkabileceği yanılıgısına düştüğü, taşların tankları yendiği, ateş yağmuruna etten duvar ören insanlarımızın ruhunun şad olduğu bir gece.

Bir adam düşünün; gözlerinde vatan sevdası, saçlarında nesilleri saran bir büyü ve elleri; elleri cesaret rengi. O yürüyünce kuşlar uçuyor teslimiyet ülkelerine. Biz bu adama Ömer Halisdemir diyoruz. Çocuklarımız rahatça okula gidip gelebilsin diye, kimsenin esiri olmadan, Allah'tan gayri kimseye kulluk etmeden huzur içinde yaşayalım diye mücadele eden Mehmetçik. Ömer Halisdemir deyince ayetlerle, dualarla kilolarca ağırlıktaki top mermisini kaldıran Seyit Onbaşı geliyor aklımıza. Sonra Seyit Onbaşı ölmedi diyoruz. Ömer Halisdemir gibi niceleri Seyit Onbaşı'dır aslında. Onlar dualarıyla bileğine güç katanlardır. Soğuk demirlerin, mermilerin arkasına sığınmazlar. Onlar bize yiğit olmayı öğretirler. O gece nice yiğitlerimizin kanı aktı hatırlayın. O gece bu ülkenin yetiştirdiği Ömer Halisdemir'ler döküldü sokağa. Niceleri tankların önüne serdi kendini. Candan da geçtik canandan da. Yediden yetmişe, Kürt'üyle Türk'üyle, Müslümanı Ateisti, sağcısı solcusu herkes kenetlendi.

Olaylar değişik gibi gelse de bize perdenin arkasındakiler hep aynı niyetlerdi. Yıllar öncesinin Nene Hatun'larının yerini Şerife Bacı'lar aldı. Cepheye kundaktaki bebeği ile mermi taşıyan Elif'lerimiz, bugün de kamyonlarda direnişe adam taşıdı. Ve bir kez daha anladık ki isimlerin bir ehemmiyeti yok. Ali'siyle, Ayşe'siyle niyetler aynı, dualar aynı, gözyaşı aynı.

Hatırınıza getirin şimdi 15 Temmuz gecesi tankın altında kalıp bir bacağı kaybeden ablamızın dediği gibi: "Bir bacak bir şey değil. Vatana feda olsun." Her şey gelir geçer, yeter ki bir Allah sevgisini, bir de vatan sevgisini kaybetmeyelim.

Rabb'im, 15 Temmuz gecesi ve sonrası darbe girişiminde şehit olan, yaralanan kardeşlerimize, vatani için çaba gösteren herkese, yurdun her köşesinde şehit düşen askerlerimize ve ailelerine, Ömer Halisdemir'e rahmet ve mağfiret eylesin. Düşmana karşı her daim muvaffakı-yetimizi korusun.

Ahmet Can Bilen
Bilgi Anadolu Lisesi

GEÇENİN KARANLIĞINDAN, GELECEĞİN AYDINLIĞINA

Hayatlarını milletin varlığına adanarak; iman saflarında şehit düşen, ihanet gecesinde millete can veren, her biri demokrasimizin birer kilometre taşı olan 15 Temmuz şehitlerimizi minnet ve dua ile anarak başlamak millete saygısızlık olur. 15 Temmuz gecesinde bize kurşun sıkanların künyelerinin anlamı yok artık. Esas olan birkaç dönüm noktası dışında. Dünyanın ve ülkemizin tarihine büyük punto not düşülecek; 21. asrın ihanet ve destansı direniş gecesinde yaşananları doğası ile okumak ve gereklerini yerine getirmek vatan evlatlarının boyun borcudur. Bu yazı bu borcun bir parçası.

İlk Çağ'ın Mezopotamya'sı, günümüzün Ortadoğu coğrafyası huzuru ve istikrarı dünyanın güç dengesini şekillendiren ve devletler kurup devletler yıkan Osman Gazi'nin torunlarında buldu. Devlet-i Ebed-Müddet (Ebedi Devlet) bu gücü millettten, adaletten ve hoşgörüden aldı. Millette bu duygu hazinesi var olduğu sürece ismi ne olursa olsun 'Devlet' hep ebedi kalacaktır. 15 Temmuz'da FETÖ maşası ile söndürülmeye çalışılan; kadim toprakların üzerinde dünyaya adalet ve merhamet dağıtmış bu milletin yeniden doğuş kıvılcımlarıydı ve diriliş hikâyesi idi. Devleti güçlü kılan ve var oluşuna denge kazandıran etkenlerden biri de milletin hafızasıydı. Başkomutan, demokrasinin geleceği ve özgürlüğün kaybedilmemesi için, 15 Temmuz'da halkını sokağa davet etti. Bu millet, kendi askerinin kurbanı Genç Osman'ı, darbe kurbanı Sultan II. Abdulhamid Han'ı, Adnan Menderes'i, Turgut Özal'ı, Necmettin Erbakan'ı ve başkomutan olarak Recep Tayyip Erdoğan'ı gördü. Hafızasını yüreğinde koruyan millet içinde birikenlere yol buldu. Millet o gece direnişte; Beni Ahmer Granadası kadar kararlı, Şeyh Ahmed Yasin kadar inanmıştı. Ortak bir kanı var; bu birikmişlerin sonucunda Anadolu; 248

değil on bin can yitirseydi de ne geri çekilecek, ne teslim olacak, ne de ileri atılmaktan vazgeçecekti. Bu topraklar Selahaddin Eyyubi'yi görmüşken Kudüs'ün tutsaklığına nasıl katlanabilir? Mercidabık'ta sancak sallanmışken Suriye'de katledilen çocukların gözyaşlarına nasıl sabredebilir? 15 Temmuz gecesi halk; Suriye'nin gözü yaşlı evlatları, Mısır'ın idam sehпасındaki Müslümanları için sokaktaydı. Sokakta ihanetin tank, tüfek ve uçaklarına karşı verilen kavganın adı Ömer Halisdemir, Erol Olçak'tır.

Özgürlük gecesinde sokaklarımızdaki milyonlar; bizim ecdadımızın ve torunlarımızın izzetinin ve şerefının kanıtıydı. Bu toprakların gördüğü en şerefsiz hainler ve onların iplerini tutan, kana susamış, medeniyet örtüsüne bürünmüş caniler içinse korku ve kâbusun titreyişi, kanıtı, haykırışları. Şehit Halil Kantarcı; 28 Şubat'ta -henüz 15 yaşında- idamla yargılandı, Ne mutlu ona ki onlara cevabını -zalimle olan hesabını- darbenin karşısında dimdik durarak, zalimlerin tanklarına çelme takarak verdi. Millet o gece farklılıkları, mezhepleri, ırkları, ideolojileri bir kenara bıraktı, özgürlüğe yol açtı. 15 Temmuz bize onlarca yıldır özlem duyduğumuz birlik ve beraberlik ruhunu hatırlattı, öğretti.

15 Temmuz gecesi kulaklarımızda Eski Başbakanımız Necmettin Erbakan'ın "İman varsa imkân vardır." sözleri, Aliya İzzetbegoviç'in "Ölmeye hazır olan insanlar, ölmeye hazır olmayanlara karşı galip gelirler." sözleri, Şeyh Ahmed Yasin'in "Bizler direndik, ileri atıldık ve kaçmadık." sözleri, Hasan El-Benna'nın "Özgürlük, bağımsızlık ve hâkimiyetten daha azına razı değiliz." sözleri, Malcolm X'in "Özgürlüğü savunanların direnme gücü, zulmedenlerin gücünden daha fazladır." sözleri yankılandı. İmanın ve tevhidin gücü karşısında ne tankları direnebilirdi, ne de uçakları. Demokrasi kavgamızın ve özgürlük mücadelemizin bayrağı Ömer Halisdemir geri adım atmadı. Demokrasinin gazisi üç taş ile iki tanka bedel Sabri Ünal geri adım atmadı. Farklılıkları ortadan kaldıran, mahallesini kamyonla direnişe taşıyan Şerife Boz ablamız geri adım atmadı. Tankın önüne başını, canını koyan tıp fakültesi öğrencisi Metin Doğan geri adım atmadı. Binlerce vatan haini kendisini ararken İstanbul'un göbeğine inip tekbir getiren Recep Tayyip Erdoğan geri adım atmadı.

Organize bir batı riyakârlığı ile karşı karşıyayız. Ahmet Arif'in özetlediği gibi; "Bunlar engerekler ve çıyanlardır, bunlar ekmeğimize göz koyanlardır." Yeni dünyanın ve kan emici Avrupa'nın soyut demokra-

sisine karşı Anadolu halkının somut ve canlı demokrasi seansı bizden sonrakilere ders olacak. "Demokrasi onlar için helvadan yapılmış bir put gibi.' Özgürlüğün ve demokrasinin yaşam mücadelesine kanları ile müdahale eden kahraman şehitlerimizin bizden daha uzun yaşayacağına eminim. Anadolu yarımadası, kendisine 15 Temmuz şeref madalyasını layık görenleri ilelebet unutmayacak ve minnetle anacaktır.

Velhasılıkelam ısrarlı bir şekilde; inançla, itikatla, irfanla, idrakte, imanla, ümmet ile birlikte yol almamız gerekiyor. Adalet ve merhamet üzerine kurulu bir medeniyetin inşası bu milletin öncülüğünde ancak böyle başarılabilir.

Aya Swaid

Afyonkarahisar Anadolu İmam Hatip Lisesi

BİR MUHACİRİN GÖZÜ İLE 15 TEMMUZ

Evden çıkıyorum, hiç dönmek üzere, oyuncaklarım, kitaplarımla vedalaşarak çocukluk anılarımı bırakıp ayrılıyorum o sıcacık ana kucağından ve gidiyorum... Ve orada kalamayacak kadar mecburdum ayrılmaya. İnsan evini bırakmaya nasıl mecbur kalabilir ki?

Bombalar her taraftan yağarken, şehitlerin kanı sokaklarda akarken ve çiçekler bile ölüm kokarken... İnsan hiçbir şeye bakmadan çıkıp gider o cehennemden. O cehennem önceden benim için bir cennet bahçesiydi.

Çocuklar okullarına giderek hayallerini resim defterlerine yansıtırlardı; parklara giderek salıncakta sallanırlardı. Salıncakları mermiyle parçalayan ve çocukları tank sesiyle korkutan o savaş; küçük yavrulara ne bir hayal bıraktı, ne de bir oyuncak... İşte bu topraklarda darbe başarılı olmuş olsaydı o korkunç hayattan kaçmaya çalışırken denizlerde boğulan çocukların hayalleri bedenleriyle birlikte öldüğü gibi bu vatanın yavruları da aynı duruma düşebilirdi...

15 Temmuzda halk direnişi olmasaydı, gaziler vatani savunmasaydı, insanlar vatanına sahip çıkmasaydı, anneler çocuklarını gözlerinden öperek meydanlara göndermeseydi bu cennet vatanda son kale de düşerdi. Belki de çocukların cansız bedenleri yıkılan evlerin altından çıkabilirdi. Tıpkı Halep'te olduğu gibi... Bir annenin çocuğunun yerlere dağılan parçalarıyla vedalaşmasından daha acı bir şey var mı bu dünyada? Bir annenin kimyasal gazlarla boğularak ölmesinden daha çirkin bir ölüm var mı? Bir babanın sakat kalması, bir çocuğun yetim olması, bir annenin çocuğunu gözünün önünde kaybetmesi, büyük bir acıdan başka ne olabilir? Bu sadece büyük bir felaket değil, bu ölümün ta kendisidir...

Bu vatan da hürriyetin tadını aldıktan sonra nasıl vazgeçebilirdi ki o güzel duygudan? İnsanlar nefes alabildikten sonra tekrar ölmeye

mahkûm kalabilir miydi? Onca yıl zulüm gören bu millet, güneş ışığını gördükten sonra karanlığa dönebilir miydi? Önceden dinini, görüşlerini ve fikirlerini söylemekten korkmuş olan bu millet; özgürlüğüne kavuştuktan sonra onu bırakıp ondan ayrılabilir miydi? 15 Temmuz'dan önceki darbeleri gerçekleştiren FETÖ'cülerin babaları önceden bu vatani eline geçirmeyi başarmışlardı. Hatta bu ülkede başbakanların asıldıklarına şahit olduk. Bunlar geride kaldı. Şimdi demokrasi kazandı ve güneş yeniden doğdu bu güzel vatana. Demokrasinin yolundaki dikenler halkın direnişi ve azameti ile ortadan kaldırıldı, insanlar insanlığına kavuştu. Bu millet tekrar eski günlere dönülmesin diye 15 Temmuzda dinin arkasında saklanan ve insanların masum duygularıyla oynayan terörün karşısına çıktı ve "Vatan bölünmez!" diye haykırdı.

Bu vatanda özgürlüğünü savunmak adına meydanlara çıkan o kahramanlar... O büyük anneler ve kocaman yürekli çocuklar... Bu cennet vatan acımasız ellere düşmesin diye tankların ve mermilerin önünde omuz omuza savaştılar. Ecdatlarının kendilerine bıraktığı o aziz topraklara sahip çıktılar. Sadece vatan için değil, insanlık için mermilerle karşı karşıya geldiler... Vatanın her metrekaresinde hep birlikte sala sesiyle darbecilerin hain kalkışmasını yıktılar. Ve biz bu darbe başarılı olmasın, demokrasi devam etsin diye Türk kardeşlerimizle birlikte meydanlara çıktık. Bu aziz vatanın kan gölüne dönmemesi için, halkın sefalet çekmemesi için Türk kardeşlerimizle beraber vatani savunduk. Hâkimiyet halkın olsun diye binlerce şehit verdik ana vatanımda. Hâkimiyet halkın olsun diye binlerce insan sakat kaldı. Bunların hepsi özgürlüğe kavuşmak için. Şunu biliyoruz ki; vicdan bazı insanlarda devam ettiği sürece hayat devam eder ve iyiler bir gün elbet kazanır. Ben-sen diye bir şey yoktur... Sen benim kardeşimsin, ben de senin kardeşimim. Bu vatan hepimizindir.

Hicran Gökçen
Naci Gökçe Anadolu Lisesi

15 TEMMUZ (ASLAN VE SIRTLAN)

Aslanlar sürüler hâlinde yaşarlar. Birlikte güçlüdürler. Doğanın kanunu, bazen aslanlardan biri zayıf düşerse sürü onu dışlar ve ölüme terk eder. Terk edilen bu aslan bazen açlıktan ölmeye mahkûmdur. Bazen de güçlenerek yeni bir sürüye lider olur ve yeni yavrulara sahip olur. Bu yavrular onun neslini sürdürür. Bir sırtlan tek başına bir aslandan her zaman korkmuştur. Ama yalnız ve zayıf düşmüş bir aslanı alt etmek bir sırtlan kümesi için çok kolay bir şeydir.

Seneler evvel Osmanlı Devleti, Avrupalı devletler için hasta ve yorgun düşmüş yaralı bir aslandan başka bir şey değildi. Avrupalı devletler bir sırtlan kümesi gibi saldırdılar Osmanlı Devleti'ne ve Osmanlı Devleti'ni parça parça etmek istediler. Fakat unuttukları bir şey vardı: Hasta ve yaralı aslanın boy boy yetişen yavruları vardı. Bu yavrular nihayet bütün sırtlan kümelerini bertaraf ettiler ve yepyeni bir devlet kurdular. Sırtlanların dişleri geçemedi canım aslan yavrularına ama bu memleket üzerindeki emellerinden de hiç vazgeçmediler. Elleri geçen her fırsatta hain planlarla ülkemi yıkmak istediler. İşte bu hain planların en sonucusu 15 Temmuz idi.

Bir rüya görüyorum sanki ya da bir dejavu olsa gerek. Dedemin ve ninemin anlattığı seneler evvelki bir şeye benziyordu bu olay. Dedemin dediğine göre her yerde tanklar vardı ve sokaklarda kuş uçmazdı. Tuhaf olan bir şey var ki bu kez herkes ayaktaydı ve meydanlarda insan seli vardı. Kimse dedemin anlattığı o durumu bir daha yaşamak istemiyordu. Biz dahi dinleyip ürperdiğimiz şeylerle karşı karşıyaydık. Şimdi bir seçim yapmamız gerekiyordu: Ya korkak tavuklar gibi kaçıp yataklarımıza girecek ve memleketimizi satacaktık sırtlan uşaklarına ya da aslan yavruları gibi seneler evvel atalarımızın bu ülkeyi canla başla kurduğu gibi bizler de tankların önüne bedenimizi koyacaktık. Ya can tatlıydı şimdi ya canan. Ama her seven kişi bilir ki âşık maşukuna

göz kırpmadan canını verir. Yine her kuloğlu bilir ki vatan aşkı, özgürlük aşkı, demokrasi aşkı aşkların en yücesidir.

“Ey hasta ihtiyardan filizlenen yavru aslan
Sen varken yok olur mu bu vatan!”

Nidalarıyla sokağa fırladım. Özgürlüğümü, vatanımı sırtlanların elinden kurtarmak için gerekirse bir tankın önüne de ben yatarım. Gecenin karanlığında sırtlan sesleri yükseliyordu. Gittikçe daha da artıyordu sesleri dişleri kana değmiş aç sırtlanlar gibi. Biliyordum ki gecenin en zifiri olduğu zaman güneşin doğuşunun yakın olduğu zamandı. Biliyordum ki bu millet namusunu sırtlan uşağına teslim etmez. Canı pahasına vatanını koruyacaktır. Bunlardan biri de ben olacaktım.

Nihayet sabah olmuştı. Milletin yumruğu onların tanklarına uçaklarına çarpmıştı. Her ne kadar farklı etnik kökenden oluşsak da yine tarihte olduğu gibi tek beden tek yumruk olabilmıştik. Tek aslan binlerce sırtlanı püskürtmüştük. Anladım ki bu vatanda yaşayan herkes birbirine yürekten bağlıdır. Gerektiğinde bir ve diri olur.

Fadime Kasal

Aksaray Şehit Pilot Hamza Gümüşsoy Fen Lisesi

SOĞUK TEMMUZ GECESİ

Yelkovan aceleliydi, her zamankinden daha büyük bir süratle çalışıyor, bir an önce aydınlığa kavuşmak istiyordu. Ama acımasızdı akrep. İnadına ilerlemiyor, bin devri bir ana sığdırıyordu. Milyonlarca hayat bir ana hapis oluyor, bir milletin kaderi ve tarihi yeniden yazılıyordu. Binlerce yıllık bir kinin hesaplaşmasına hazırlanılıyor, asırlardan beri süregelen bir oyunun son perdesinin açılışı yapılıyordu.

“Asker yönetime el koymuştur!” sözleriyle duyurmuşlardı bize tiyatronun(!) başladığını. Tüm senaryoyu yazmışlar, kafalarında bize uygun rolleri belirlemişlerdi. Rolümüz bizi gömdükleri ölüm çukuruna razı olmak, diri diri mezara girmekti. (...) Ama suskunluğumuzun sebebi korkumuz değil, şaşkınlığımızdı. Biz ki yirmi birinci asrın insanlarıydık. Demokrasiyle doğmuş, demokrasiyle büyümüş, demokrasiyi milletin namusu bilmiş insanlar... Karşımızda ise ellerindeki silahların namlularını özgürlüğümüze çevirmiş, demokrasimizi katletmeye çalışan düşmanlar... Ama biz vatani uğruna ölmesi için evlat yetiştiren anaların nesliydik. Yaşamı ölümden bulan Alparslanların, Fatihlerin, Kanunilerin nesliydik. Biz her duasını gözyaşlarıyla sulayarak “Ümmetim!” diyen bir peygamberin ümmetiydik. Ve nihayet geceyi delip geçen bir sesle üzerimize sinen ölüm sessizliğinden kurtulduk. Ses Milletin Reisi’ne aitti. Her zaman milletiyle ağlayan, milletiyle gülen ve zillet altında yaşamaktansa milletiyle birlikte ölmeyi tercih eden Reis’ine... Çağrı milletin namusuna sahip çıkmak, vatani kan ve gözyaşına aç çizmeler altında ezilmekten kurtarmaktı. Vakit demokrasi nöbeti için meydanlara inme vaktiydi. Cumhurbaşkanı’mızın bu çağrısıyla şahlandı ruhumuz; ezanlarla, salalarla aydınlandı yolumuz.

O güne kadar millet olarak nice savaşımlara, zaferlere ve yenilgilere tanık olduk. Okyanusları, denizleri aşıp gelen düşmanlarla savaştık. Tarihin tozlu sayfalarındaki nice destana mührümüzü bastık. Gazi olduk,

şehit olduk. Ama o gece kendimizi yalnız tarihimizin değil, dünya tarihinin en acı ve kirli oyununun içinde bulduk. Zira karşımızda bize silah doğrultanlar, vatani için orada olan başka bir devletin askerleri değildi. Üzerlerinde ordumuzun üniforması olan ama vatani korumak için ant içerek girdikleri peygamber ocağını hıyanet yuvasına çeviren hainlerdi. Bir tarafta ekmeğini yediği devlete baş kaldıran; topla, tüfekte milletimizi sindirebileceğini düşünen hainler; diğer tarafta ise tek zırhları "La ilahe illallah" olan siviller... Sivillerin üzerine sürülen onlarca tank ve her tankın içinde altlarındaki demir yığınına rağmen millettan deli gibi çeken onlarca korkak... Şimdi şaşırma sırası onlardaydı. Böylesine topyekûn bir direnişi beklemiyorlardı. Ölümüne bu kadar hevesle giden insanlar olabileceğini düşünmüyorlardı.

Ölümüne koşan demişken bir Ömer Astsubay vardı o gece. Her insan aldığı kararlarla hayallerine bir adım daha yaklaşmayı hedeflerken, o aldığı her nefesle gelecek hayallerinden biraz daha uzaklaştı ve tek başına tüm darbecilerden daha yürekli olduğunu kanıtladı. Vatanını koruması için kendisine verilen silahını çekti ve karargâhtaki darbecilerin şaşkın bakışları arasında en doğru zamanda, en doğru yerde tetiğe bastı. Darbeciler bu gözü pek, vatanperver askerden o kadar korkmuşlardı ki hep birlikte silahlarına davrandılar. Telaşları o kadar fazlaydı ki ancak otuzuncu kurşundan sonra kendilerini teskin edebilmeyi başardılar. Otuz kurşun... Bizim hayaller kurabileceğimiz bir vatanımızın olabilmesi için bir bedene saplanmış otuz kurşun ve görevini yapmış olmanın rahatlığıyla cennete uçan Ömer Halisdemir... Peki ya biz, biz senin hakkını nasıl ödeyeceğiz Ömer Astsubay?

O gece meydanlarda tankların önüne uzanan; imanları ve cesaretlerinden başka silahı olmayan Abdullahlar, Mehmetler, Ayşeler... Biz sizin haklarınızı nasıl ödeyeceğiz? Tıpkı bir dakika sonra öleceklerini bildikleri hâlde geriden gelen birliklere zaman kazandırmak için gözlerini dahi kırpmadan kendilerini mermilerin önüne atan Çanakkale şehitleri gibi, biz ölürsek belki vatan kurtulur, diyen Zehralar, Mustafalar... Biz sizin haklarınızı nasıl ödeyeceğiz?

Yeryüzündeki tüm ağaçları mürekkep, tüm yaprakları kâğıt yapsak yine de o gece canından, malından, sevdiklerinden vazgeçerek meydanları savunan şehit ve gazilerimizin destanını yazamayız. Kâinatın en mamur beldelerine her biri için yakuttan anıtlar diksek, o anıtları tohumları yüreklerimiz olan çiçeklerle bezesek ve sonra o çiçekleri gözyaşlarımızla besleyerek büyütsek onlar karşısında yine noksan, yine vefasız kalırız.

Gökyüzünün bile utancından zifiri karanlığa büründüğü o gece, sessiz çılgınlarla feryat eden semaları delen uçaklar vardı bir de. Milleti meydanlarda yiğitçe yenemeyeceklerini anlayan hainlerin milletin üstüne ölüm yağdırdıkları uçaklar... Uçaklardan atılan bombalar; bombaların ayırdığı vücutlar, başlar... Bu vatana etten kalkan olan insanlar karşısında bozguna uğramıştı hainler. Son bir umut gözlerini demokrasi yuvamıza çevirdiler. Etten duvarı aşamayacaklarını, meclisimize ayak basamayacaklarını bildikleri için de en kanlı savaşlarda en acımasız düşmanların dahi yapmayacağını yaptılar. Milletin geleceği için yönetime el koyuyoruz(!) dedikten sadece saatler sonra uğruna orada bulduklarını iddia ettikleri milletin meclisini, vekillerini bombaladılar.

İhanetinilmekilmek işlendiği o gece, mazimizden aldığımız güçle geleceğimizi inşa ettiğimiz gecedir. Bu toprakları bir kez daha fethettiğimiz, bir Kurtuluş Savaşı'ndan daha alnımızın akıyla çıktığımız gecedir. Sadece bizim değil, tüm coğrafyamızın kaderinin yazıldığı, zillet altındaki tüm milletlere yeniden doğuş ümidi verdiğimiz gecedir. O gece, nice destanlar yazarak bu toprakları bize vatan yapan atalarımızın emanetini; şahidi ezanlar, kanıtı şehitler olan yepyeni bir destan yazarak koruduğumuz gecedir. Bizleri tankla, silahla esaret altına alabileceklerini düşünenlerin, istemeden, dirilişimizin fitilini ateşledikleri gecedir.

Artık arzın zalimin zulmüyle inlediği günlerin geride kalacağına inancımız daha büyük. Çünkü biz birbirimize sımsıkı kenetlendiğimiz sürece yeryüzündeki hiçbir ordunun hiçbir silahın bizim karşımızda duramayacağına eminiz. Gecenin sabaha en yakın anının en karanlık olduğu zaman olduğunu bildiğimiz gibi artık üzerimizdeki ölü toprağını atma, aydınlığa kavuşma vaktinin geldiğini de biliyoruz. Bundan sonra eskisinden daha güçlü olacak, her metrekaresi milyonlarca şehidimizin kanıyla sulanan vatanımızı bir daha hiçbir haine çiğnetmeyeceğiz. Çünkü bizim davamız toprak kavgası değil; bizi yok etmek için birleşerek hain planlar kuran, topyekûn üzerimize saldıran düşmanlarımız karşısında; varlığımızı, vatanımızı, namusumuzu koruma davasıdır. Bu, milletimizin asırlardır süren varoluş mücadelesinin son perdesidir. Bundan sonra sefer bizim, zafer Allah'ındır. Zafer müjdesiyle muştulananlardan olmak dileğiyle...

Özge Nur Topal

Amasya Macit Zeren Fen Lisesi

VATAN YOLUNDA

Vatanımız, gönül dağımız, sen ben farkının olmadığı, sevinci, hüznü, gururu paylaştığımız, kardeşçe yaşadığımız yer... Vatan üzerinde yaşayan her ferdi ortak bir coğrafya, tarih ve ideallerin birleştirdiğini bilirsiniz. Milletın her ferdi, vatan coğrafyasının neresinde yaşarsa yaşasın, haklarının ve sorumluluklarının doğdukları bölgeyle veya ait oldukları sosyal sınıflarla sınırlanmadığını bilir. Onlar, millet ormanının tasada ve sevinçte birbirine omuz veren, kardeşçe yaşamayı ideal edinmiş fidanlarıdır.

Her neslin bir destanı vardır bu memlekette, fetihlerin şanlı sayfaları, isyanların hüznü anıları... Sarıkamış, Çanakkale, İstiklâl Savaşı, 1960, 1980 ihtilâlleri bu toprağa nice fidanlar düşürdü. Nice fidanlar, şehadete erenlerin destanlarından ilham aldı.

Aslında ne kalemimin, ne yüreğimin mecali var bu fidanları anlatmaya, gözyaşlarımız gönüllerimizdeki yangını söndüremedi. İnanmak istemedik vatan yolunda feda ettiğimiz yiğitlerin gidişine. Yitip giden yiğitler, bu toprakların değerleriydi, çok geç anladık. Nice bedeller ödendi vatan yolunda. Orta Asya'dan Anadolu'ya şanlı tarihimize bakarak gururla övündüğüm sayfalara şimdi bir yenisini eklediniz siz 15 Temmuz fidanları.

Bu sayfayı her açtığımda şüheda kokusuyla hüzünlenip asil kahramanlığınızla övüneceğim. Acıyı ve gururu birlikte yaşayacağım. Türklüğün Anadolu'daki tarihi gözlerimin önünden geçiyor, her şanlı yükselişin bir darbe ile durdurulmak istendiğini görüyorum. Türklüğün acımasız düşmanlarını ilk olarak okul sıralarında tanımıştım, tarih dersinde. Ancak; düşmanı ilk defa 15 Temmuz gecesinde bu kadar yakından hissettim. "Kahpe içerden olunca, kapı kilit tutmaz oğul, halkın içinde bozgunculuk çıkaran haindir oğul!" demişti Dedem Korkut. Düşman kahpeydi o gece. Benim tankımı benim üzerime sürmüş, benim silahımı bana doğrultmuş, bozgunculuk çıkarmıştı. Haindi... Bu vatanın yıllarca

ekmeğini yiyip suyunu içenler, milletimin karşısına mertçe çıkamadı, çünkü meydanlarda tek yürek olmuş yiğitlerin bileğinin bükülemeyeceğini biliyordu. İçimizdeki düşmanların kalkışmasını ibretle izledik o gece. Millet iradesine gem vurmak için, milletin aziz kurumlarına sızan hainlere milleti ve milletimizin en şerefli kurumlarını hedef gösterdiler. Lakin milletimizin darbesiyle helak oldular. Türkiye Cumhuriyeti, her fırsatta darbelerin soğuk yüzüyle karşı karşıya getirilmek istendi. Buna karşılık, milletimiz çektiği her acıda yeniden şahlandı; tarihinden ders çıkardı. 15 Temmuz darbe girişiminde, halkın gösterdiği birlik ve beraberlik duruşu darbeleri artık tarihe gömdü.

Milletimiz gevşemedi, hüzünlenmedi, inandı ve üstün gelen halkın iradesi oldu. Bu çelikten irade devletimizin başına bir zafer tacı oldu. O gece Nene Hatunlar, Şerife Bacılar yeniden dirildi; o gece Hicabi F-16'yı havalandırmayıp düşmanın gözünü kör etmek için yaktı samanını. O gece çoluk çocuk, genç yaşlı özgürlük, vatan bayrak, şehadet ve demokrasi için koştu meydana. Meclisini bırakmadı üç beş kanı bozuğa. Çünkü söz konusu vatan ve millî iradeydi.

O gece yaşananlar karşısında milletimin egemenlik duygusu daha da kabardı. Hainlere "Büyük zaferler sonucu kazandığımız bu cennet vatanı size bırakmayız." denildi. 248 şehidimiz ve gazilerimiz darbelerle boyun eğerek başkalarının boyunduruğunda yaşamaktansa canlarını feda etmeyi yeğledi.

O gece ikinci bir kurtuluş mücadelesi verdi milletimiz. Mustafa Kemal Atatürk'ün 1919'da Amasya'da yaktığı "Milletin bağımsızlığını yine milletin azim ve kararı kurtaracaktır." meşalesi 2016 Temmuz'da Başkomutan'ımızın emriyle ve halkımızın direnişiyle yeniden alevlendi; içimizdeki hainlerin çukurları bir daha açılmamak üzere bir gecede vatan toprağı ile dolduruldu.

"Mehmet'im, sevinin, başlar yüksekte

Ölsek de sevinin; eve dönsek de

Sanma bu tekerlek kalır tümsekte!

Yarın, elbet bizim, elbet bizimdir

Gün doğmuş, gün batmış, ebed bizimdir!"

anlayışıyla milletimiz, 16 Temmuz sabahına alnı ak, başı dik bir şekilde, demokrasi kahramanı olarak çıktı. Bugüne kadar kimseye boyun eğmedik, bundan sonra da eğmeyeceğiz. Ne kalkışmalar, ne de darbe girişimleri bizi yolumuzdan döndüremeyecek. Kazanan vatanımız, milletimiz, bayrağımız ve kazandığımız istiklal ve istikbalimiz olacak.

İrem Böke

Dede Korkut Anadolu Lisesi/Pursaklar

GÜNEŞİN DOĞDUĞU GECE

Gece kan ağılıyordu. Minarelerden selâ sesleri dinmiyordu. Tüm eller semâya yükselmişti. "Ya Rab" diyordu. "Ya Rab, sen milletimizi koru." Millet sokaktaydı o gece. Hep birlikteydi. Kol kola, kalp kalbe. Tek derdi hepsinin de vatandı. VATAN... O gece herkes dışarıdaydı. Kendini düşünmedi kimse. Sadece vatanını düşündü. Sadece "VATAN"ını...

Çünkü her şeyden vazgeçebilirdi insan. Ama vatanından vazgeçemezdi. Vatansız olmazdı. Yüzyıllarca özümsemiş bu topraklarda, ataları yaşamıştı. Bu vatan onun yurduydü. Eviydi. Türk milleti kısıtlanamazdı ve Türk milletinin özgürlüğüne asla darbe vurulamazdı. Bu millet, yazın ortasında kışı yaşamıştı. Millet; yaşlısı, genci, çocuğu demeden döküldü meydanlara. Dimdik durdu hainlerin karşısında. Tanklarımızın önünde, silahlarımızın karşısında. Kendi silahımızla, kendi çocuğumuzun sığıdığı kurşuna göğüs gerdi.

Askerliğin arkasına bürünmüş asker görünümlü hainler, millete karşıydı. Olmayan kişiliğinin üstüne giymiş olduğu askerî kıyafetle milleti vuruyordu. Yaralanan şehit olan ardı ardına...

Her yer kan, her yer cennet kokuyor... Çünkü millet hak mücadelesinde; dinini, bayrağını, devletini kurtarmaya çalışıyor. Sonra İstiklal Marşı yankılanıyor kulaklarda;

"Bastığın yerleri toprak diyerek geçme, tanı! Düşün altındaki binlerce kefensiz yatani."

Halktan biri çıkıyor ve diyor ki:

"Lâ Tahzen İnnallâhe Meanâ"

"Korkma, çekinme, üzülme, hüzünlenme, ye'se kapılma. Allah, bizimle beraberdir."

Tankın tüfeğın karşısına imanla, canla, başla çıkan Türk milleti, 15 Temmuz günü, al bayrağı sırtlanmış kocaman bir deve dönüştü. Kimse ne yenebildi, ne çiğneyebildi, ne de ezip geçebildi. Vatanımıza vurulmak istenen pranga, hep birlikte el ele verilerek koparılıp atıldı. Emrolunduğu gibi dosdoğru olan, bunu şehadetle taçlandıran şehidimiz, "topla gel" denilmişçesine kamyon dolusu insanla gelmiş teyzemiz, tankın ilerleyişini durdurmak için canını ortaya seren yiğidimiz... Velhasılı kelim "Biz çılgın Türkleriz!"

Milletimiz gereken cevabı gösterdi:

"Sizin üç beş kuruşluk oyunlarınıza ülkemizi yedirmeyiz. Sizin tankınız, tüfeğiniz; bizim ise iman dolu serhaddimiz var" dedi. Arşı âlâyı kapladı tekbir sesleri. Yer ve gök inledi...

Başımıza taç edeceğimiz bir bayrağımız, canımızın feda olacağı bir vatanımız var. Koru kolla sahip çık...

Yüşa Giray
Alanya Lisesi

O GECE

Bir memleket düşünün halkının vatani için tankın altına yattığı... Bir memleket düşünün vatani için ortalığı birbirine kattığı...

Bir halatla düğümlemek istenirken vatanımın toprakları, işte o zaman kefenleriyle çıktı ortaya bir çağrı ile aziz Türk milletinin evlatları. Tankın altına yatanlar vardı, aksakallarıyla sokaklara çıkanlar, elleri silahsız mermilerin üstüne koşanlar, mermiler yağdırırken gökyüzünden darbeciler. O gece yeniden birleştirdi milleti vatanımın müdafaası ve ölüme doğru koştuk vatan topraklarının kanlarımızla ıslanmadan alınamayacağını anlamaları için. Farklı manada okundu salalar, halkını koruyan Rabb'imın İslam'la şanlandırdığı bu bayrağı yeniden diriltmesi için. "Allah, Allah!" sesleriyle yankılanan sokaklarda dökülen kanlara tanık oldu melekler ve halkın iradesiyle kayboldu tüm şeytanlar. Ne ölenler ağladı can verirken, ne yakınları; Ağızlarından dökülen tek kelimeler oldu "eyvallah".

Gök girdi, kızıl çıktı; yere düştü, ayağa kalktı; ayağa kalkıp şehit oldu. Son damla kanıyla savaştı bu millet, mükâfatını verecektir kahramanlığının yüce Rabb'im elbet. Bitmez! Asla bitmeyecek bu irade. Belki sura üflenmemişti ama koptu kızıl kıyamet. Yiğitler savaşırken er meydanında biliyorlardı, biliyorlardı şehit olacaklarını. Ama bir şeyi bilmiyorlardı darbeciler: Bu vatanın evlatlarının bunuyapanlardan bütün bunların hesabını soracaklarını. Tahmin etmemişlerdi üstümüze kurşun sıklığında kaçmayacağımızı, tahmin etmemişlerdi üstümüze tanklar gelirken altına yatacağımızı, tahmin etmemişlerdi yüce Rabb'imizin bizi koruyacağını ve tahmin etmemişlerdi kendi yüreksizliklerini, korkaklıklarını. Ne kadar bomba atsalar da ölmeyeceğimizi tahmin etmemişti korkaklar. Ölmemiştik, yaşıyorduk, hâlâ ayaktaydık. Çünkü biz orda bir kişi değildik, iki kişi değildik, biz Türkiye'de seksen milyon kişiydik. Sopalarla, taşlarla, ellerimizle, ayaklarımızla savaştık. Gazilerimizle, şehit çocuklarıyla beraber savaştık. Babası çocuğunu yanına

almış darbeci askerle savaşırken sokakta bir yanda, kahraman kadınlarımız da savaşıyordu insan kanı dökülen meydanda. Alnımız ak öldük, bedenimiz pak gömüldük. Yaptığımız işle bütün dünyada övüldük. Övülmek nedir bilmeyiz lakin övülmekle de yetinmeyiz.

Bir gün gelecek zalimin ayak bastığı topraklarda Hakk'ın hukukuyla hüküm süreceğiz. Türk'ün gücünü dünya yok olana kadar da göreceksiniz. İstanbul'da, Ankara'da, Marmaris'te, Antalya'da, İzmir'de vatan sevgisiyle öldü şehitler. Darbeciler, kan dökmek vaat edilince vahşice azdılar. Gözleri mücadeleyi gördüğünde yüreksizce kaçtılar. Güzel ülkemizin insanları, tüm gelişmelerin, ilerlemelerin bir kez daha yıllarca geriye götürülmesine karşı çıktı böylece. Ben insan aşkı nedir bilmem, sevgili nedir bilmem. Ben vatan âşığıyım, vatan için can veririm. Türk'üm ben, Türk'üm! Allah'tan başkasının önünde eğilmem. Ölmek için emir bekleyenler, öldürmek için emir alanları hak ettiği yere gönderdiler. Biz vatanımız için yapılan iyi ve güzel ne varsa her şeyin farkındayız. Biz ilerlemek, çağdaş medeniyet seviyesinin üstüne çıkmak istiyoruz.

Ülkesi, milleti, bayrağı uğruna can veren tüm şehitlerimize Allah'tan rahmet diliyoruz. Sözlerimi yazdığım şu dört mısralık şiirle bitirmek istiyorum:

“Bin bıçak sapladılar vatanımın bağına
Nurla doldurdu Mevla'm şehitlerin kabrini
Yer gök kulak verdi anaların kahrına
Rabb'im bildirecektir yezitlerin haddini.”

Zeynep Doğruel

Şehit Uzman Çavuş İbrahim Erdoğan
Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

DARBEDEN DEMOKRASİYE

15 Temmuz gecesi bir milletin tekrardan dirilişidir. Bir milletin vatanına, bayrağına ülkesine ve demokrasisine nasıl sahip çıktığının göstergesidir. 19 Mayıs'tan, Çanakkale'den ve Millî Mücadele'den sonra destanlara konu alınacak gündür, 15 Temmuz.

Ayşe, Fatma, Mehmet, kiminin annesi yürüdü, kiminin babası, kiminin dedesi ve ninesi herkes çoluk çocuk tıpkı Millî Mücadele'deki ruhla yürüyorlardı. Halkın silahını halka doğrultanların üzerine, yürüyorlardı. Çünkü biliyorlardı ki çocuklarımız, yavrularımız, annesiz babasız büyür ama vatansız büyümezlerdi. Biliyorlar ki biz olmazsak bile Ayşe'ye, Fatma'ya ve Mehmet'e sahip çıkabilecek kocaman yürekleri olan insanları vardı. Ama vatan elden giderse çocuklarını büyütecek kimse kalmayacaktı. Vatan elden gidiyor diyerek kapıyı çekip çıkan annelerimiz, babalarımız, dedelerimiz ve ninelerimiz vardı o gece. Halkın silahını halka doğrultacak kadar insanlığını yitirmiş hainler, bu ülkenin emniyetini, canını, namusunu emanet ettiği, mehmetçik diyerek peygamber ocağı katına yükselttiği askeriydi hainlerin ele geçirdiği. Bunlar tüyü bitmemiş yetimin hakkını gözetmeyen alçakça ve hunharca saldıranlardı. 15 Temmuz gecesi herkes bir olmuş, selâlar haber ediyor insanlara kalkın! Kalkın! Vatan elden gidiyor diye. İnsanlar sokaklarda çığlık kıyamet... Halkın verdiği vergilerle, halkın tankıyla, silahıyla ve uçağıyla halka ateş ediyorlardı. Ağlayanlar, bağırانlar herkes tek bir ağızdan "Allahü Ekber!" diyor, Türk'ün sesi gök kubbenin altında şahlanıyordu. Herkes tek yürek, tek vatan, tek bayrak için haykırıyor; bu vatan bizim, bu bayrak bizim diyordu. Çünkü 15 Temmuz gecesi millet bu şuurda olmasaydı, sokaklara dökülmeseydi hâlimiz Suriye'den farksız olmazdı. Kaldı ki bizim Suriyeliler gibi sığınacak biz kapımız, bir tas çorba uzatacak yüce gönüllü bir komşumuz yoktu.

Ömer Halisdemir ve daha nice isimsiz kahraman olmasaydı belki de dârbe gerçekleşmiş olacaktı, şu anda burada oturup bu yazıyı yazamıyor olacaktım. Allah'a şükür ki 16 Temmuz sabahı darbe püskürtüldü ve hainler emellerine ulaşamadı. Türk milletine karanlık bir gecenin ardından aydınlık bir sabah, bir vatan, bir bayrak kalmıştı. Zafer milletindi, demokrasi milletindi.

Bir kez daha haykırdık tüm dünyaya: Ey dünya! Bak biz ayaktayız, yenilmedik, yıkılmadık. Bir kez daha bağımsızlığımıza ne kadar düşkün olduğumuzu tüm dünyaya gösterdik. Konu bayrak, vatan olduğunda karşılarında yıkılmaz bir millet göreceklerini anladılar. Türklerden korkmakta ne kadar haklı olduklarını bu aziz milletin değerlerine el uzatıldığı zaman nasıl yaralı bir kurt gibi zapt edilemeyeceğini gördüler. Allah bu vatana kâfir ayağı değdirmesin, aziz şehitlerimize rahmet eylesin. Ne tarih, ne bu millet sizi unutmayacak.

Ümit Kantar

Ümit Kantar Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

HÜRRIYET GÜNEŞİ: 15 TEMMUZ DEMOKRASİ ZAFERİ

Türk demokrasi tarihinin en uzun ve en karanlık gecesiydi 15 Temmuz gecesi. Demokrasimize, millî iradeye ve millî egemenliğimize karşı tankların ve jetlerin ortaklaşa savaşı halkın iman dolu göğsü karşısında boşa çıktı. O gecenin en karanlık saatlerinde, iman ateşiyle yanan genç ihtiyar, kadın erkek, herkes o kara geceye bir güneş gibi doğdu. Karanlığı yara yara ilerleyen bu millî ruh, millî bir zaferde beden buldu.

Ülkemizi ve geleceğimizi ipotek altına almak isteyen karanlık odakların son oyunu; fikir ve düşünce dünyalarını zehirleyip devşirdiği man-kurtlar eliyle, vatanımızı kaosa sürükleyerek nihai hedeflerine ulaşmaya çalışmak oldu. Egemenliğin kayıtsız ve şartsız millette olduğu vatanımızda, demokrasi dışı yollarla milletin iktidarını ele geçirmek istediler. Demokrasi bilinci kazanmış olan ve demokrasinin nimetlerinden yararlanmanın tadına varan halk, 15 Temmuz gecesi ülkesini ve millî egemenliğini hiç kimseye kaptırmayacağını tüm dünyaya gösterdi. Hem de öyle bir sahiplenmeydi ki bu canını, kanını ortaya koyarak, vücudunu tankların altına atarak ülkesine sahip çıkanlar o gün bir destan yazdı. Halkı hiçe sayanlara, halkın tercihlerini görmezden gelenlere 15 Temmuz günü sonsuza kadar unutamayacakları bir ders verildi.

Millî şair, o büyük ve inanmış adam Mehmet Âkif Ersoy;

“Arkadaş! Yurduma alçakları uğratma sakın

Siper et gövdeni, dursun bu hayâsızca akın.”

diyordu ya. İşte bu dizelerle büyüyen bu güzide millet, gövdesini tanklara ve uçaklara siper ederek yurdunu o alçaklara teslim etmedi. Hakk'ın bayrağını indirtmedi yere. Göklerde yankılanan Allahü ekber

nidaları, ses duvarını aşan savaş uçaklarını alaşağı etti. Millet yeniden yazdı "Diriliş" destanını.

Tarih ırmağı sürekli çağlarken geleceğin güzel günlerinin eteğine, bu ırmağın yolunu değiştirmeye çalışan darbeci zihniyetlerin kara planları, bir güzel adamın çağrısı ile boşa çıktı. Halk egemenliğine, iradesine sahip çıktı ve kapandı darbeler çağı.

Mustafa Kemal Atatürk'ün Gençliğe Hitabesi'nde de belirttiği üzere, Türk istiklal ve cumhuriyetini kurtarmak için, "Muhtaç olduğun kudret, damarlarımızdaki asil kanda mevcuttur." İşte bu asil kandır: Ömer Halisdemir'i gözünü kırpmadan şehadete götüren. İşte bu asil kandır: Metin Doğan'ı büyük bir imanla tankların önüne geçiren. İşte bu asil kandır: İnsanların hayatı pahasına bu hain girişime karşı koymasını sağlayan.

Bugün bize düşen görev 15 Temmuz Demokrasi Zaferi'ni gelecek kuşaklara anlatmak. Demokrasi uğruna toprağa düşen şehitlerimizi her yıl anmak ve milletimizin şuurunu tehlikelere karşı uyanık tutmaktır. Geleceğe yürürken geçmişten ders alarak ilerlemek gerekir. Edirne'den Van'a Muğla'dan Kars'a tüm yurttan anma programları düzenlemeli, demokrasi kültürü anlatılmalı, millî iradeye herkesin sahip çıkması gerektiği vurgulanmalıdır.

Ayşe Meşe
Kuyucak Çok Programlı Anadolu Lisesi

DEMOKRASİ BAĞIMSIZLIK VE TÜRK MİLLETİ

Biz Türk milleti olarak kanında, canında, ruhunda özgürlük ve bağımsızlık taşıyanlarız. Biz I. Dünya Savaşını, Kurtuluş Savaşını yedi düvele karşı yapmış bir milletiz. Bağımsız, özgürüz, demokratiz. Ne demokrasiye baş kaldırırız ne de zulme baş eğeriz. Türk milleti o günden bu yana, iradesini yansıtan demokrasiye ve özgürlüğe sahip çıkar. Başkomutanımız olan ve ilelebet böyle devam edecek olan Mustafa Kemal Atatürk'ün ilan ettiği ve emanet bıraktığı bu cumhuriyet bizim tek hazinemizdir. Hatta tek aşkımız tek sevdamızdır.

Peki, insan hiç etmeye çalışır mı vatanını? İhanet eder mi bayrağa, millete, egemenliğe, ecdada? Ediyor işte vatan hainleri. Hiç acımadan benim askerimin, benim masum vatandaşlarımın çocuk, yaşlı, kadın demeden bütün vatan evlatlarının canına kast ediyor. 15 Temmuz'da olduğu gibi. Düşünün ki bu vatanın, milletin ekmeğiyle yetişmiş insanlar daha doğrusu insan müsveddeleri, bu milletin silahlarıyla bu büyük milletin üstüne kan kustu. Şimdi şüursuzları, hainleri gördükçe bu milletin içinden böylelerinin çıkması aklımı zorluyor. Onlar sandılar ki Türk'ün nefesi yok, iradesi yok. Bu aklını, iradesini başkasına vermiş olanın zayıf zavallılığıydı ancak. Türk milletinin hükmetmek isteyen hainler, önce de anlamadılar, bilemediler o gece de bilemediler bu milletin ne kadar yüce olduğunu.

15 Temmuz Türk tarihinin en karanlık ve en uzun gecesidir. O gece halkımız ülkesini bölmek, parçalamak isteyen içerdeki ve dışardaki düşmanlarına karşı yöneticileri, güvenlik güçleri ve halkıyla birlikte tek yumruk olarak büyük bir mesaj verdi, ders verdi. Söz konusu vatansa, demokrasiyse, bağımsızlıksa gerisinin teferruat olduğunu kanıtladı ve haykırdı tüm dünyaya.

Ata'mın bıraktığı emaneti böyle gördükçe canım yanıyor. Bir yanda koşulsuz seven ve canını verenler diğer yanda kıyımında bulunan şuur-suzlar.

Sanki bu vatan kimsesizler yurdu. Sanki sahipsiz bir toprak parçası. Biz ne hürriyeti, ne Çanakkale'yi, ne Sakarya'yı unuttuk. Ecdat kalbimizde, mazi aklımızda. Biz ihtiyacımız olan kudretin damarlarımızdaki asil kanda mevcut olduğunu unutmamakça, ne bu vatan elden gider, ne bu bayrak yere iner.

Biz vatanımızı sevmek, ona sahip çıkmak, hürriyeti kaybetmemek gibi büyük işlerin mimarıyız ve hiç inkâr etmiyorum bu bize, Türklüğümüze çok yakıştı. Evet, Türk olmak zordur, çünkü dünyayı karşına almışsındır. Ama Türk olmamak daha vahimdir, çünkü Türk'ü karşına almışsındır.

Biz Türk'ün korkusuz yüreğini sevdik, davasını sevdik, daha sözüm yoktur. Bir Türk'ün vatani, bayrağı, marşı, dili, dinî onurudur...

Özlüyorum gidenleri...

Yer gök şahit olsun ki Türk evladının onurundan başka derdi yoktur.

Şule İnkaya

Zühtü Özkardaşlar Anadolu Lisesi/Karesi

TAÇLI SULTANLARA

Ben bu dünyanın fırtınalı deniziyim bugün. Esen sert rüzgâra mı derdimi anlatsam, haksızlığa boyun eğmiş çınar ağaçlarının yüzüme bakmadığını mı kaleme alsam bilemedim.

Bir edebiyat öğretmenim bana "Bir ulus ne kadar bütün ise onu bölmek ve parçalamak isteyenler o kadar hayal kırıklığı yaşar." demişti. Şu an anlıyorum ne demek istediğini. O gün, o gece yaşanan olaylar bir çok şeyi yeniden sorgulattı bana, büyüdüğümü anladım, gerçek dünyayı gördüm. Bizi bölmek isteyen ne kadar çok düşmanımız varmış, aynı ülkenin içinde dostumuzu da düşmanımızı da seçememişiz.

Yeni yetişen bir filizim, denizin ortasında dalgalarla savaştım. On beş yaşında adı Temmuz olan en sıcakkanlı rüzgârım bugün. 23:05 'de girdim en acı dolu yaşıma. Adımın Temmuz oluşu kadar sert değildi bakışlarım. Fırtınalar savurdu, kara bulutlar bürüdü dört bir yanı. Uykudaydım, rüyama girdin yiğidim. Otuz güvercin misafir olmuş çelik vücuduna, kanat sesleriyle yükselmişsin arşa, yıldızlar pervane olmuş etrafında, güvercinlerin sesi bürümüş her yeri, gökyüzü ağlamış aslanım.

Diyor ki Mehmet Âkif:

"Arkadaş yurduma alçakları uğratma sakın;

Siper et gövdeni dursun bu hayâsızca akın."

yazdığı İstiklal Marşı'mızı bir kez daha incelerken her kelimesinde vatani kuru, sahip çık ve vatan için canını ortaya koy deyişini duyar gibiyim. Başka bir ülkemizin olmadığına, bu vatani Mustafa Kemal'in bize bıraktıklarıyla koruyacağımıza o da inanıyor.

Elleri daha yeni kına tutmuş bir er, haberi yok olandan bitenden. Boğa-

ziçi köprüsünü neden kapattıklarını bile bilmeyen ana kuzusu daha o. Karşısında babasını görünce teslim olmaya giden evladımızı, vurdu bu hainler. Şimdi karşıma geçmiş benim vatanımda bana silah doğrultuyor " askerim " diye yandığım. Emir altındaymış meğer binlerce "er", "Biz halkımıza ateş etmeyiz." diye karşı çıkanları öldürmüş bu hainler. Teslim olan binlerce er gibi keşke komutanları da masum olsaydı. Çünkü televizyonda bilmem ne komutanı, tuğgeneralı şehit oldu derken çok iyi hatırlıyorum gözlerimi yakan yaşları, annemin feryatlarını, ağabeyimin ben de şehit olmak istiyorum deyişlerini.

Ben bir ağacım esen sert rüzgârın hızına kapılmış, dallarım kırılmış belki de denizin ortasında kalmış tekneyim bugün. Anlamanız zor beni. On altı yaşına girdim. Babam yok, beni koruyacak kimsem yok; lakin koruyacağım ilkelerim, özgürlüğüm ve tek vatanım var benim. Bizleri parçalamak isteyen kâfirlere seslenirim:

Unutmayın! Ben Türkiye'yim, Fatih'ine hayran, Mustafa'sına âşık. Şehidimin kanıyla renk bulan, dalgasıyla rüzgârı esir alan bir destan yazıldı öz adı bayrak olan. Ölüme dış gösteren evladınım bugün. Vatan sağ olsun diyen babaların yurduyum. Şehitleri doğuran anaların göz yaşıyım. Seksen milyon Ömer olduk, öğrendik tek vücutta adaleti. Bu meydanları mı susturacaklarmış, bizi mi bölüp, parçalayacaklarmış? Hangi çılgın bana zincir vuracakmış? Baba! Bir karış toprağını sıksalar şüheda fıskırarak bu topraklardan, şehitlerimizin kanında boğulacak bu hainler.

Uçakların altında namluların önünde kıyam durdu bu millet. Düşürmek istedikleri yere kendileri düştü. Atalarımız, şehitlerimiz gibi dik durduk biz. Sesleniyorum arşa değmiş yıldızlarla süslenmiş taçlı sultanlara, vatanımın asil kahramanlarına: Emanetiniz, EMANETİMİZDİR.

Ayşe Kırdar

Hasan Sabri Çavuşoğlu Fen Lisesi

BİR GÜL BAHÇESİNE GİRERCESİNE

Analar ağlıyordu, biçare gönüller ağlıyordu, özgürlük ve demokrasi için çarpan yürekler ağlıyordu. Gök ağlıyordu, kara toprak ağlıyordu, Türkiye ağlıyordu... Lakin şimdi birlik olma zamanıydı, kol kola verip birbirimize destek olma zamanı, ne pahasına olursa olsun teslim olmayacağımızı gösterme zamanı... Uğruna nice şehitler verdiğimiz, yıllardır her karışını şanlı şehitlerimizin kanlarıyla suladığımız, canımız ciğelimiz vatanımızı şimdi her türlü kötülükten koruma zamanıydı. Bugün 15 Temmuz 2016'ydı.

Saat henüz gece yarısıydı. İnsanlar iş yerlerinden çıkmış evlerine gidiyorlardı ama Boğaz Köprüsünün başına geldiklerinde bir şeylerde terslik olduğunu fark etmişlerdi. Askerler boğaz köprüsünü kapatmış giriş çıkışları engellemişlerdi üstelik durumu sormaya gelenleri silah zoruyla geri yolluyorlardı. Çok kısa bir süre sonra insanlar bunun bir darbe girişimi olduğunu anlamışlardı.

Vatanını, milletini korumak ve savunmak için göreve gelmiş askerler maalesef halka silah çekiyorlardı. Üstelik yine silah zoruyla darbe bildirisi okutturuyorlardı. Yıllardır özgürlükleri uğruna sayısız savaşlar yapıp, canları pahasına vatanlarını koruyan, hiçbir tehdit karşısında yılmayıp, hiç kimseye boyun eğmeyen bu millete tasma takabileceklerini zannediyorlardı. Halkın üzerine ateş açıp yine halkın hak ve özgürlüklerini bombalıyorlardı. Şehit kardeşlerimizin ardından gözleri yaşlı analar ve babalar kalmasına neden oluyorlardı... Artık onlar bir avuç çıkarıcı insandı benim gözümde. Çünkü şanlı Türk askeri gözü pek ve yardımsever olurdu. Kendi halkına kurşun sıkacak kadar vicdansız olmazdı. Daima haklının safında yer alırdı. Onlar çıkarıcı olmazlardı daima vatanımız kazansın isterlerdi ve bu uğurda canlarını feda ederlerdi... Darbe yapan asker bu vatanın, milletin askeri olamazdı.

15 Temmuz darbesi halkın özgürlüğüne ve demokrasisine karşı hain FETÖ terör örgütünün yapmaya çalıştığı alçakça ve başarısızlıkla sonuçlanmış bir darbeydi. O gece halk vatanına sahip çıkmak için canını feda etti. Genç yaşlı, çoluk çocuk demeden gerek tankların önüne yatılar gerek kurşunlara karşı siper oldular. O gece halk sokaklara çıktı ve o günden sonra sokakları boş bırakmadı. 15 Temmuz günü millî irade kazandı, 15 Temmuz bizim demokrasi zaferimiz oldu.

Hayat her zaman kolay kazanılmayabilir bu uğurda bazen sevdiğimiz bir şeyden, bazen de canımızdan vazgeçmek zorunda kalabiliriz ama biz olmasak bile bizden sonrasının hayatını bir tohum misali yeşertmeyi başarabiliriz. Bunun için hayatımızın içinde yer alan benliklerimizi kalbimize ve zihnimize asla yok olmayacak şekilde işlemeliyiz. Şanlı tarihimizi, ecdadımızı bilmeliyiz, bilmeliyiz ki bir anlık makam mevki peşine düşmüş, vasıfsız, ucuz ve birilerinin kuklası oluş insanlarla kuklacı insanların üzerimize oynamaya çalıştığı oyunu bozabilelim, hatta onlar oyuna başlayamadan biz oyunu bitirebilelim.

15 Temmuz günü gözünü kırpmadan mermilerin tankların üzerine yürüyen Türk milleti, tarihte olduğu gibi gül bahçesine girer gibi kara toprağa giriyordu. Bu ülkeyi bir kez daha vatan yapıyordu tüm hainlere inat.

İnci Çelik
Batman Anadolu Lisesi

BİTMİYEN GECE

Bir tuhaflık var bu gece azizim. Bu gece ki bitmek bilmiyor. Bu gece ki duvarda saatler nefesini tutmuş bekliyor. Bu gece ki akreple yelkovan dahi hayâ ediyor birbiri ardındaki sonsuz kovalayışlarından.

Nitekim saatler anlamsız bu lahzada. Yine de soran olursa bu gece zaferi Türkler geçiyor.

Ayyuka yükselen bu kızılıklarda ne bu gece? Kendi vatanının bağına pare pare düşün...

Peki ya şu buram buram yanık kokusu? Kendini bilmez düşmanların silahlarından mı geliyor? Sanmam, olsa olsa Türkün yanan ciğerinin kokusu olabilir bu, her solukta burunları sızlatan.

Öldüm de mahşerde miyim? Göz gözü görmüyor. Bu insan kalabalığı da ne? Sokaklarda silüetler dolaşiyor. Çoğalıyor, çoğalıyor...

Bir ordu toplanıyor meydanlarda. Bu ordu ki tarihin tozlu sayfalarına adını altın harflerle kazımış. Bu ordu ki özgürlüğüne tutsak olmuş da, tutsaklığı uğruna unutulmaz destanlar yazmış.

Bak, işte yine oluyor. Bir destan daha raks ediyor tarihle bu gece. Bu gece ki iman dolu göğüsler siper ediliyor ateşlere.

Bu gece ki yerler boyanıyor da şanlı bayrağımın kızılığına, her inen darbeye ay yıldızımın, gözleri kamaştıran beyazlığı hâkim oluyor semaya.

Bu gece sıcak bir temmuz ayının on beşi azizim. Gör kendini bizden gösteren düşmanlar nasıl kaçacak yer arıyor nafile bir çabayla. Özgürlük kuşları konarken Türk'ün başına, güvercinlerle yollanıyor zafer mesajları tüm dünyaya.

Merve Aslaner
Bayburt Fen Lisesi

KARANLIK GECE DEN AYDINLIK SABAHA MERHABA!

"Lime lime ederim ben, dil uzatanı imanıma.
Yakar, kül ederim göz koyanı vatanıma.
Savaşırım kanımın son damlasına dek.
Sahip çıkarım her şeyimle yurduma."

Korkunç bir katliam sahneleniyordu fütursuzca. Boğaz Köprüsü'nde, Genel Kurmay Kavşağı'nda, Ankara ve İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nde, Özel Kuvvetler Komutanlığı'nda, Gölbaşı'nda, TBMM'de ve daha nice yerde dehşetli bir çirpiniş... Öyle ya, vatandı bu. Anaydı, babaydı, yârendi, yârdı, mukaddesattı bu.

"Yüreğim yandı bir kere ey ulu toprak!
Gazilik kâfi değil, bana şahadet yakışacak
Şahadet şerbetini umarım ki içerim.
Dokunamaz hiç kimse, vatan benim mahremim."

Tuvalini kaybetmişti bu korkunç resim. Boğazlara düğümleniyordu tüm sözler. Hoyratça çiğnenmekteydi bayrak, aklını kiraya vermiş cuntacıların kirli ellerinde. Soluk yüzler, acı bakışlar, kurumuş dudaklar, serzenişler ve endişe dolu iç çekişler... Her şey karman çorman olmuş o karanlık gecede. Bir belirsizlik ki endişe içinde endişe. Ama baladan yükselen bir ses umut aşıliyordu bize: "İnin meydanlara, getirin o hanırları geç olmadan dize. Çıkin sokağa, korkmayın onların kendilerinin zannettikleri mermi, top, havan, füze ve uçaklarından. Korkmayın devletin televizyonundan okuttukları aşâğılık bildiriden. Korkmayın yamyam misali kan dökmelerinden." Mehmet Âkif de zaten "Korkma!" diye başlamamış mıydı marşını kaleme alırken? Korkmadık ki zaten. Esna-

findan çiftçisine, öğrencisinden akademisyenine, ev hanımından köylüsüne korkmadık ki zaten. Korksaydık çıkarmıydık çıplak ellerle tankların karşısına, atılır mıydık öleceğimizi bile bile kurşunların önüne, yürür müydük kalkışmanın üstüne, yakar mıydık tarlalarımızı F16'lar havalanmasın diye?

Evet, kırılmalıydı demokrasime vurulmaya çalışılan kahpe esaret zinciri. Saçılmalıydı umut tohumları vatanımın o mümbit topraklarına. Milletimin namusu asla çiğnetilmemeliydi o alçak paralel devlet yanlılarına, kalleş Batı uşaklarına ve hain FETÖ soysuzuna.

Hiç de adil olmayan bir direniş tezahür ediyordu yurdumun sokaklarında. Ama damarlarındaki kanın son katresi de çekilse çekilmeyecekti ulusum. Çekilmeyecekti ecdadı kutlu, yarını umutlu yaşlılarım, gencim. Asla terk etmeyeceklerdi meydanı, bırakmayacaktı mukaddesatını. Namusunu çiğnetmeyecekti, şerefini kaybetmeyecekti. Nitekim öyle de oldu. Duâya kalkan eller, semaya yükselen tekbirler ve salalar yüzü suyu hürmetine galip gelmişti halkım içimizdeki düşmana ve bütün şer odaklarına.

Bitmişti kâbus, bitmişti sonsuz işkence. ihaneti kovmuştu yurdundan, onu boşmuştu şehidim ve gazim ebediyen kedere. Şimdi hep bir ağızdan coşkuyla denmekteydi: "Ne mutlu Türk'üm diyene!"

Ey, aziz ceddin! Senin gibi ecdattan yetişti Şeyh Edebali, Ulubatlı Hasan ve Fatihler. İslam aşkıyla beslendin ecdadım. O aşk olmasaydı ne Bizans surları yıkılırdı, ne de kâfirlerin içindeki nefret. Ecdadım, sensin 15 Temmuz'da insanları sokağa döken. Senin ruhun bu ülkeyi darbelerden kurtardı. Küçükken bize İstiklâl Marşı'nı ilk defa okuttuklarında seni öğrendik ecdadım. Kurtuluş Savaşı'nı ve senin mücadeleyi öğrendik. Büyüdük, Nazım Hikmet, Necip Fazıl, Arif Nihat, Cahit Sıtkı gibi memleket sevdalılarının hamasi fikirleriyle. Kaderin üstünde bir kader olduğunu fehm ettik. Öğrendik ecdadım. Zor durumlarda, nasıl zafer kazanılır öğrendik. Düşündük, kendisinden üç kat büyük orduyu nasıl yendi askerlerimiz? İşte sizi ecdad yapan bu güç, Allah'a olan sevgi ve güvendir. Sırsındığı'nda, Kosova'da bu güçle yendik kafirleri. Kocahisar, Yenişehir kaleleri de bu güçle, bu sarsılmaz imanla alınmamış mıydı?

563 yıl sonra kendine Müslüman süsü vermiş asker görünümlü hainler, Fatih'in torunlarına darbe yapmaya, vatani satmaya kalkıştı. İnsanların içindeki ecdad ruhu kurtardı bizi. Sizin ruhunuz var insanların içinde. Eğer bu ruh en ulvi biçimde tezahür etmeseydi, halk meydanlarda toplanır mıydı, zafere ulaşılır mıydı?

“Cumhuriyet’i biz kurduk, onu siz yaşayacaksınız.” sözü senin sözüydü ecdadım. O Cumhuriyet ki asla darbeyi kabul etmeyen zihniyet tarafından kuruldu, atalarımızın ruhunu taşıyan nesiller tarafından da korunacaktır.

“Türk milleti bağımsızlığına düşkündür.” anlayışıyla hareket ettin ecdadım. Ne Çin, ne Moğol, ne Bizans baskısına göz yumdun. Yine hürriyet, yeniden özgürlük dedirttin ecdadım. Sana bu ruhu veren yüce Allah’a ve bu ruhu içinizde taşıyıp bize aktardığınız için sizlere müteşekkirim ecdadım. Şimdi o cennetteki köşelerinizde “Haydi! O zaman, işte böylesi zor zamanlardır.” dediğinizi duyuyoruz. Biz de 15 Temmuz’da bu buyrukla hareket ettik ecdadım.

Ben ve benim gibiler bu ruhun vatanın her yerine ulaşması için çalışacağız. Doktorlar, hâkimler, öğretmenler olarak bizden sonrakilere sizi anlatacağız ecdadım. Yıldırım Bayezid’i, Fatih Sultan Mehmet’i, Yavuz Sultan Selim’i, Atatürk’ü, Ömer Halisdemir’i anlatacağız. Doktor olacağız, İbni Sina içimizde olacak. Hâkim olacağız, Hz. Ömer’in adaleti ruhumuzda olacak. Öğretmen olacağız, Başöğretmen Mustafa Kemal Atatürk olacak kalbimizin en müstesna köşesinde. Asker olacağız, Ömer Halisdemir, Zekayi Aksakallı Paşa olacak tüm benliğimiz. Bunların yanında 15 Temmuz olacak tüm varlığımız. Meydanları anlatacağız gelecek kuşaklara. Demokrasi şehitlerimizin gözlerindeki vatan aşkını anlatacağız. Ve en sonuna şunu ekleyeceğiz: “Biz Türkiye Cumhuriyeti’nin yılmaz nigahbanıyız. Şehit kanlarıyla sulanmış bu vatana ihanet etmek kimin haddine.” Bize düşen, düşüncesiyle, iradesiyle, kahramanlığıyla yoğrulan 15 Temmuz’un ruhunu vatanın her köşesine yaymaktır. Şehitlerimize ve gazilerimize olan borcumuzu ancak bu şekilde ödeyebiliriz. Onun için Hacı Bektaş Veli’nin dediği gibi “Bir olacağız, iri olacağız, diri olacağız.”

Şahadet şerbetini içtin kana kana.

Demokrasi zaferin kutlu olsun milletim sana.

Şehitler ölmez, vatan bölünmez.

Şimdi layık oldun “o şanlı destan”a.

Karanlık geceden aydınlık sabaha merhaba!

Karanlık geceden aydınlık sabaha merhaba!

Sümeyye Şule Yetimler
Bozöyük Fen Lisesi

YÜREKSİZ FİLLER

Sessiz bir gece... Ve sessiz gecenin içinden yükselen postal sesleri, ölümün sesi, şehadetin sesi...

Yıllardır çiseleyen yağmur hızlandı, mermi olup yağıyor üstümüze. Yağmurdan zarar görmeden menzillerine varmak için kanat çırpıp otuz kuş var gökyüzünde. Çıktıkları namlulardan bir an önce uzaklaşmak istiyorlar. Uzaklaşıyorlar ve sığıyorlar Ömer Halisdemir'in iman dolu göğsüne. O iman dolu göğüs Çanakkale'de mevzilerdeydi, Sarıkamış'ta karın altında, Yavuz Sultan Selim Han'ın yanında Sina Çölü'nde, Fatih Sultan Mehmet Han'ın karadan yürüttüğü gemide... O iman dolu göğüstü bizi asker kisveli hainlerin eline tutsak etmeyen, onların üstündeki yıldızları söküp karanlığa hapsetmemizi sağlayan.

Türk milletini uykudan uyandıran uçan kuşların kanat çırpışları olmuştu o gece. Öyle bir uyanmaktı ki tüm dünya karşımızda da olsa çiğnememedi cennet vatanımızın tek bir karışı. Kurşun işlemedi nazlı nazlı dalgalanan hilale, tanklar ezip geçemedi toprağın altında kefensiz yatanları. En güçlü tekbirler yankılandı kızılbaşan gökte. Salalar tekrarlandı her bir yürekte. Sabah olmaz zannedilen gecenin sabahında al bayrağın dalgalandığı her yerde mim gibi mesrur idik her birimiz. Kızılbaşan gök maviye döndüğü vakit cennete koşan onlarca şehide daha sahip olmuştu vatanımız.

Ve cennete koşma hayaliyle yanıp tutuşan milyonlarca insana. Zalimlere ise yer yoktu cennet vatanımızda. Bir kez daha kuşlar fillere karşı galip gelmişti... Kuşların gaga ve pençelerinde taşıyıp fillerin üzerine attığı tekbirler, dualar fillerin tıpkı sonbaharda kuruduğu zaman un ufak olan yapraklar gibi parçalanmasını, dağılmasını sağlamıştı. Ve Al-

lah bir kez daha İslam'ın en mühim kalelerinden birinin yıkılmasına izin vermemişti.

Bundan sonra kuşlara düşman olmak bile yürekli fillerin işiydi...

“Her kim meydana

Gelsin meydana

Kalmasın cane

Kim de hüner var.”

Murat Demir

Yunus Emre Anadolu Lisesi

ADANANLAR VE ALDANANLAR

Yine tarih tekerrür etti. Darbe yine cereyan edecekti; Ama hesaba katılmayan bir şey vardı?

Millet,

Evet, birlikten kuvvet doğar ilkesiyle hareket eden bu millet dünyaya Fatih'in, Abdülhamid'in ve Yavuz'un torunu olduklarını gösterdi. Bazıları kendilerini hizmet sektöründe görerek, İsmet makamı sahibi olduğunu iddia ederek, kendi etrafında halkı toplayarak maske altında sırtarak köklerimizizi saldı; bundan sonra olacakları görün, demesi gün yüzüne çıktı.

Batılıların medyası bunların azmettiricilerinin kim olduğunu gösteriyor. Hâlâ bazılarının onlara taassuben bağlanması, gayet hazin bir netice ortaya çıkarıyor. Güneşe doğru gözlerini kapatıp güneşin olmadığını kabullenmek gibi...

Batılılar, Yavuz vefat edince yerine geçen Kanuni için: "Aslan öldü, yerine Kuzu geçti" demişti. Daha sonra Muhteşem Süleyman dedikleri o zat, onlara sille-i Osmanlıyı çaktı. Bu millet de "Bunlar hasta adamın torunları, bunlar artık ayaklanamaz." diyenlere işte bu millet sille-i Osmanlıyı çaktı. Tankların önüne serilmiş o iman dolu göğüsler bunu gösterdi. Seyit Onbaşı'yı aratmayan Ömer Halisdemir, tek başına tek mil filolarını harap etti. Nice yiğitler, nice Nene Hatunları aratmayan Şerife Bacılar bizleri İstanbul'un fethine, Mohaç'a, ve Çanakkale'ye alıp götürdü.

Kendilerine verilen tek bir emir ile vatani, milleti ve millî iradenin yansıtıldığı meclisi bombalayanlara, o adamın tek bir cümlesi üzerine hüngür hüngür ağlayanlara, söylediklerini ayet bilenlere gelecek olursak söylenilecek kelime bulunamıyor.

Bu kahramanlığı gören batı, 180 derece dönerek daha sonradan geçmiş olsun misali mesajlarda bulundular. Her türlü desteğini baştaki muhteremden(!) esirgemeyen ABD ve diğer devletler daha sonra kendilerini masum gösterme çabalarını sergilediler. Hâlâ da devam ediyor. Bütün dünya gerçeği biliyor ve gerçekler ortada.

Şehitlerin kanlarının mübarekliğiyle bu aziz vatanda filizlenecek olan tohumlar, ecdadın yolunda ilerleyecekler. Bunu tarihte yeterince görmedik mi?

Kevser Bartık

Zübeyde Hanım Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

BİR ŞİİRDİR 15 TEMMUZ

Bir figandır vatan aşkı... Sessiz çığlıklardır. Kimi zaman usulca ölümü beklemek tutsak tutsak, kimi zaman da kanının son damlasına kadar savaşmaktır infilak infilak!

Aylar temmuzu, günler ise mağrur gönüllerin demokrasi destanını yazan direniş mücadelesini gösteriyordu. Sokaklarda Ali, Ayşe, Mehmet, Aslı... yoktu. 78 milyon tek yürek, tek kalp olarak çarpıyordu. Ne tank, ne silah, ne F-16 dinliyordu Türk ulusu. Çünkü "Türkiye" olmak bunu gerektiriyordu! Gazi Mustafa Kemal'in ekmiş olduğu demokrasi fidanları yeşermiş, Recep Tayyip Erdoğan'ın çağırısı üzerine 15 Temmuz gecesi meyve vermişti. Fetöcü terör örgütü amaçlarına ulaşabilmek adına damarlarımıza girip kanımızı zehirlenmeye çalışıyordu ancak, bu vatan topraklarını canları pahasına kanlarıyla sulayan ecdatlarımızın kanından geldiğimiz gerçeğini unutuyorlardı. Düşünüyorum da nasıl olur da Türkiye Büyük Millet Meclisi dört defa bombalanır! Nasıl olur da tüm sevgimizle arkalarına sığınmış olduğumuz askerlerimizin şerefli üniformasına bir çırpıda leke vurabilirler! Bu akıl alır gibi değildi. 15Temmuz gecesi tüm nefesler tutulmuş büyük bir hengâmeyle vatan yekpare olmuş bu melun düşman keskinini yurdumuzdan atabilmek adına varımızı yoğumuzu dökmüş bulunuyorduk. Yürüyorduk...

Bizden sonraki nesile daha iyi bir gelecek vadedebilmek için yürüyorduk! Koşuyorduk... Takdire şayan bir şekilde, bayrağımızı dalgalandırmaya koşuyorduk! Ve duruyorduk... Bu vatan uğruna toprağa kol, bacak bırakan gaziler ve bu uğurda can veren yüce şehitlerin huzurunda durup saygıyla diz çöküp duygulanıyorduk! Ve sonra müthiş bir patlamayla tozu dumana katıp kaldığımız yerden devam ediyorduk. Top tüfek seslerinden koca bir fırtına kopuyordu. Kopan fırtına öylesine şiddetliydi ki dallarıyla yere doğru kapanıp duran ağacı bile köklerin-

den çıkarıp arş-ı alaya savuracak gibiydi. Mahşer yerine bürünüyordu Kızılay Meydanı, çünkü bıçak kemiğe dayanmıştı. Geri dönüş olmayacaktı, olmamalıydı! Ümitsizliğe bir an olsun kapılmamalıydık. Çünkü biliyorduk ki Mehmet Âkif'in de dediği gibi "Atiyi karanlık görerek azmı bırakmak... Alçak bir ölüm varsa eminim budur ancak!" Her gün ölmek yerine bir gün ölmeyi yeğledik. Bir gün ancak namuslu bir ölüm. Ama yine yıkılmadan dimdik durabildik. Çünkü biz Asım'ın nesliydik. Sonra halk durdu adalet konuştu. Yapılması gereken tüm işlemler en ince ayrıntısına kadar sağlandı. Gözaltılar, açığa alınmalar ve mekân kapatmalar... Tüm bunlar layığıyla yerine getirildi. Böylelikle vatan hainliği son bulmuş oldu. Ardından gece gündüz nöbet başladı. Ancak bu nöbet başka nöbet... Hiçbir nöbete benzemez. Hiçbir nöbet gibi ölümün sessizliğinde dimdik ayakta durabilecek yürekliliği göstermez. Saatlerce, günlerce, haftalarca devam eden bir nöbet...

Ve bu zor günlerimizin sonunda kaç asır öncede kazandığımız zaferler gibi yine refaha eren biz olduk. Dış etmenleri bir hezeyana uğrattık. Ve o karanlık geceyi aydınlatan şafak vakti gelmişti. Ve ardından yine bizim isteğimizle, demokrasi azmimizin üzerine gün ağarıyordu. Evet, o gün belki çok can yandı. Çok ana evlatsız, evlat babasız kaldı... Ancak gidenler ölü değil şehit olmuştu. Ve annelerinin emzirmiş olduğu süt, cennet yolunda içilmiş bir tas şehadet şerbeti gibi helal olmuştu.

Ey güneşin sıcaklığını içimize hissettiren ve karda açan kardelen çiçeklerim! Bizler emanet olarak devretmiş olduğunuz bayrağı her daim bir adım ötemize taşıyacağız; geçmişimizi geleceğimize aktaran bir köprü olacağız. Türk ulusunun şanlı birer neferi olarak bunu kendimize borç bilip namusumuz ve şerefimiz adına ant içeriz. Unutulmadınız ve bir ömür unutulmayacaksınız. Ruhlarınız şad olsun!

Melis Aksu

Yeniçağa Aşçılar Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

UZUN BİR GECE

Siz hiç duydunuz mu kulakları sağırılaştırılan mermi seslerini, siz hiç gördünüz mü gaddarca insanları ezen tankları, siz hiç yaşadınız mı 15 Temmuz'u? O bir şeyden habersiz erleri, o korku içinde bakan ihtiyar gözleri, acımasızca saldıran vatan hainlerini, ölüme koşan Türk milletini, siz hiç yaşadınız mı 15 Temmuz'u?

Aslında o tanklar altında yatan insanları ezmiyordu kendi insanlıklarını eziyordu. Kaç şehit yükseldi semaya, kaç kurban verdi ana baba, küçüğünden büyüğüne, yaşlısından gencine semanın kapısını kaç ruh çaldı. Hiç unutmam o uzun geceyi. İmam, ardı arkası kesilmeyen sala ve ezanı insanın içini ürpertircesine okuyordu. Herkesin kafasında tek soru vardı. "Bu hainler kim? Kim ki bunlar bize silah doğrultuyor, bu milleti öldürmeye çalışıyor?" Meğerse bunlar bizim canımızı emanet ettiğimiz komutanlarımızmış. Nasıl da kendi menfaatleri için vatanımızı satıyorlar; fakat aziz Türk milleti bağımsızlığını, vatan sevgisini, bir nebze korku duymadan haykırdı; işitti o vatan hainleri, bir korku kapladı her birinin vücudunu, kaçmak için delik aradı vatan hainleri ve Türk milleti yine kazandı her zamanki gibi.

Atatürk'ün bir sözü aklıma geldi. Hani demişti ya Ata'm; "Türk milleti zekidir, Türk milleti çalışkandır." diye. İşte Ata'mın sözünü ispatlamış oldu bu aziz millet. Türk milletinin geçmişte kazandığı zaferlerle düşmanlarımızı yenerek hainlik yapanlara inat bugünlere geldik; Var olduk Allah'ın izniyle de hep var olacağız. 15 Temmuz'da yine Türk milletini yok etmeye çalıştılar ama başarılı olmadılar. Kahraman şehidimiz Ömer HALİSDEMİR'in ilk kurşunu atmasıyla milletçe mücadeleye başladık, geri püskürttük. Allah bizlere de bu uğurda şehit düşmeyi nasip etsin.

Seda Zençin

Bucak Adem Yolunay Fen Lisesi

DEMOKRASİNİN ZAFERİ

Her şeyin karmakarışık olduğu bir vakit... Dünyayı satranç tahtası olarak görenler, kurguladıkları sinsi ve bir o kadar da cani olan planlarını gerçekleştirmeye çalışıyorlardı. Mısır, Irak, Suriye derken ipin ucu Türkiye'ye de gelmişti.

Bir gece vakti, gökten yağın kurşunlar, sokaklara çıkan tanklar ve sivil halka ateş açanlar... Ülkemize oynanan bir dizi korkunç tiyatronun patlak verdiği "15 Temmuz" gecesinin başrolleriydi. Ama unutmamak gerekir ki bir oyunun başrolü olmak kolay, fakat bir milletin kahramanı olabilmek her kişinin yapabileceği bir iş değil, er kişinin yapabileceği bir iştir. Bu sebeptendir ki demokrasi çiçeğinin hüznü dolu çığlığı memleketin dört köşesinde yankılanmaya başladığı zaman genç yaşlı demeden meydanlara akın etmişti yüzlerce demokrasi âşığı. Tıpkı yüzyıl önce Çanakkale'de, Antep'te, Sakarya'da kısaca vatanın her yerinde hüküm sürmeye çalışanlara karşı atalarımızın yaptığı gibi tek yürek tek vücut olarak kafa tutmuştu hainlere.

O uğursuz gecede. Millî irademizi yok etmeye çalışanlar, yüz yıl önce başaramadıklarını ülkemize oynadıkları sinsi plan dâhilinde içimize yerleştirdikleri bir avuç vatan hainini kullanarak yapabileceklerini sanmışlardı. "15 Temmuz" gecesinin bizim sonumuz kendilerinin de baharı olması umuduyla millî irademizi yok sayıp demokrasi çiçeğimizi bizden koparmaya kalkışmışlardı. Ve sanırım Türk milletin aynı tuzağa iki kez düşmeyeceğini anlamamışlardı.

O gün meydanlarda toplanan yüzlerce vatan sevdalısı, atalarımızın bizlere emanet ettiği demokrasi çiçeğinin uğruna yürüyen kalelerin önünde etten duvar demokrasi çiçeğineyse kalkan olmuştu. Çünkü en kötü demokrasi bile, en iyi darbeden daha iyiydi. Ve Türk milleti darbeyi daha önce yaşadığı için bunun bilincindeydi. Evet, yaşamıştı Türk

milleti darbeyi hem de birçok kez. Bu yüzden gökten ölüm yağdıran demir kuşlara yerden kafa tutmuş, yürüyen kalelerin önüne bir dakika bile tereddüt etmeden fani bedenlerini feda etmişti yüzlerce demokrasi âşığı. O gün mantık yoktu, düşünmek diye bir şey yoktu, yapmak vardı sadece kafa tutmak vardı hainlere.

Anadolu topraklarında Türk milletinin kanlarıyla yazdıkları destanların arasına bir yenisi daha eklenmişti o korkunç gecede. Nefesler tutulmuş gözler görmez olmuştu. Darbe adı altında millî irademize kast etmeye, ülkemizi bölmeye çalışan vatan hainlerine o makûs gecede de fırsat verilmemişti. Çünkü fırsat verilseydi eğer o gece darbe girişimi gerçekleşseydi bugün biz de paramparça olacak ve belki de Suriye'de olduğu gibi yurdumuzdan, cennet diyarımızdan, ayrı düşmek zorunda kalacaktık. İşte tam da bu yüzden bizler -Türk gençleri- buna izin veremedik. Vermedik ve ölüm gelip bizi buluncaya kadar da vermeyeceğiz.

Bizler vatanın ve demokrasinin sadık muhafızları olarak gerektiğinde tankların önüne yattık, gerektiğindeyse de demir çubuklarla F16'lara kafa tuttuk. Ne yaptıklarımızı bildik, ne de karşımızdakileri tanıdık. Bizim, Türk milletinin karanlık gecesinde bildiğimiz tek bir şey vardı o da ecdadımızın kanla canla kazandığı demokrasi çiçeğini vatansızlara hiçbir zaman vermeyeceğimizdi. Ve şu unutulmamalıdır ki bu millet bedduayı duadan üstün tutanlara demokrasi tokadını hep vurmuş ve bundan sonrada vurmaya devam edecektir.

Miray Torun

Mehmet Kemal Coşkunöz Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi/Nilüfer

VATAN SAĞ OLSUN

Siz hiç kardeş dedikleriniz tarafından vuruldunuz mu 248 yerinizden? Aynı üniformayı kuşandığınız, omuzlarına yıldızlar düşmüş insanlar, hiç acımadan silahlarının namlularını doğrulttu mu alnınıza? Kahrol-dunuz mu kederinizden? Peki siz hiç kendi ülkenizin tankının altında sizi koruyacağına inandıklarınız tarafından ezilip geçildiniz mi? Aydın-lık bir güne uyanmayı hayal ederken kapkara ve uzun bir gecede umutlarınız ve geleceğiniz için endişeyle beklediniz mi bir saniye bile gözünüzü yummadan? Upuzun, kapkara, hain bir gece... Gecesi uzun ama ertesi zafer...

Türk milletinin bağrından kopan, dilleri dua, yürekleri iman dolu nice insanlar vatan çiçeğini kanlarıyla suladılar o gece. Düşman bu sefer hiç beklemedikleriydi. Bir umut dikildiler gözü dönmüş asker kılıklı güruhun önüne. Kimi "Oğul!" dedi, kimi "Evladım!"... "Vazgeçin bu sevdadan. Devir ayrılık değil, kardeşlik devri. Zaman geri gitme zamanı değil, ilerleme zamanı. Bu iş bize de yakışmaz size de." diye diller döktüler. Nafile... Yetiştikleri bu toprakta onlara oğul, evlat gözüyle bakan insanlardı darbecilerin hedefleri. Hedefleri vatandı, birliğimizdi, beraberliğimizdi, dinimizdi, dirliğimizdi, ilerlememizdi. Ve o gece düşürdüler nice fidanı toprağa. Ne asker dinlediler, ne polis... Ne de saygı gösterdiler ellerdeki kutsal bayrağa. Önce bir bildiri okundu devletin televizyonunda: "Sokağa çıkılmayacak." dendi. "Asker, devlet yönetimine el koydu." Ama ne bildiri gerçektir ne de asker... Haddini bilmeyenlere hadleri bildirilecekti elbet. Zira gerçek Türk askeri kendi canından, kanından olana nasıl silah doğrulturdu? Gerçek Türk askeri nasıl böyle namert olabilirdi?

Düşman acımasız... Bedel ağır... Kurtuluş yolu uzun... Varsın düşman acımasız olsun, varsın bedel ağır olsun, varsın kurtuluş yolu meşakkat-

li olsun, tarih tekerrür ediyordu işte, nasıl 1453'te Fatih, yüzyıllık haçlı egemenliğine son verdiyse, nasıl 1915'te Seyit Onbaşı Çanakkale'de küffarın önünde durduysa, nasıl Atatürk 1919'da tüm dünyaya Türk'ün yenilmez gücünü haykırdıysa, milletimiz de o gün göğsünü gere gere tekbirlerle yürüdü düşman üstüne. Ecdadından aldığı kuvvetle... Korkmak mı, canından olmak mı, evde bekleyenler mi var ya da yapılacak işler, gidilecek yerler... Bir hiçti, vatan söz konusuysa her teferruat. O gecede Türk milleti muhtaç olduğu kudreti damarlarındaki asil kanda bulmuştu. Bir dakika düşünmediler sokağa çıkmak için. Kimi küçük çocuğunu gözü yaşlı evde bırakıp indi, belki de son kez duyacağı "Baba" kelimesine aldirmeden. Kimi kadın başına Kurtuluş Savaşı ruhunu yaşattı gönlünde. Kaptığı gibi alın teri kamyonunu, çıktı düşmanların mesken tuttuğu caddelere. Yolda millet sevdası ile kanı damarlarında durmayan nice delikanlıları da aldı damperine. Kimi tankın önünde siper oldu naçiz vücuduna aldirmeden. Kimi kundaktaki bebesini bile aldı yanına gözünün kırpmadan. Köprüleri, caddeleri, sokakları doldurdular.

Bir insan seli... Mahşeri kalabalık... Hepsinin yüreğinde tek bir ses: Darbeye hayır, yaşasın demokrasi. Hep birlikte toplandılar köprüde. Önce beş kişiydiler. Beş, on beş, yirmi beş... Ve yüzlerce, binlerce vatan evladı... Elleri bile titremedi düşman karşısında, yüzlerinde bir korku belirmedi. Can kıymetli, can aziz ama canın ne kıymeti var vatan elden gidince. Değil bir can, binlerce canları olsa verirlerdi vatan uğruna. Belki de tek keşkeleri, tek canları olmasıydı. Bu vatan öyle bir vatandı ki, bir kere ölmek yetmezdi uğruna. Kızıl kurşunları yüreklerinde söndürdüler. Kanları oluk oluk asfaltı sulasa da yıldırmadı aziz neferleri. Güç buldular kendilerinde. Ters giden bir şeyler vardı, düşman planlarında. Ya Türk tarihini okumamışlardı, ya da küçümsemişlerdi Türk'ün gücünü. Ölmeyi bu denli göze alacak vatan evlatlarını düşünmemişlerdi bu hain planı kurarken. Vatani kendine tek yol tutan, bayrak aşkıyla yanıp tutuşan, önce vatan diyen insanları hiç düşünmemişlerdi.

O gün gökyüzü bir başka renge büründü. Bir vatan evladının hainlerin karşısına dikilip, paşasından aldığı emirle, babasından gördüğü vatan sevgisiyle, cesaretini harmanlayıp alnından tek kurşunla yere sermesiyle yemişlerdi düşmanlar ilk darbeyi. Darbeye yeltenenler, halk darbesiyle karşılaşmıştı. O gün onlarca askerin içinde silahını baş düşmana doğrultup vatan borcunu ödeyen o büyük kahramandan öyle korkmuşlardı ki, onlarca kurşun boşalttılar, o cesaret yüklü kalbe. Otuz kurşun, otuz kuş olup uçmuştu gökyüzüne. Yere serilen yiğit, Rabbin

katına çıkmıştı büyük gururla. Bir insanın varacağı en güzel yere, Peygamber kucağındaki orduya varmıştı. Şehitler ordusu... Onunla başlayan bu vatan kavgası yaşlısı, genciyle devam etti o gece. Halkın iradesine vurulan darbe zincirini halk, bedenlerinin altında kabaran yürek gücüyle bir çırpıda koparıp attı.

Halk bu sefer hiçbir ayırım gözetmeksizin el eleydi. Siyasetçiler el eleydi, birdi. Genci, yaşlısı, kadını, erkeği, evlisi, bekârı, Sünni'si, Alevi'si, Türk'ü, Kürt'ü birdi, beraberdi. Tek bir düşünce vardı, vatan... Bu vatan yıllar önce de aynı yürekle kurtarıldı. O pis ayaklarla şanlı toprağı çiğnetmedikleri gibi, bu günlerde de vatan toprağını kirli ayaklar altına sermeyeceklerdi. Hiçbir el şerefli bayrağa uzanamazdı. Hiçbir el, mabedimizin göğsünün üstüne değemezdi. Bu millet canı pahasına cumhuriyet için, demokrasi için, geleceği için savaşmaya hazırды. Tıpkı Öğretmen Kubilay gibi, tıpkı Hasan Tahsin gibi, tıpkı Ömer Halisdemir gibi... Bu yiğitler bizde bir ölse, bin doğar. Güneş bugün batsa bile, bu evlatlarla yarınlarda yeniden doğar. Çünkü biz biliyoruz ki, vatan olmadan hiçbir şey olmuyor. Aşk da vatanla yaşanıyor, mutluluk da... Üzüntü de, sevinç de, özlem de, vuslat da. Vatan varsa aydınlıktı günler. Bu topraklarda doğduk, büyüdük ve ant içtik çocuk yaşta: "Varlığımız Türk varlığına armağan olsun." diye. Biz canımızı vatan uğruna sadaka vermeye hazırız. Nice yiğitler doğar, nice evlatlar yetişir de bu vatan bir daha bulunmaz.

Hilal uğruna Elif gibi mücadele eden vatanın evlatları son nefesinde bile, düşmanla savaşacaktır ve tarihin sayfalarına Türk'ün şanlı zaferini yazacaklardır bir kez daha. Eyüp'ten sabrı, Yunus'tan sevdâyı öğrenen evlatlar, elbet atalarının izini süreceklerdir. Ne zaman ki, elleri kalem tutmaya başlarsa ilk yazacakları kelime "vatan" olacaktır. Ne zaman ki, atalarını öğrenip, tarih okurlarsa, tarih yazma cesaretini kendilerinde göreceklerdir. Bizler ki, Ertuğrul'un, Osman Gazi'nin, Fatih'in torunları... Bizler ki vatani kanlarıyla nakış nakış sulayan ataların emanetçileri... Bizler ki korkunun kök salamadığı cesur yürekleri... Bizler ki, şanlı ordunun şanlı neferleri... Atalarımız kabirlerinde nurla uyusunlar. Ve sen şehidim, siz şehitlerimiz... Yüreğinize naksetmiş kutsal aşkla uyuyun, sefer şimdi ardınızda bıraktığınız uyanık neferlerde. Sıra şimdi, vatan uğruna bizlerde. Bizler ki iman dolu bir milletin evlatlarıyız. Bizler ki Allah'a kul, vatana kurban olmayı biliriz. Düşman varsın içten gelsin, varsın dıştan... Yusuf'u kuyudan, İbrahim'i ateşten, Musa'yı denizden, Nuh'u tufandan, İsmail'i bıçaktan, Yunus'u balıktan kurtaran

Rabb'imiz bu Şer odaklarından da bizi koruyacaktır, biz O yüce güce inandıkça ve O'nun yolundan ayrılmadıkça.

Cumhuriyet bu milletin vazgeçilmez bir parçasıdır. Demokrasi için yapılmayacak bir iş, gidilmeyecek bir yol, vazgeçilmeyecek bir can yoktur. Gerek çocuklarımız bu direnişte kaldırımlarda uyuyacak, gerek evlatlarımız bayrağını, gövdesine kefen yaparak bu dünyadan göçecek. Analar oğulsuz, oğullar evlatsız kalacak. Ama hiçbir vakit düşmana baş eğmeyeceklerdir. Ölüm her beden için vardır. Vatan uğruna ölmek ise kutsaldır. Ve Türk milleti bu kutsal yolculuğa her daim hazırdır. Yeter ki vatan sağ olsun, yeter ki vatan daim ve kaim olsun. Amin.

Ecem Çetin
Toki Anadolu Lisesi

GÜN, GECEYE VARANDA...

Aziz şehitlerimizin anısına saygıyla...

Sıcak bir temmuz akşamı... Gecenin üstüne çökmüş bunaltıcı bir hava... Ağustos böcekleri her zamankinden daha huzursuz bu akşam... Çığlık çığlığa söylüyorlar şarkılarını... Gökyüzünde birkaç kara bulut dolaşıyor... Yağmur kokusu da yok havada oysa...

Sokakta telaşlı ve aceleci adımlarla yürüyen bir adam... Belli ki eve yetişmeye çalışıyor. Sofra kurulmuş olmalı... "Geç kaldım..." korkusu sarmış yüzünü; bu tedirginlik ondan olmalı...

Saat 20.30'a geliyor... Adımları biraz daha hızlanıyor... Birazdan kapıyı güler yüzlü bir kadın açacak... Bir çocuk kucağına zıplayacak. Sıcak bir sohbetle servis edilen bir yemeğin ardından adam, oğlunun mis gibi kokusunu çekecek içine demli bir çay eşliğinde...

Bu düşünceler ile biraz daha hızlanıyor adımları; "Az kaldı..."

Saat 21.00 oluyor... Çığlıkları geceye karışıyor ağustos böceklerinin... "Hayırdır!" der adam, "Hayır olur inşallah..."

Her saniye biraz daha yaklaşıyor o kara geceye. Havada hüzün kokusu... Ve vakit geldi...

İnsanlar ne olduğunu anlayamadığı ve tekrar tekrar okuduğu ekrandaki büyük puntolarla yazılmış yazıları görünce anlarlar ağustos böceklerinin neden bu kadar çığlık çığlığa bağıştıklarını; "TSK YÖNETİME EL KOYDU!"

"Eyyvah!", der adam... "Eyyvah ki eyvah!"

Yüzünde korku ve kaygıdan başka hiçbir şey olmayan bir muhabir, önündeki darbe bildirisinde yazan şeyleri tane tane okur. Muhabir bil-

diriyi okudukça, ekran başında onu izleyenlerin içine bir endişe düşer. Atatürk'ün sözleri ve ona verdiği söz gelir aklına: "Ey yükselen yeni nesil; istikbal sizindir. Cumhuriyeti biz kurduk, onu devam ettirecek sizlersiniz."

Bir anda sokaklar insan dolar. Yeni nesil, Ata'sına verdiği sözün bilinciyle, sokakları caddeleri doldurur. Bedenlerini tanklara engel yapar. Kadınlar, yaşlılar, gençler ve çocuklar yürürler tankların üstüne üstüne... Gözleri çakmak çakmak, yüreklerinde Cumhuriyete ve Ata'sına duyduğu sadakat... Yürürler...

"Bu silahı benim paramla aldın. Ben sana bunu düşmanı öldüresin diye verdim. Bizi öldüresin diye değil." derler.

Ne acıdır Tanrı'm, 21. yüzyılda ulusça böyle bir olaya şahit olmak!

Sabaha kadar sela sesleri yükselir canım ülkemin dört bir yanından...

Her dakika can verir insanlar ya uçakların attığı bombalar yüzünden ya da demokrasiyi korumak adına tankların altında ezilerek...

O vatan hainlerinin ellerinde tanklar, uçaklar, çeşit çeşit silahlar vardır. Onların üzerine korkusuzca yürüyen halkta ise bunların hiçbiri yoktur. Ama o insanların yürekleri ve o göklerde dalgalanan al bayrağın verdiği güç vardır. İzin vermezler...

Ne demiş ünlü şairimiz Mehmet Âkif Ersoy ; "Vatan için ölmekse kaderim, bu kaderin ellerinden öperim."

Vatanını seven halkımız; egemenliği ve cumhuriyeti için kayıtsız şartsız mücadele ederek demokrasiye sahip çıkmıştır.

15 Temmuz'da halkımız kenetlenerek din, dil, ırk fark etmeksizin mücadeleye etmiştir. Türkiye Cumhuriyeti'nin sahipsiz olmadığını, gerekirse kanının son damlasına kadar mücadele edecek olan gönüllü insanlar olduklarını göstermişlerdir.

Kadın gururlu, çocuk mahzun...

Bir ayak sesi eksiktir kaldırımlarda... Bir çocuk gülüşü eksik...

Bir adam uğurlanır sonsuzluğa...

Aziz şehitlerimizin anısına saygıyla,

Ruhları şad olsun...

Berika Ezgi Berçin
15 Temmuz Şehitler Anadolu Lisesi

SÜREGELEN DESTAN

Tarihimin başlayışından bu yana süregelir bu destan. Destanımın her zerresinde bin bir kahraman var. Gözlerimi kapatıp hissettiğimde her şeyi karşımda koca bir şanlı mazi. Güneş her sabah dağların ardından doğarken göklerde dalgalanan şanlı bayrağımı okşar. Hafif bir rüzgâr ardından. Dalgalanır bayrağım, Ey Türk gururlan. Kuşlar eşlik eder göklerden esen rüzgâra. Yurdumun her köşesinden getirirken selam. Ankara'dan Ata'mdan, Rize'mden demli çayımdan, Ilgaz'ımın doruğundan, taşımдан toprağımдан, yurdumun dört bir yanından selam gelir şanlıma. Şanlıma gelen selam yükselir şehitlere.

Ney seslerinde, türkümün içinde, kalbimi ısıtan anne şefkatinde buldum seni. Taşım, toprağım, canımdan çok sevdiğim vatanım. Senin için feda olsun bu can, bu kan, bu yürek. Türklüğümün gururları, yüreğimin huzurları, cesaretin adları, feda olsun bu canım size. "Allah, Allah" diyen diller yerde kalmadı kanınız. Unutulmadı, unutulmayacaksınız. Alınız, ak omzunuz, dik olsun. Tarihimin, destanımın yükselen güneşleri. Minarelerden yayılırken ezanlar, kapatır gözlerimi düşünürüm her an. Neydi sizi bu kadar cesur ve şanlı kılan? Başımı kaldırıp bakarım bayrağıma. Gülümser önce dalgalanır gururla. İçim bir hoş olur kabarıyor göğsüm. O zaman anlarım Türklüğümü, özümü. Sizi bu kadar şanlı kılan gönül büyüklüğünü.

Koskoca gönüller vatan için çarpışırken, bir olur, birlik olur vatanımızı korurken. Allah yardımcımız, vatanımız arkamızda bir olur, birlik olur; çarpışırız omuz omuza. Şehitlerimiz içimizden yükselirken mertebelerine, arkasında bıraktıkları gururlu yaşlı gözlerle uğurlarken sonsuzluğa yiğitlerini, bir olur, birlik olur omuz omuza çarpışırız biz... Ninemin bembeyaz pamuk elleri şehit olmuş oğlunun okşarken elini, yerde kalmayacak kanın şehidim, yerde kalmayacak. Şehidimin toprağa akan kanı kutsal yapacak vatani. Çok güzel anlatmış Mehmet'im vatanımın

kutsal toprağını. Bastığımız yerleri toprak diyerek geçmeyeceğiz. Tanıyacağız, düşünceğiz altındaki binlerce kefensiz yatani. Biz şehit oğluyuz incitmeyeceğiz atamızı. Vermeyeceğiz dünyaları alsak da bu cennet vatani. Toprağımın kutsallığı, şehidimin şanlı kanı, siz öğretti-niz bize namus olan vatanımızı korumayı.

Her sabah güne yeni başlayan Türkiye gururla bakarken bayrağına, her bir ferdinin taşıdığı kutsal kanı hisseder damarlarında. Türklük hissi, Türk'ün kanı birleşir tüm halkta. Akşam vakti kurulan sofraların huzurunda, marşimdaki dizemde, çayımın deminde, bulurum bu Türk-lük hissini. Milletimin özü, sözü, namusu, şerefi her şeyisin şehidim. Her an hazır çarpışmaya, vatanını korumaya. Yine o anlardan biriydi. Türklerin yine bir tarih sahnesi öncesi. Kuşlar susmuş, ortalık kara... Gecenin siyahı içinde sessizliğin son haddi. Bir anda bozulan sessizlik. Bombaların, silahların çığlığı.

Tarihimin, destanımın aziz kahramanları hiç düşünmeden atıldılar so-kaklara. Siper ettiler bu uğurdu bedenlerini. Bağırınlar, çağıranlar, si-lahlar, bombalar her ses birbirine karışırken yaşanan bu olaylar. Bay-rağım dalgalanmaya devam eder her an her dakika. Tüm millet tek vücut olduk, vatanımızı korumaya. Her bir kurşun değerken vücuda, direnen millet yükselen sevgi devam ettirir davamıza. Her bir fert bir-birini kollarken, vatan için çarpışırken, arkada kalan çocukların ağlama seslerini işitirken... Allah'a açılan minicik eller ve yürekler. Atamızdan emanet meclisimizi bombalayan hainler. Yanınıza kalmadı kalmayacak bu sevda. Arkada kalan çocuklar, analar, babalar, nice insanlar. Şehit-lik mertebesine ulaşırken şanlılar, imanım Türklüğüm kalbimden taşar. Ömer Halisdemir'im, Yunus Emre'm, Alparslan'ım, Gülşah'ım ve daha nice kahramanlarım. Bu asla bir veda değil. Unutulmadınız, unutulma-yacaksınız.

Arkanızda bıraktığınız bu koca millete emanet vatan. Meraklanmayın şehitlerim bu koca milleti de kucaklıyor vatan. Bayrağımın rengi daha bir gururlanıyor. Nice yiğitlerim daha da şahlanıyor. İstanbul'u fet-heden Fatih'im, cumhuriyeti kuran Mustafa'm, demokrasiyi koruyan şehitlerim, milletim. Yüreklerimiz sizlerle. Bize sizler öğrettiniz örfü-müzü, kültürümüzü, bize sizler öğrettiniz gemileri karadan yürütmeyi, bize sizler öğrettiniz söylemekten hiç vazgeçmeyeceğimiz şarkımız olan demokrasimizi sahiplenmeyi.

Hilal Güzey

Dodurga Anadolu İmam Hatip Lisesi

VATAN SEVDASI

15 Temmuz darbe gecesi, aziz Türk milletine hain bir saldırı düzenlendi. Onlarca vicdansız asker, tanklar ve bombalarla bizlere ateş açtı. Bu vatani ele geçirmeye çalışıyorlardı. Ama bu Türk milleti vatanını vermemekte ve sahip çıkmakta kararlıydı. Bir ulus öyle kolay susturulamazdı. Arkasında binlerce yıllık bir tarih vardı. Bir gecede bu tarih yok olacak mıydı? Asla!

Bir yaz gecesi cırcır böceklerini dinleyip huzurla yıldızları izlerken, geleceğe umutla bakıp hayaller kurarken, sıcacık bir ortamda duydum ki dost bildiklerimiz nokta nokta bizi esir almış. Yollara çıkıp huzuruma çelme takmış, sinsi planlar yapıp umutlarımızı karartmış. Yok, öyle kolay mı? Kolay mı bizi susturmak. Bu Türk halkı yutar mı bu zehirli hapları. İner tutar tüm köşe başlarını. Öyle de yaptık, sabaha kadar durmadık, vurulduk yaralandık ama kaçmadık. Gaziler şehitler ordusuna işler mi kurşunlar, yazın harareti gibi yakılır düşmanlar. Bin gazi, bin şehit, bin yürek olduk vatani sahipsiz bırakmadık.

Şehidim; sen mezarda rahat uyu. Ailen, çocukların bize emanet. Sen bizim için. Vatanın için can verdin: O cuntacılar karşı yenilmedin, savaşın. Biz eğer böyle huzurluysak senin sayende. Sen bizler için şehit oldun ve savaşın. Biz de çocuklarımız için ve geride bırakacağımız vatan evlatları için, savaşın can vereceğiz.

Darbe girişimi yapılan gece, kasvetin uç noktasındaydık. Öyle bir boğucu hava esti ki yüreklerimiz ürperdi. Bir karanlık ıstırap... Bu ıstırap anlatmaya kelimeler yetmez. Sadece Türkiye Cumhuriyetini değil de bu ıstırap gelmiş geçmiş bütün Türk ruhunu sarsmıştı. Aklıma Mete Han, Alparslan, Ertuğrul Gazi, Fatih Sultan Mehmet, Yavuz Sultan Selim, Atatürk ve bütün komutanlar geldi. Hatta aklımdan öte, yanıma geldiler. Ben ağlıyordum onlar da ağlıyordu. Nedir bu ahval ya Türk'üm? Siz ki

ebediyen bağımsız yaşamış, özgürlük ve adalet için cepheden cepheye koşup kan dökmüş bir millet. Siz ki haksızlığa hiç boyun eğmemiş, zulme hep dur demiş bir millet. Bu gece iki tane haine, gözünü hırs bürümüş birkaç zalime, pençesini geçirmek için fırsat kollayan bir caniyeye boyun mu eğeceksiniz? Türk'üm, ne duruyorsun? Atıl bu zulmün üstüne! Bu ne vahşet böyle, kimsiniz siz? Nedir derdiniz? Yıllardır kanımızı emen keneler, tenimizi kemiren pireler, sinsice kümesimize giren tilkiler. Her ne olursanız olun şunu unutmayın. Türk yılmaz, Türk esir olmaz.

Türkler; uykuda bile kılıç sallayan, rüyalarında şehit olan, dualarında evliyalara kardeş olan, sadece toprağın üstündekilerle kahramanlıkla yetinmeyip toprağın altındakileri de yanına katan, her daim canını hiçe sayıp savaşan, Rabb'ine adaklar adayıp vatanına sahip çıkan bir millet. Ey gözlerinin içi buz tutmuş, kalbi putlaşmış düşman! Sen değil 15 Temmuz 2016'da, dünya durdukça Türkleri yıkamazsın. Sen sadece yıktığını zannet, sadece aldanırsın. Biz bir ölür, bin diriliriz.

Geceler, avlanmak isteyenlere bir örtü olur ama aynı zamanda şahlanmak isteyenlere bir döngü olur. Demokrasi eğer dizginlenemeyen bir at olursa onu kimse durduramaz. Milyonlarca kara makine gecelerce mermi yağdırsa, günlerce bombalar yurdumda patlasa, vatanımda tek Türk kalmasa zafer kazanamazsın bin başlı düşman. Ey düşmanım, Türkleri yok edemezsin, çünkü biz ölsek de Allah ehabil kuşlarıyla seni kovar yurdumdan. Bu toprakları almak kolay mı sandınız. Yanıldınız. Biz Fatih'in. Yavuz'un, Kanuni'nin torunlarıyız. Zafer bizim özümüz. Türkler her an muzaffer olmaya âşıktır. Yüzyıllardır bu böyle oldu böyle de olacak. (...)

Darbe gecesi onlarca insan hain askerlerin karşısına çıkıp kararlı ve gururlu olduklarını gösterdiler. Vatanını sevdikleri için, darbeye karşılık verdiler. O kadar insan, saldırının gerçekleştiği meydana giderken arkalarına bile bakmadan, hiç düşünmeden gittiler. Çünkü vatan ve Türk milletini korumak için kimse öleceğini düşünmedi, geride bıraktıklarını bile bile. Biz o gecede birbirimizi yalnız bırakmadık. Darbeye karşı dik durduk ve asla boynumuzu eğmedik. O kanlı gecede, darbeyi duyan herkes sokaklara döküldü. Hepsinin ailelerinin gözü yaşlı, içleri buruktu.

Çünkü evlatları, anne veya babaları hain saldırıda şehit düşmüştü. Ama gözyaşları, vatan uğruna can verip aziz milletini rahat ettirdikleri içindi. Darbe girişiminde silahlar susmamış, bombalar dinmemişti. Bizim milletimizin insanları tankların üzerlerindeydi. Yeri geldi tankların önüne yattılar, yeri geldi silahlara karşı göğüslerini siper ettiler. Hepsi bizim içindi ve şehit düştüler. Darbeden sonra gece yarısı insanın içini huzura erdiren sala sesleri yükselmişti. Artık vatan hainlerinin birkaçı

ölmüş, diğerleri de pes edip geri çekilmişlerdi. Biz bu duruma her ne kadar sevinsek de içimiz kan ağlıyordu, gözümüz yaşlıydı. Çünkü tam 248 can vermiştik. Darbenin bittiği sabah ortalık vahşetti. Her taraf kan içindeydi yetmedi, hainlerin geri çekildiklerini sanıyorduk ki sabaha karşı meydanlara tekrar bomba atlılar. Birkaçımız da orda şehit düştü. Ama onlar öleceklerinden habersizdi. Henüz bir acımız bitmeden diğeri başlıyordu. Günler sonra darbe vahşetinin kalıntıları, gün yüzüne çıkmaya başlıyordu. Ortalıkta insan eti parçaları, mermiler ve darbe gecesi tanklarla ezilen arabalar, bunların hepsi yürek burkan derecedeydi. Geriye acı ve hüzn kalmıştı.

Nasıl bir acıdır ki bu haykırma, inleme hissi vermiyor. Sadece kızma hissi. Kızgınlım ve kırgınlım. Daha ötesi şaşkınlım. 21. yüzyılda yaşayan gençler olarak çok şaşkınsınız. Yaşlılarımız uzaya çıkma planları yaparken böyle bir çağda bana sokağa çıkma, diyen bir zihniyet sen nasıl yaşıyorsun. Hangi çağa takıldın kaldın? Beni evime kapatıp, düşünmemi engelleyip, ayağıma zincir takıp, kapıma kilit vurup, toprağımı parçalayıp, anamı atamı çıkarıp, gardaşımı kurşunlayıp, kitabımı karalayıp nereye varmak istiyorsun ey düşmanım? Her yanlış hesap bir gün Bağdat'tan dönermiş. O gece ülkeme, imamıma, camime, minareme, Meclisime, televizyonuma, bilgisayarıma, tankıma, köprüme, yoluma, okuluma, kitabıma, kınalı masumlara, canlara, mallara kısacası varlığıma yapılanları anlayamadım, anlayamazdım. Ben uzay çağı insanıyım, dünyaya sığmamaktayım. İşte bütün bunları bir anda unutup karanlığa saplanan, benden aldığıyla beni gömmeye çalışan çarpık bacaklı ihtiyar bunağım, soysuz düşmanım. Söyle hangi çağa takıldın? Sandın mı bu zamanda beni eve kapatacaksın. Emin ol, yanılmaktasın. Çünkü sen yanlış hesapsın. Bağdat kapısından dönüp geldiğin yerde kalacaksın.

Bir padişah olsam, bütün açgözlü ihtiyarları, örümcek kafalı sapkınları, silahıyla yiğit olmaya çalışanları, bahçemdeki gülleri koparmaya çalışanları, hür irademı kısıtlayanları, yoluma taş koyanları, sırtımdan vuranları, riyakâr hırçınları, tarlamı yağmalayanları, vatanını ve ruhunu şeytana satanları, ağacımı taşıyanları, sesimi kisanları, ışığımı karartanları, kâğdımı karalayanları, ayağımı kaydıranları, yolumu saptıranları, inancımı bağlayanları, yuvamı yıkanları yani bütün haramileri, vicdansızları, hayâsızları bir bir yakalayıp vururdum boyunlarını. Şu an ben padişah değilim ama öyle bir his coşkunluğu içindeyim. Ben bütün dünyanın hâkimiyim. Dünyanın hâkimi olarak vatan uğruna şehit düşmek onurdur. Şehit olmak için savaşmayın. Savaştığınız için şehit olun. Darbe girişimini gazi ve şehitlerimiz sayesinde püskürttük. Bu kanı aziz Türk milleti için döktük. " 15 Temmuz darbe girişiminde şehit olan 248 vatandaşımızın ruhu şad olsun " Yaptığınız fedakârlığı unutmayacağız.

Nezaket Uysal

Acıpayam Anadolu İmam Hatip Lisesi

FİLLER VE EBABİLLER

Bir yaz gecesi idi uzun mu uzun, bir yaz gecesi bağırından toprağa 248 yıldızın kaydığı... Kıyamet mi kopuyordu yoksa neydi dışarıda bir mahşer? Biz darbe nedir bilmezdik ama anne babalarımızın gözlerine düşen dehşetten anlaşıyordu ki bu çok büyük bir şer. Neler oluyor demeye kalmadı belirdi ufukta demirden filler ve dirildi yeniden onları tarihe gömecek ebabiller... Sahi neydi ebabillerle fillerin hikâyesi? Yüzyıllar önce ne diyordu Rabb'imiz bize: "Rabb'inin fil sahiplerine ne yaptığını görmedin mi? Onların tuzaklarını boşa çıkarmadı mı?" (Fîl Sûresi 1-2) ..."Allah tuzak kuranların en hayırlısıdır." (Enfâl Suresi-30)

O gece kurşunlar yağmur gibi yağarken üzerimize, gül tohumu misali saçıldı gencecik bedenler, bir düşüp bin boy verecekleri topraklara. Bu yüzdendir ki henüz bahar gelmeden filizlendi kan rengi güller...

Sözler havada, gülümsemeler fotoğraflarda, çaylar bardakta, düğünler mahşere kaldı. Anne babalar küçücük evlatlarını uykularında bırakıp koştular sokaklara. Kimse onlara "gitme" diyemedi, diyemezdi, dinlemezlerdi zaten. Çünkü onlar "Bebem anasız büyür de vatansız büyümmez!" diyen Nene Hatun'un torunlarıydı. Bazıları dönemedi. Anne babalarının gölgesinde uykuya dalan çocuklar belki öksüz, belki yetim uyandılar kulaklarda hâlâ selaların çınladığı bir sabaha. Ya üzerine toz konduramadıkları evlatlarını İbrahimce bir teslimiyetle şehit verenler...

O gidenler ki geri dönmek için gitmemişlerdi zaten. Geri dönmeyi düşünseler ölüm kusan tankların karşısında dimdik durup bağırlarını açabilirler miydi kurşunlara? Nasıl bir imandır ya Rabbi? Demirden yapılmış tanklar topraktan yaratılmış bedenleri yenemedi. O bedenlerin sahibi vardı ve buna izin vermedi. Bayrağı taşıyan düştü lakin bayrağı düşürmedi. Hele biri vardı ki adı Ömer Halisdemir'di. Babasının Ömer'iyken en hüzünlü yanı, vatanın askeriye kahramanı oldu. İsmi-

nin sahibi Hz. Ömer gibi adaletten bir an bile şaşmadı. Otuz kurşunla onu öldüreceklerini sananlar, dönün de bir bakın kurşunlarınızla o yiğit tarihe kazındı. Halis demirdenmiş yüreği ki geçit vermedi namusunu çiğnemeye kalkan hainlere...

Öyle bir gece düşünün ki kimsenin bir ırkı, bir mezhebi, bir ideolojisi, bir partisi yok. O gece hepimiz tek yürektik, üstünde ezan okunan her karış vatan toprağını korumak için. Doğu Batı değil Türkiye, Doğulu Batılı değil Türkiyelidik.

Daha ne söylenebilir ki bunun üstüne, Ey Şehit! Şimdi hangi kalem yazabilir destanını, hangi kâğıda sığar senin tek bir bakışın. Kanatlarına takılıp gittiğin kuşlardan daha ak şimdi dimağlarımızda senin adın.

Bir yaz gecesiydi uzun mu uzun bir yaz gecesi, bağırından toprağa 248 yıldızın kaydığı.

Bir yiğit toprağa düşer ve gül tohumu misali saçılır kanı damla damla vatana.

Bir ana, bir bacı, bir gelin ağıt yakar onlara.

Bir yiğit toprağa düşer, belki yirmisindedir.

Belki nişanlısı beklemekte, belki yeni baba olmuş evlidir.

O da sever çocuklarını, o da öper, o da koklar hüzün sinmiş saçlarını.

O da her baba gibi evladı için tektir.

Ama diğer babalardan tek farkı o artık bir ŞEHİTTİR!

Çiller Alparslan

Gürbüz Çok Programlı Anadolu Lisesi/Hani

KARANLIKTAN AYDINLIĞA

Sonbaharda dökülen yapraklar misali, yağmurun toprağa düşmesi ve harflerin birleşip kelime olması gibi bizde o karanlık gece de öyleydik.

O gece hayallerimize, umutlarımıza ve özgürlüğümüze el konulmak istendi. Binlerce yıldır yaşadığımız, doğup büyüdüğümüz, atalarımızın canları pahasına siper ettikleri topraklarımızı almak istediler. Hiç beklenmedik bir anda gerçek yüzlerini gösterdiler. Tam da onlara yakışır şeyi yaptılar. Kendilerine güvenen, inanan ve sığınan millete önce askeriyemiş gibi gösterdiler. Bizim topraklarımızda bizimle aynı havayı soluyanlar, aynı sofradan yemek yiyenler, aynı mekânda oturup kalkanlar, işte onlar kardeş bildiklerimiz bizi arkamızdan vurdular. Biz hep dışarıdaki terörlere darbe yediğimiz için asla kendi milletimizden bu hainliği düşünmezken başımıza geldi. İşte karanlık gece, 15 Temmuz gecesi o hainler gerçek yüzlerini, kimliklerini bize acı bir şekilde gösterdiler. Bizler hiçbir şeyden habersiz evlerimizde sıcacık yuvalarımızdayken onlar caddelerimize, havaalanlarımıza ve hükümetimize kara bir bulut gibi çöktüler. Artık her şeyin zamanı gelmişti, saat belli olmuştu.

Bizler ya ölecek, ya direnecektik. Milletimiz çoluk çocuk, genç yaşlı demeden sokağa dökülüp toplandı. Hainler her tarafı ateş yağmuruna tutmuş, önüne gelenleri ezip yıkıp geçiyorlardı. Ama bunu düşünmemişlerdi, bizler bu topraklar için nice şehitler vermiş, nice kanlar dökmüş, nice destanlar yazmıştık. Bizlerin bu vatani ne pahasına olursa olsun koruyacağımızı hesaba katmamışlardı. Herhâlde bizleri kendilerine benzettiler ki bu en büyük hataları oldu. Onlar bizleri kendileri gibi kendi milletimize, kendi kardeşlerimize kıyabileceğimizi düşündüler. Vatanımızı birkaç çapulcuya bırakabileceğimizi sandılar ama çok yanıldılar. Biz bu sahnelere daha önce de tanık olmuştuk. Bedir'den Uhud'a, Çanakkale Savaşına... o savaşlarda olduğu gibi bü-

tün millet tek bayrak altında toplandı. Kimileri evde gözü yaşlı annelerini, kimileri kundakta çocuklarını, kimileri de gençliğini bırakıp topyekûn caddelerde al bayraklarla bütün engelleri yıkıp geçtiler. İnanan, milletine sahip çıkan insanların önünde hangi kuvvet durabilir ki? Vatanına ve milletine sadık olan ve ilk kurşununu yiyen Ömer HALİSDEMİR gibi kahramanlar ve daha nice şehit düşen kahramanlar düşmana karşı dimdik durdular. Bu milletin gerçek anlamda ülkesini ve milletini seven halkı oldukça, nice 15 Temmuz geceleri ülkemiz milletimiz tarafından kahramanlıklarla çıkılır ve ülkemiz kötü emellerden korunur.

Haykırışlarımız, gözyaşlarımız, mücadelemiz, inancımız, sevgimiz tek bayrak altında toplandı. Bütün dünya şahit oldu destanımıza. Allah'ın izniyle o karanlık gecenin ardından güneş doğdu. Türk milleti ay yıldızlı bayrağın hakkını, tıpkı cumhuriyeti birlikte savaşarak kazandıkları gibi verdi. Allah bizlere daima yan yana birlik beraberlik içinde tek vücut olmayı nasip eylesin.

Neslihan Şahin
Düzce Fen Lisesi

ANLADIM

“Korkma, çekinme, üzülme, hüznlenme, yeise kapılma. Allah bizimle beraberdir!..” diye fısıldadı Resulullah can dostu Ebubekir’e, çok sevdiği Mekke’yi terk etmek zorunda kaldığında. Tekrar fısıldadı aynı kelimeleri Asım’ın nesline, ihanetin soğukluğunu hissettikleri 15 Temmuz gecesinde. O ihanet ki uyuşturulup uyutulan; vatansızlaştırılan, kansızlaştırılanlar eliyle gerçekleştirilmek istenmişti.

Ay yüzünden mahrum olanlar, doğrulttular namluları, imanın en güçlü silah olduğunu bilen aziz yiğitlere. Gökten mermi yağdırdılar, bağımsızlık can damarı olan bu millete. Onlar sandılar ki ellerindeki bıçak-o damarı keser, bu millet tank karşısında diz çöker; lâkin onlar unuttular, bu damar Sultan Selâhattinler, Mehmetler tarafından düşümlenen, halkın da canı pahasına koruduğu damardı.

Amaçları öldürmekti insanları. Amaçları parçalamaktı bütünlüğü. Amaçları darbeydi, bağımsızlığa vurulacak büyük darbeydi. İstiklâl Marşı çalındı kalplerde; ezanlar, selâlar okundu minarelerde ve dualar birbirine karıştı gökyüzünde. Allah âşkı, vatan âşkı sığamadı kalplere. Ağızlara yer etti âyetler, nidalar. Birliğin hâkimiyet olduğunu biliyordu bu millet. Biliyordu kol kola girilirse sur olunur, kalp kalbe verilirse düşman durdurulur. Bir oldular, diri ve dimdik durdular. Abdestini alan sokağa attı kendini. Sokak nefes oldu onlara. Aynı anda, aynı âşkla aynı amaca yöneldiler. Ne mermiler, ne tanklar, ne de bombalar durdurabilirdi onları. Çünkü onların imanları tüm bu engellerden daha güçlüydü.

Bedr’in aslanları değdirmedi biricik vatanına kalles elleri. Çiğnetmedi, şehitlerin kanıyla sulanmış hilâlini ve gösterdi içindeki Yavuz, Kanunî, Hamit ruhunu. Tarihe armağan olarak sundu Ömer Halisdemir’i ve bu

millet Müslüman Türk olmanın hakkını 15 Temmuz gecesi lâayıkıyla verdi.

Öğretmenlerim bayrağımızın rengini şehitlerin kanından aldığını söylerdi hep. O gece bunun ne demek olduğunu yaşayarak görerek anladım. Büyüklerimin ellerinde bayraklar, vatansız kansızlarca vurulurken, kanlarının nasıl bayrağımızın al rengiyle birleştiklerini şu gözlerimle ekranlarda gördüm. Demek bayrakları, bayrağımızı bayrak yapan üstündeki kanmış anladım...

Ölüm bu kadar kolay ve güzelmiş!.. Ömer Halisdemirler, şehitlerim bu kadar onurlu güzel can vermişler.

“Ey şehid oğlu şehid, isteme benden makber,
Sana âgûşunu açmış duruyor Peygamber.”

Gülnur Cavıldak

Feride ve Mehmet Çuhaci Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi/Keşan

AYDINLIK BİR GELECEK

Yıl 2016... Aylardan Temmuz. 15 Temmuz Cuma.

O gün sıradan bir gündü hepimiz için. Sıradan bir gün gibi başladık yaşantımıza. Kimimiz işe, çarşıya, pazara, alışverişe gitti. Kimimiz tatiline devam etti. Telaşlı, huzurlu, endişeli, mutlu, sakin... Ta ki 15 Temmuz akşamına kadar.

Bizler evlerimizde otururken veya mışıl mışıl uyurken bir şey oldu. Türkiye'yi rahatsız eden, tüm Türkiye'yi ayağa kaldıran, meydanlara sürükleyen bir şey... Önce hepimiz hemen algılayamadık. Ne oluyordu? Bir gurup asker kıyafeti giyen hain Boğaz Köprüsü'nün bir girişini kapatmış ve Türk milletine silah doğrultmuşlardı. Çoğumuz heyecan ve merakla televizyon başına geçti. Neler oluyordu? Herkesin içinde bir isyan, yapılan bu harekete bir karşı çıkış vardı. Olamazdı. Bir şeyler yapılmalıydı. Bu, ülkemizi yıllarca geri götürebilecek bir hareketti. Olmamalıydı.

Ama biz, bizim halkımız bu saldırıya karşı çıktı. Tanklar, toplar, silahlar durduramazdı bizi. Biz büyük bir halktık. Tarihte nelere karşı çıkıp nelerin üstesinden gelmemiştik ki?

İlk şok atlatıldıktan sonra, tüm halk sokaklara döküldü. Bu hain saldırıya karşı birlik oldu. Sokaklara çıkmayanlar da evlerinde televizyon başında bunları izledi.

Birlik ve beraberlikle üstesinden gelinemeyecek hiçbir tehlikenin olmayacağını gösterdik o gün tüm dünyaya.

Bu hainler ne zaman, nasıl, ne şekilde yerleşmişlerdi aramıza. Nasıl da bir örümcek ağı gibi sarmışlardı dört bir yanımızı. Planlar, kurgular yapılmıştı yıllar öncesinden. Sistemli bir çalışmanın sonuçlarıydı bunlar. Ama planlanmayan, göz ardı edilen, hayal bile edilemeyen bir durum

vardı. Milletin birlik beraberlik içinde, kanını, canını ortaya koyarak mücadele etmesiydi bu. Genci yaşlısı, kadını erkeği, işçisi memuru sokaklara dökülmüştü. Bir olmuştuk, birlik olmuştuk.

Tarihte eşi benzeri olmayan bir zafer daha kazanılmıştı ama bundan sonrası önemliydi. Bundan sonra kim hangi meslekten olursa olsun, görevini en iyi biçimde yapmalı. Okullarda öğretmenlerimiz bizlere vatan sevgisini en iyi şekilde aşılmalı ki bir daha bu günler yaşanmasın. Geleceğimiz hep aydınlık olsun.

Zeynep Nur Etöz
Atatürk Anadolu Lisesi

YOLCUYA

Nasıl yazabilirim acaba? Nereden başlayabilirim? Yürek pınarlarını kurutan gözyaşlarından mı, arş-ı âlâda duyulan nidalardan mı? Peki bulabilir miyim yaşadıklarımı anlatacak kelimeyi? Hadi buldum diyelim, sığdırabilecek miyim sayfalara? Doğrusu kalem yetersiz, sayfa yetersiz...

İlk önce seferden zafere ulaşan bu mayınlı yolun başına bir tabela asmalıyım bence, şöyle kocaman olmalı ama. Hem garbın afakını sarmalı, hem şarkın. Zemin kırmızı, sözcükler beyaz olmalı. Ve tam karşısına aynı ihtişamda bir çerçeve asılmalı. İki yüz kırk bir karede, yetmiş dokuz milyonu barındırabilecek cinsten. Yolun başındaki herkes görmeli bu kareyi sonra da sözcükler dönmeli zihninde, dökülmeli dudaklarından mısralar.

“Allah’ın seçtiği kurtulmuş millet!

Güneşten başını göklere yükselt!

Avlanır, kim sana atarsa kement,

Ezel kuşatılmaz, çevrilmez ebed!”

Yekvücut olup sökülmeli o koca tabela yerinden, gezdirilmeli diyar diyar Anadolu. Önce Şehitler Köprüsü’ne götürülmeli, ardından Vatan Caddesi, Gölbaşı, Kızılay derken dile gelmeli dağ taş. İkinci İstiklal Harbinde can verenlere bir Fatiha dilemeli. Sonra anlatmalı İsmail’ini kurban edenleri, Yakup gibi gözlerden feragat edenleri, Yusuf’u gönül kuyularında yitirenleri...

Ama yolcu bilmeli, bilmeli ki Yakup’un Yusuf’la, İbrahim’in İsmail’le, Kabil’in Habil’le sinandığı gibi insan daima sevdiğiyle sinanır. Öyle olmasa hançeri sırtımızdan yer miydik? Her seher vakti arkasından dua ettiğimiz askerin içinde kamuflaje gizli bir avuç hain olduğunu bilir miydik?

Bilmezdik, bilemezdik elbet. Çünkü bu vatan toprağın kara bağrında sıradağlar gibi yatanlardan, göğsünü otuz kurşuna açanlara emanet, kendi halkına ölüm kusanlara değil! Çünkü bu vatan kurak bir temmuz gecesini teriyle sulayanlara emanet, vatanını bir dolara satanlara değil! Çünkü bu vatan yirmi dokuz gece sökaklarda sabahlayanlara emanet, olup biteni pencere arkasından seyredenlere değil! Ve bu vatan, bu şehadet yurdu, tankların önüne yatanlara emanet, asrın firavunlarından emir alanlara değil!

İşte şimdi sana sesleniyorum yolcu, orada mısın, duyuyor musun? Evet, bilmiyorum, tanımiyorum seni. Ben senden yalnız şunu istiyorum; bil ki aldığın nefesi borçlu olduğun birileri var. Kır artık benlik şuurunu, bir olmaya bak!

“Bir zaman dünyaya bir adam gelmiş,
Ölüm dedikleri perdeyi delmiş...
Bir zaman dünyaya bir adam gelmiş,
Zaman onun kement attığı selmiş...
Bir zaman dünyaya bir adam gelmiş,
Toprakta devrilmiş, göğe çömelmiş...
Bir zaman dünyaya bir adam gelmiş,
Sayıları silmiş, BİR'e yönelmiş...”

Ramazan Kuş

Hezarfen Ahmet Çelebi Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

ASIM'IN ŞAHLANAN NESLİ

15 Temmuz gecesi... Bu gece, belki de tarihimizin en uzun gecelerinden biriydi. Fakat gece ne kadar uzun olsa da güneş elbet doğacaktı. Milletimizin dilinden yükselen tekbirler, göğsünden fıskıran iman bu karanlık geceyi aydınlattı. Doğacak güneşin ve aydınlık geleceğimizin habercisi olan bu iman nuru hainlerin gözünü kör etti, çıktıkları ihanet yolunda ellerini ayaklarına dolaştırdı ve Allah'ın yardımıyla bu hain teşebbüs önlendi. İmanla, irfanla, faziletle ve vatan aşkıyla dolu olan Asım'ın nesli sokaklara inerek darbecilere geçit vermedi. Yurduna alçakları uğratmadı, göğsünü siper ederek bu hayasızca akını durdurdu. Evet, biliyordu Asım'ın nesli: Doğacaktı Hakk'ın ona vaat ettiği günler ve o günler çok yakındı.

15 Temmuz'da neyi hedeflediler? Halkın seçtiği yöneticileri demokrasi dışı yollarla, silahla, zorbalıkla devirerek ülkenin yönetimini ele geçirmeyi ve tasmalarını tutan efendilerinin emirlerine göre bu yüce millete yön vermeyi hedeflediler. Fakat milletimizin vatan, bayrak aşkıyla çarpan yüreğini; ölümü korkutan cesaretini, bütün oyunları bozan ferasetini hesap edemediler. Milletimiz o gece ülkenin birçok yerinde destan yazdı. Her yaştan ve her kesimden insan, tıpkı Çanakkale'de, Kurtuluş Savaşı'nda olduğu gibi vatani savunmak için bir araya geldi. Çünkü tehlike büyüktü. Bu, öncekiler gibi bir darbe değildi. Bu, o hain yapıyı besleyip büyütenlerin Türkiye'yi işgal projesiydi. Kendilerince her şeyi planlamışlar, her tuzağı ayarlamışlardı. Fakat kaderin üstünde bir kader vardır ve Allah tuzak kuranların en hayırlısıdır. Kaderin üstündeki kader, milletimizin lehine tecelli etti ve Allah, hainlerin tuzaklarını boşa çıkardı.

"Ben ezelden beridir hür yaşadım, hür yaşarım.

Hangi çılgın bana zincir vuracakmış? Şaşarım!"

Tarih boyunca bu asil millete zincir vurmak isteyen çılginlar olmuştur. Ne yazık ki çoğu zaman da içimizdeki çürükleri, hainleri kullanarak bunu yapmaya çalışmışlardır. Ama hiçbir zaman bunu başaramamışlardır. Çünkü biz kimseye boyun eğmeyiz. Aç, susuz, havasız yaşarız ama vatansız, hürriyetsiz yaşayamayız. Bu vatana hizmet yolunda şehit olan güzel insanlarımızdan biri ne güzel demiş : "Ben Türk'üm; Türk esir olmaz, Türk devletsiz olmaz, Türk bayraksız olmaz, Türk ezansız olmaz, Türk hürriyetsiz olmaz!" Bu, dedelerimiz için böyleydi; bizim için de böyle, bizden sonrakiler için de böyle olacaktır.

"Ana gibi yâr, vatan gibi diyar olmaz." Evet, biz vatani ana gibi biliriz. Bir çocuk babasız yapabilir ama annesiz yapamaz. Annelik duygusunu, anneliğin önemini bildiklerinden olsa gerek ki bizim kadınlarımız da hepimizin annesi olan vatanımız konusunda çok hassastırlar. Evlatlarını kurban ederler vatana ve "Vatan sağ olsun!" derler. Sadece evlatlarını kurban etmezler, gerektiğinde kendi canlarını da hiç çekinmeden ortaya korlar. 15 Temmuz'da milyonlarca kadınıımız, hainleri durdurmak için sokaklara döküldü. Vatani işgalcilere teslim etmeyen Nene Hatun'lar, Şerife Bacı'lar yine kahramanca mücadele edip işgalcilere fırsat vermedi. "Âlemde şer, Oğuz'da er tükenmez." denilmiş. Böyle yiğit analar olduğu sürece elbette bizde er tükenmez. Asım'ın neslinde kahraman tükenmez. Alparslan'lar, Fatih'ler, Yavuz'lar tükenmez. Bu isimlere 15 Temmuz'da yenileri eklendi. Ömer HALİSDEMİR bu isimlerden biri. Kahramanca hainlerin arasına daldı ve baş hainlerden birini, şehit olacağını bile bile hiç gözünü kırpmadan öldürdü ve sonra şehit oldu. Din için, vatan için can vermeyi şeref kabul eden yiğit insan! Ruhun şad, mekânın cennet olsun. Senin ve senin gibi vatan uğruna can veren şehitlerimizin ismi kıyamete kadar unutulmayacak, hep hayırla anılacak. Sizlerin sayesinde bayrağımız dalgalanıyor, ezanlarımız okunuyor, vatanımız payidar kalıyor. Çünkü "Kahramanlar can verir / Yurdu yaşatmak için."

Biz bu vatani kolay elde etmedik. Malazgirt'te, Pasinler'de, İstanbul önlereinde, Çanakkale'de, Sarıkamış'ta, Dumlupınar'da bedelini canımızla ödeyerek elde ettik. Bu topraklar şehit kanlarıyla sulanmıştır ve bu toprağın altında kefensiz yatan milyonlar vardır. "Vatan sevgisi imandandır." buyurmuş Peygamber Efendimiz. Vatan bizim sevgilimizdir, yârimizdir, anamızdır, namusumuzdur, şerefimizdir. Biz bu değerler uğruna seve seve can veririz. İçerdeki hainler, dışardaki düşmanlar bunu çok iyi bilsinler. Artık bu millet uyandı, prangaları kırdı. Türkiye eski Türkiye değil. Tekrar o prangaları ayağımıza takmaya çalışıyorlar, bizi etkisiz hâle getirmek istiyorlar. Çünkü kurdukları bu adi düzeni bo-

zacak ve İslam âlemini toparlayacak tek ülke Türkiye. Bunu iyi biliyorlar. Korkuyorlar. Bu yüzden kurdukları taşeron örgütlerle yolumuzu kesmeye çalışıyorlar. 15 Temmuz da bu girişimlerden biriydi. Allah'ın izniyle bu milletin şahlanışına engel olamayacaklar. Allah, nurunu tamamlayacaktır.

"Asım'ın nesli, diyordum ya nesilmiş gerçek. İşte çiğnetmedi namusunu çiğnetmeyecek!" Âkif'in dediği gibi bu millet namusunu kimseye çiğnetmeyecek. Gerekirse malını, canını, her şeyini verecek ama namusunu çiğnetmeyecek. Tıpkı 15 Temmuz'u 16 Temmuz'a bağlayan gece olduğu gibi. Vatani için, devleti için, bayrağı için dik duracak, namlulara göğüs gerecek, kurşunlara kafa tutacak, tankların önüne yatacak... Lakin bayrağı yere düşürmeyecek. Çünkü bayrak bizim şerefimizdir, namusumuzdur ve biz şerefimizle yaşar şerefimizle ölürüz.

Aysel Öykü Karaduman
Özel Bilge Anadolu Lisesi

EN UZUN GECE

Kaç uykusuz gece siler hafızalarımızdaki bu anları, kaç mevsim unutturur o kara geceyi bilmem. İspatlamak için bu vatanın bizim olduğunu, kaç fidan can verecek, kaç yiğit kan dökecek bilmem. Bin yıllık mührümüzü silmek için bu yurttan, kaç bin yıl daha gayret gösterecekler bilmem. Coğrafya derslerinde öğrendiğimiz en uzun gecenin artık hükmünün kalmadığını da bilirim. 15 Temmuz gecesini yaşayanlardan sonra, en uzun gece bu gecedir artık. Daha çocuk denilebilecek yaşıyım. Cebimde geleceğe dair umutlarım, yüreğimde güzel günlere kanat çırpan kuşlarım vardır. Gökyüzü, uçurtma uçurtmak içindir benim gözümde; sokaklar, çocukların uğrak mekânlarıdır. Gökyüzünü metalden kanatlarla örmek de nedir, sokakları bombalarla dövmek de nedir?

Hain güçler, 15 Temmuz gecesini üzerimize bir gölge gibi çökmeye çalıştılar. Bilemediler ki gölgenin hükmü, güneş doğana kadardır. Bu karanlık gecede kendi silahımızla vurulduk, kendi elimizle aldık kendi canımızı. Huzurla otururken evlerimizde, darbe kelimesinin korkunç soluğunu hissettik enselerimizde. Dedim ya; daha çocuk denilebilecek yaşıyım. Darbe nedir bilmem, görmüşlüğüm yoktur. Belgesellerden duydum adını, haber bültenlerinde yıldönümlerinde haber yapıldı. Daha adını duyar duymaz büyüklerimin gözlerine inen pustan biliyorum kötü olduğunu. O gün bu millet kan ile yazdı yeni destanını. 15 Temmuz gecesini yaşayanlar gösterdi ki; aziz milletimizi hakir görenler, korkak bilenler, devleti yönetme yetkisinin kendilerine verildiğini düşünenler, üzerimize bomba yağdırarak ve ateş kusarak ağır silahlardan bizi bu makus talihe esir edebileceklerini düşündüler. Bin yıldır oynanan oyunlara yenisi eklendi, şer odaklarının maşalarına bir yenisi eklendi. Oysa bilmedikleri bu milletin zor yolların müptelası olduğuydu. Bu vatan güllerle dolu tepsilerde sunulmamıştı bize ve bu vatana sahip olduğumuz sürece dikenli yollar bizi bekleyecekti. Bu millet işte bu şuurla tıpkı Çanak-

kale'de ya da Sarıkamış'ta verdiği mücadeleyi tekrarladı. İnsan selleri aktı vatan toprakları üzerinde. Milyonlarca serdengeçti doldurdu sokakları. Tanklara, toplara, gökten yağın bombalara inat, bir göğsü vardı milletin imanla dolu, siper etti. Yüzlercesi şehit oldu, binlercesi gazi. Yeniden kurtararak emanet ettiler bize ülkemizi. Tekbirler ve salâlar inletti gök kubbeyi, feryatlar ve figanlar yükseldi arş-ı âlâya. Şerife Teyzeler çıktı, yıllar önce cepheye koşan Nene Hatunlar gibi, Ömer Halisdemirler aldı Hasan Tahsinlerin yerini. Biz, bin ölür; bin biteriz, vatan uğruna binlerce kez yitip gideriz de çiğnetmeyiz namus bildiğimiz vatanımızı hainlerin çizmesi altında. Dalgalandıkça şanlı bayrağımız başımızda ve kiblemiz Kabe oldukça Türk-İslam mührü, silinmez bu vatandan. Türk milletinin aşılmaz bir dağ olduğunu haykırdık cihana bir kez daha. Demokrasinin ve istiklalin yılmaz bekçileri olduğumuzu gösterdik yeniden. Ey, aziz millet uğruna kendini feda eden şehit, ey yaralanan şanlı gazi! Unutmayacağız vatan için yaptıklarını. Vatan sevgisi imandandır buyurmuştu sevgili Peygamberimiz. Sen imanını taçlandırdın vatanını çok sevdiğini göstererek. Bize de senin izinde yürümek düşecek. İndirilmeye çalışan bayrağımızı, azminle tekrar çektin göndere. Emanetini bıraktın biz yeni nesillere.

Bize darbe yapılmış bir ülke bırakmamak için verilen her mücadeleyi gördük. Yaşananları ruhumuzun derinliklerinde hissetmek ve tekrarlanmaması için azmetmek vazifemizdir bizim. Rahat uyu kabrinde şehidim. Adını kalbimize yazdık silinmeyecek, bu memleketin üstünden bayrak inmeyecek ve ilelebet minarelerimizde ezanlar dinmeyecek.

Ahsennur Bilen

Beyhan-Fırat Çıkkıllıoğlu Anadolu Lisesi/Tepebaşı

KAN ÇİÇEKLERİ

Yağmuru görmeden kanı gördü bu toprak. Çiçeği değil silahı tuttu nasırlı eller. Hainler kurmuş pusuyu soğuk tankların ardına. Yakıyor, yıkıyor etrafı can demeden. Türkiye yanıyor şehitlerine.

Ardında neler bıraktı bu gözler? Hangi dile sığdı da ağıtını yaktı analar? Sessiz bir ölüm, makam şehitlik. Vatan uğruna, millet uğruna, demokrasi uğruna düşüyor toprağa fidanlar bir bir. Cennette açan gonca güller gibi açıyor yüzlerce vatan evladı. Açıyor açıyor da dayanmıyor yürekler artık bu yangına. Yakıyor, kül ediyor zalim ateş. Can yolunda ya da bu savaş, elinizde silahlar daha dayanmadan güneşe, aya, sevdaya... Ardınızdan akan gözyaşları yağmur olup yağmadı mı üstünüze? Bizim yüreğimiz yanıyor, bulut ne çare şehidim? Sen ki demokrasi yolunda canını vatan toprağına feda ettin, sen ki nice sevdalılarını arkada bırakıp gittin. Bu mukaddes zaferle gönüllere iman ve zafer püs-külünü taktın. Sen var ettin demokrasiyi. Millî iradenin ışığıyla parladı ölkemizin semaları. Mübarek topraklarımızdan ilham ve kudret alan gözlerinin ışıltısı karanlık gecede çakan şimşek gibiydi. O ışıltıyla yerle bir ettin hainleri. Yüreğinle siper oldun. Akan şehadet şerbetini kana kana içtin. Âgûşunu açmış bekleyen Peygamberine kavuştun koşarak.

Şehidim sen rahat uyu. Bu topraklar sana minnettar. Bu ülke, bu vatan sana minnettar. Seni unutmadı bu yürekler. Bak sevdalın hâlâ yolunu gözlüyor, annen senin için aş pişiriyor. Bak senin kanının karıştığı topraklarda çiçekler açıyor. Sen gitmedin şehidim, sen hâlâ bizimle buradasın. Elimizde kırmızı güllerin açtığı gömleğin, yüreklerde gençlik telaşın...

Eğer 15 Temmuz'da sen kurşunlara göğüs gerip yüreğinden kocaman surlar örüp kazanmasaydın o zaferi, işte o zaman biz de olmazdık. Darbecilerin himayesi altına girip bugünkü demokrasi ateşini yakamazdık

asla. Senin kanınla sulanmış bu topraklarda namert ayaklarının dolaştığını düşünmek bile istemiyorum. Düşündükçe beynime ve yüreğime kurşunlar yağıyor sanki. Ama Anadolu çocuğuydun sen! Verir miydin bu toprakları el oğluna? Çiğnetir miydin namusumuzu namahreme? Hayır! Vermedin ve çiğnetmedin namusumuzu zalimlere. Çünkü şehit oğlu şehittin sen. Öyle onurlu ve gururluydun ki yüreğinin tam ortasına demirden ateş topları saplansa bile yüzünde vatanın, toprağın uğruna can vermenin sevinci yansırdı.

Senin nicelerinin kefeni, nicelerinin adı yok. Demokrasi şehidi dedik hepimize, şahadet şerbetini içtiğiniz 15 Temmuz'u yazdık mezar taşlarınıza. Bu toprağın her zerresinde siz. Sizin kefeniniz bayrak, namusunuz vatan, yolunuz demokrasi, makamınız şehitlik. Ruhunuz şad olsun. Bu topraklar üstünde yaşadıkça bu millet sizleri unutmayacak, unutturmayacak ve sizin destanınız yazılıp, sizin destanınız okunacak her 15 Temmuz gününde ve zaman su gibi akıp geçse de sönmeyecek gönüllerdeki demokrasi ateşi.

Öznur Asena Kara

Alkan Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi/Nizip

BİR MİLLET DÜŞÜNÜN

“Asım’ın nesli... diyordum ya... nesilmiş gerçek:

İşte çiğnetmedi namusunu çiğnetmeyecek.”

dizelerinde dile getirilen gençlik 15 Temmuz’un ruhu olan dolayısıyla Kurtuluş Savaşı’nın da ruhu olan gençliğin ta kendisidir. Bir ülkenin yıkım günlerinin içinden milletine: “Korkma sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak; Sönmeden yurdumun üstünde tüten en son ocak” dizeleleriyle teselli, cesaret ve ümit veren bu ruh; Kurtuluş Savaşı yıllarında Asım’ın şahsında sembolleşen milletin vatanperver evlatlarıdır. Peki kimdir bu Asım? Mehmet Âkif’in ana hatlarını ayrıntısı ile çizdiği ideal bir gençlik prototipidir. Vatanına fiyat değil, değer biçen; yumuşak başlı ise de uysal koyun olmayıp kesilen fakat çekmeye gelmeyen bir boyna sahip; Hakk’ı tutup kaldıran bir gençlik! Lahti mezarından büyük, hatırası layıkıyla yad, ruhu layıkıyla şad edilemeyecek denli yüce olan bu gençlik! Çanakkale Cephesi’nde, Sarıkamış’ta, Yemen’de hâlâ nöbet bekleyen gençliğin ta kendisidir! Medine müdafaasında “Valahi asla seni terk etmeyiz Ya Resulullah!” dedikten sonra imzalanan Mondros Mütarekesi ile Fahrettin Bey’in ve alayının gözyaşları içinde Medine cephesinden ayrılırken yaktıkları şu ağırdın sahibi olan gençlik:

“Yapamaz Ertuğrul evladı sensiz

Can verir, cananı veremez Türkler

Ebedi Hadimül Haremeyniyiz

Ölsek de Havzanı Ruhumuz bekler.”

İşte bu gençlik 15 Temmuz’un mimarı olan gençliktir. Bir millet düşünün ki bayrağı ile kıyamda bekleyen; bir millet düşünün ki “Kaderin üstünde bir kader vardır.” nidası ile nöbet bekleyen; bir millet düşünün

ki ölümü öldürmüş şehitleriyle; bir millet düşünün ki izzeti ve şerefini bir bayrak gibi arş-ı âlâda taşıyan... Mehmet Âkif'in millet-i merhume diyerek seslendiği aziz milletim! Her ferdi Hakk'ın neferi olan aziz milletim!" Hakk'i tutup kaldıran" mübarek ellerin sahibi olan aziz milletim! Bağrında büyüttüğün, koklamadan yitirdiğin güllerin bir gülistan olmuş. Gülün toprağı da gül kokarmış ya aziz Anadolu'm! Aziz toprağı! Burcu burcu gül kokan yurdum! Sana sesleniyorum Necip Fazıl'ın sesinden:

"Yarın elbet bizim, elbet bizimdir

Gün doğmuş, gün batmış ebed bizimdir."

Feyza Nur Gürel

Giresun Nurettin Canikli Anadolu İmam Hatip Lisesi

KOKUSUNA KURBAN OLDUĞUM VATANIM

Ey kâinat-ı âlâ kalk ve kulak ver minarelerime!

Duymuyor mu bu soyu kuruyasıcılar, kulağı pas tutmuş, insan demeye utandığım varlıklar!

Kör olsun ki o gözler vatanıma göz dikmiş, pusuya yatmışlar. Ama benim milletimin, hainlerin toprak olarak gördüğü bu kudretli vatani onlara yâr etmeyeceğini anlayamamışlar!

Ne güzel demişti oysa yazar: "Ah şu çılgın Türkler!"

O gün milletimin kulakları sadece bir sese yönelmişti. Ardından Sultan Ahmet 'te bir ses... Sanki Sultan Fatih'in sesi... O ses, dalgalar hâlinde kulaklara ulaştığında, tuğladan yapılmış evlerin içlerinde yatan orduların olduğunu fark etmişti insanoğlu. Vatan, sahiplerini çağırıyordu! Allahu ekber! Allahu ekber! Şimdi kalk ve yürü benim şanı kudretli ordum.

Ecdadım, dokun omuzlarıma! Kalmadı kalbimde derman! Koşuyoruz; akın akın sarmış etrafımızı düşman! Ama bu sefer yakın, sanki tanıdık... Biraz yakından baksan çirkin... Gönlümün bağı çözüldü benim mahzun Vahdettin'im! Korkum ölmekten değil, emanetin ecdadım emanetin! Ve çözüldü düşüm düşman ordudan; silahlar bizim, mermiler, tanklar bizim namlular bizim. Lakin namlular ise sinelerimize nişan. "Sık, sık sana!", korkarsam annemin sütü haram. Belki ben ölürsem vatan sağ olur, bedenimi gömmeye bir avuç toprağım olur. Benim akıttığım kan şereftir. Er meydanında bırakılan cansız bedenim kahramanlığımın delili olur. Dediler ki "Tarayın hepsini!", korkarız sanmış olmalı ki üstümüze tankları yürüttü bu hainler ve Âkif'in o muhteşem nidası "Korkma!", şahlan. Korkar mı be benim yiğidim anasının alınına bıraktığı bir buse, bir dua ile yollara dökülür benim yiğidim. Silahsız askerler

var artık her bir yanda; tankına, silahına senin sıkıdığı her bir merminin adedince sine var bu diyarda. Daha önce örneği hiç görülmemiş bir kahraman yatıyor bak sürdüğü tankların altında. Yavuz Sultan Selim, şehitlerimizi sen misafir et makamında!

Ağlıyor gözler damla damla... Gözyaşları kuruyup gözlerden toprağa düştüğünde filizlendi toprağım. O gün Ulubatlı Hasan kimliğine bürünen, vücuduna elem işlemeyen yüreklerle beraberdim. Bizim Ömer Halisdemirlerimiz ölür mü sanıyor bunlar? Biz Peygamberimizin mezarından ayaklanmış sahabeleriyle aynı cephenin askerleri olduk o gece. Peçesini takmış, meydanlara ordu taşırcasına benim halkımı taşıyan, yüreği kabarmış kadınlarımızı da mı görmemişlerdi? İşte o gün benim milletimin tankı o kamyonlar olmuştu.

Susma minarem, sen susma! Seni susturmak isteyenlerin gidecekleri yer ateşli azaptır ve onları o azaba bedenlerimizi siper etmiş bizler göndereceğiz. O gün minareler "Ben susmam!" dercesine sabahlara kadar sala ve ezan okudu en güzel melodilerle. İnsanlar onun o ulviyetine kapılmış meydanlara sürüklenmeye devam ediyordu. Haindi onlar, belli ki haindi. Allah'ı kendilerine şahit etmiş gibi davranan soyu bozuk hainlerdi! Hiç mi yoktu içlerinde iyi olan? Onu Allah bilir, onu Resul bilir; ama beyinlerini satmış, robotlaşmış insanlardı. O gün onlarda da gözyaşları vardı; benim yüreği kor bağlayan analarımın kandırılmış yavru ceylanları vardı. Benim "polisim, askerim" dediğim kanı bozuk hainlerin kanına girip kandırılan kardeşlerimin gözyaşlarını silerek ona masum gözlerle bakıyorlardı. Ben o gün; "Hain değilim abi! Bu vatan benim, bu ecdat benim, Sıkar mıyım ki bana vur emrini verebiliyorlar?" dedi. "Ben Âdem'den olma kardeşlerime sıkabilir miyim?" diye yakarışlara giren kurumuş diller gördüm. Ne masum gözyaşlarıydı onlar, ne masum yakarışlardı...

Bayrağım sen dalgalan! Dalgalan ki senin altında gölge bulmuş milletimin aklına bir daha girmeye cesaret edemesinler. Senin rengin yine benim kanım, yine âlemleri yaratan Rabb'im'in yarattığı göklerin süsü ayım yıldızım olsun. Seni Türk milleti nefes aldıkça Hasan'ımın diktiği yerden kimse kaldıramaz! Dalgalan şimdi sen de şafaklar gibi ey nazlı hilâl! Akittiğim kan da helâl, ruh bulmuş bedenim de helâl, toprağına kurban olduğum vatanım! Bu vatan ecdadından Türk milletine hediyedir. Ta ki ne zaman Allah İsrail'e emir verir, o zaman vatan aşkı erir!

Benim aşkıma el uzatanın ellerinin kırılacağını Yüce Rabb'im 15 Temmuz'da herkese göstermiştir!

Büşra Karasapan

Gümüşhane Mareşal Çakmak Sosyal Bilimler Lisesi

DEMOKRASİ ŞERBETİ

Bu yağız Anadolu topraklarında yetişen hainlerin kurşunuyla gencecik yaşımda yine bu yağız toprağa düşen sevgili ecdatlarım. Sizleri tozlu tarih kapılarından değil, renkli televizyonlardan tanıdık.

Takvimler 15 Temmuz'u gösterdiği gün meğer hainler pusudaymış. Her karış toprağını sıksan şehitlerimizin kanı fıskıracak bu vatan topraklarına, dar kafalı bağnazlar tarafından zincir vurulmak istendi. Korsan bildiri yayımlayarak geçmişin nice şanlı destanlara adını yazdıran Türk milletinin egemenliğine zincir vurulmak istendi. Ancak milletimiz Başkomutanın çağrısıyla tek yürek olup sokakları inletti.

Cuntacılar Boğaziçi Köprüsü'nü kapatıp havadan, karadan yurdumu ateş altına aldılar. Oylarımızla seçilen milletvekillerimizin içinde bulunduğu TBMM'yi bombaladılar. Bunları ancak Kurtuluş Savaşı ruhunu yüreğinde hissetmemiş olan zavallılar yapabiliirdi. Peki ya sivillere nasıl ateş açtı o eller? Gözlerinden tek bir damla dahi düşüp ıslatmadı mı adeta kan gölüne dönmüş yeri?

Kimi eşsiz, kimi evlatsız kalmış gözü yaşlı anaların ve onlarca mazlunun hesabı düşmanların maşası olmuş bu hainlerden elbet sorulacaktır.

Sizler, bizlerin gururla gelecek nesillere anlatacağımız aydınlık yanınızınız. Başkomutanın çağrısıyla sokaklara dökülerek zulme karşı etten duvar örüp adınızı tarihe yazdırdınız. Yarınlar umutla doğacaksa bu güneş, sizin sayenizdedir. Üzerimize bomba yağdırarak yarınlarımızı toprağa gömmek istediler. Huzurla yaşadığımız cennet ülkemizi Irak'a Suriye'ye döndürmek istediler. Cumhuriyetin kazanımı demokrasimizi avuçlarımızdan almak seçtiğimiz yöneticilerimizi hapsetmek belki öldürmek istediler. Ama bilmiyorlardı bu şanlı milletin en büyük özelliğini. Yunan'a karşı birleşen yüreklerin hainlere karşı da birleşeceğini.

Vatan aşkıyla çarpan kalplerimiz sokaklara döküldü, zulme boyun eğmedi. Türk milleti, ihanete fırsat vermedi. İradesiyle hem bunu, hem de bu fikri aklından geçireceklerin düşüncelerini sonsuza dek toprağa gömdü.

Sevgili ecdatlarım, biliniz ki emanetiniz emanetimizdir. Endişe etmeyiniz. İsmimizi hem aklımıza hem yüreğimize kazıdık. Ama bilseniz ki her 15 Temmuz günü hüznü dolacak içimiz. Isıtmayacak 15 Temmuz'un güneşi bizi.

Bir 15 Temmuz gecesinde bütün dünya anladı yine; Türk gençliği Ata'sının hep izinde. Hainler 15 Temmuz'da görmüşlerdir ki Ata'nın emaneti olan bu vatan topraklarına esaret zinciri Ata'dan sonra da vurulamaz.

Türklük altın sayfalarına yeni kahramanlarının adını yazdı, Ömer Halisdemir, İlhan VARANK, Mete SERT... Elbet gün gelecek tarih bu destanı kitaplara da yazacak. Al bayraklar elde yazılan bu destanın adı "15 TEMMUZ DEMOKRASİ ZAFERİ VE ŞEHİTLER DESTANI" olacak. 15 Temmuz şehitlerinin kanıyla sulanmış bu vatan toprakları gerektiğinde benim de kanımla islanacak.

Zozan Akdoğan
Hakkâri Anadolu Lisesi

DARBENİN YÜZYILLIK ÇINARI

Ben bir ağacım. Yüzyıllık bir çınarım.(...) Bir insan bir yerden başka bir yere gidebilir, taşınabilir, bir gemi bir yerden başka bir yere yüzdürülebilir ama yaşayan bir ağaçsanız bir yere köklerinizi bir kere saldınız mı bir daha ölene dek başka bir yere gidemezsiniz. Önemli olan tohumunuz ve filizlendiğiniz yerdir. Yıllar sonra yerinizi bir ev, otel, hastane de alabilir ya da etrafınıza binlerce fidan da dikilebilir. Benim yanı başıma Türkiye Cumhuriyeti'nin onuru, incisi, gözbebeği Türkiye Büyük Millet Meclisi dikildi.

Nice yiğitler gelip geçti, nice geceler meclisin bahçesinde hainler gördüm ama o gecede yaşananlar gibisini görmedim. Ben cumhuriyet ile dolu 93 koca yılı; cumhuriyet öncesini de gördüm ama o gece gibisini görmedim. Bağıma nice bıçaklar değdi nice tarih, nice isim kazındı. Nice kurşunlar değerken bağıma; özgürlük, beraberlik simgesi idi hep biri bağımda. İnsanoğluna nazaran tüm olayların nesnesi ama en büyük şahidiyim. Bir güne şahit oldum ki dillere destan. Şehadet şerbetini korkusuzca içen delikanlılar, yavrusunu kundakta, yemeğini ocakta bırakıp gelen analar, vatan uğruna ailesini arka planda bırakan yiğitler... Ben ne esnaflar gördüm ekmek teknesini Allah'a emanet bırakıp gelen. Kör kurşunlara sapanlarla karşılık veren masum çocuklar, oyuncak arabasıyla tankların yolunu kesen gençler... Ah anam vuruldum deyip yılmayan tekrar tekrar vurulup ayağa kalkan, elinden geleni yapip takati kalmayınca yiten, canını dişine takarak mücadele edip Azrail'e canını milletine yarar sağlamadan teslim etmeyen "milletin evlatlarıyız" diye haykıran yiğitler...

Tankların önünde kendi askerine yine vatan için, birlik beraberlik için yol vermeyip hainlerin karşısında dik duran, vatanın fedailerıyla kurtuluşu eren bir ülke... Yıllar önce, bu büyük devletten önce Çanakkale de-

nen engin yerden gelen barış, özgürlük güvercinleri dalımda şakımişti. O büyük günde, geçmişi gördüm. O zaman da düşmana geçit verilmiş, vatanseverler siper olmuştu. Zaferin belgesi gövdemde aylarca asılı durmuştu. O gün özgürlük, birlik beraberlik türküleri yakılmıştı, etrafımda halaylar horanlar tepilmişti genciyle yaşlısıyla...

Ankara'nın incisi, TBMM binası önünde niceleri zaferden halkı yıldırma, vazgeçirmeye çalışmıştı. Çanakkale savaşında Anadolu, düşman karşısında bine bir savaşmasına rağmen yine de kazanmıştı şanlı mücadeleyi. Öyle bir milletin şahidiyim ki yüzyıllardır toprağına sarıldığı köklerini ona bağladığım kadar güçlü bir bağ vardı milleti ve vatanı arasında. Öyle ki analar Ömer Halisdemir gibi vatanına, milletine güçlü bağlarla tutunan, kökü sağlam gençler doğurmuşlar. O evlatlar ki komutanının tek emriyle şahadet şerbetini içeceğini bile bile tereddüt etmeden hainlerin hakkından gelip devletin devamlılığını sağlama-yı vazife bilmişlerdir.

Gün gelecek yüzyıllık köklerim bir sele depreme dayanamayıp bedenden yitcek ve sel, deprem beni yok edecek ama bu millet nice savaşlar nice darbeler de görse ağacın kökleri gibi dört bir yandan destek çıkıp kar kış, savaş demeden birlik olup vatanına sarılacak. Ve o gün öyle bir sarıldılar ki sonbaharda dökülen yapraklar gibi düşmanı döktüler kara toprağı.

Ben sahipsiz bir ağaç da olsam bu milletin isimsiz bir fedaisiyim. Gün gelecek uzak diyarlardan haberler getirecek kuşlar bana. Soyumdan ağaçların yerlerini, yurtlarını nasıl anlattıklarını öğreneceğim. Ben de onlara bu milleti anlatacağım. Kahramanlıkları onlarda kalacak, benimle diğer kuşlar, ağaçlar bu cennetten habersiz yatacak. Ben ki ey Allah'ım sadece bir ağacım nedendir ki bu şans, bu kader bana mahsus? Yaşam gücü verdiğim destansı bir milletin atasının ruhuyla bir darbeyi, aynı gecede nasıl dört saatte durduklarını, ertesinde nöbete durup vatanı koruduklarını, uçaklarla bombalanan şehre rağmen halkın düşünmeden nasıl dışarı çıkıp direnişe katıldığının sessiz şahidiyim. Ben yüzyıllık bir ağacım ki köklerim o kadar derin o kadar güçlü ama bu milletin bağları benim köklerimden de güçlü! Onlar dost düşman, eş dost demeden kurtardıkları insanlarla gururlanırken, sadece kupkuru ağaç olan ben kendimden utandım. Devletlerini çınara yani bana benzettikleri ben bile onlara gıpta ettim. Ben ki kimseye faydası olmayan her şeyin şahidi bir ağaç böyle millet direnişi duymadım. Ben ki kökünden var olmuş bir çınar... Böyle kuvvetli bir bağ görmedim. Ben, bir Ça-

nakkale'de denize dökülenleri, bir de 15 Temmuz Şehitler Köprüsü'nde tankların önüne siper olanları gördüm. Hainlerin on beşlilerden gördüğü zafiyeti, bir 15 Temmuz gecesi direnişe kalkan bir milleti gördüm. Çoluğuyla çocuğuyla devletini koruyan cesur bir millet...

Sağ kalırsam yüzyıllar sonra türkünüzü çıkaracağım özgürlük kuşlarına. Kuşlar dahi kıskanacaktır sizin emeğinizi, cesurluğunuzu birlik beraberliğinizi. Tüm dünya unutsa dahi hatırlatacağım mücadelenizi. Sabaha doğru aydınlanan yeryüzü ile aydınlanamayan karanlık manzara temmuzun en sıcak günlerindeki kıştan tüm insanlığa şöyle selineceğim darbenin yüzyıllık çınarı olarak; "Ben geçmişte ne yiğidim diyerek geçinenler gördüm ama 15 Temmuz gecesinde yiğidim sözünü kullanmakla kalmayıp yiğitliğe damga vurup adını milletin bağına yazanları da gördüm; artık daha rahat nefes alabilirim çünkü benim köklerimden daha güçlü olan bu milletin; şanına, toprağına, gururuna sahip çıkabilecek sapasağlam kökleri var."

Ayşenur Kübra Hameş

Halil İbrahim Evren Anadolu Lisesi/Dörtyol

ŞEHADETE SUSAYANLAR

Türk milleti, tarihten bu yana sinesine çevrilen tüm namluları ve tüm tehditleri iman dolu göğsünü siper ederek püskürtmüştür. Bu necip millet köklü ve şanlı bir geçmişi olan kudretli bir millettir. Geçmişten bugüne gelmiş ve gelebilecek her türlü tehdit, tuğlaları şehadetle örülmüş şanlı tarihimizin yüce duvarını asla aşamayacaktır. Bu duvarın harcında göklere hâkim olan ezanın manevi gücü, kefeni al sancağın olan şehidimin kanı, evladını vatana ve millete feda edip gururun gözyaşlarıyla uğurlayan anaların duası vardır. Adı, anlamı, amacı ne olursa olsun ve fena düşüncelerin gafleti ile beslenirse beslensinler karşılarındaki kutsal güç, bedenini toprağa düşürüp de bayrağını düşürmeyen Türk milletidir.

Aziz Türk milletinin şerefli tarihinden nasibini almamış vatan hainleri kurguladıkları darbe teşebbüsünün altında kaldılar. Bu milletin toprağı için, toprağında yatanların gölgelendikleri al sancağa hükmedip rüzgâr alabileceklerini sandılar. Hasta düşünceleri gibi veba misali her noktaya yayılarak bir 15 Temmuz gecesini kendilerine fırsat bildiler. Öyle nankörce bir teşebbüstü ki Türk milletinin bağımsızlığa olan inancı göz ardı edilerek benliklerine kabul ettirilmeye çalışılan bir yalanın hezimetine uğradılar.

Hakikati unutanlar onu hatırlamak için tekrar yaşamak mecburiyetine düşerler. Geçmişini unutan bu aciz insanlar zulmetin sinesine kendi elleriyle hapsolarak onu tekrar hatırladılar. Bedr'in aslanlarını Fatih'in torunlarını, Mustafa Kemal'in askerlerini-evlatlarını-unuttular. Kendilerince bir takım olgulara inanıp o olguların sarhoşluğu ile nasıl bir acziyetin içinde olduklarına kanaat getiremediler. Menfaatçi düşüncelerinin pisliliğine boğulan bir topluluk olmaktan ileri gidemediler. Korkakça, böylesine ahlaksız bir teşebbüste bulunup Türk milletinin boyun eğeceğini sandılar. 15 Temmuz'un o karanlık gecesinde halkı hedef

alan mermiler bedenleri delip geçerdii belki ama imandan, inançtan, vatan sevdasından geçebilir miydi? Şehadete susayanları yolundan çevirebilir miydi? Tutabilir miydi, her yaşına şahadet yakışacak vatan evlatlarını evlerinde; tehditleriniz, komplolarınız, zavallı planlarınız? Zikri ayrı, fikri ayrı bir grup haine "makber"; bu hainlere cananı için canı pahasına omuz omuza direnene, "vatan" olur bu kara toprak.

Mustafa Kemal "Vatana ihanetin, nedeni olmaz! Er ya da geç bedeli olur." sözüyle de bu his yoksunlarının kalkıştıkları ihanetin milletçe nasıl karşılanması gerektiğini vurgulamıştır. Milletimize yapılan her ihanet, bu coğrafya üzerinde "Vatan!" diyerek yeri göğü inleyen bir tek askerimin karşısında bile daima yok olacaktır. Milletimiz tehdit altında olduğu an şahlanmış, birlik olmuş ve hainlere gereken cevabı vermiştir. İhanetin ateşi ile bir anda tutuşan bu cılız kıvılcım, sel olup coşan milletimizce söndürülmüştür. Geçmişte birçok düşmanımıza cevap olan zaferlerimiz hatırlanmak istedikçe, şanlı milletimizin demokrasi zaferi tarihin sayfalarına altın harflerle yazılacaktır. Dost düşman herkes bilsin ki "Yel, kayadan ne koparabilir ki?

Milli şairimiz Mehmet Âkif, şu ölümsüz dizeleriyle ufkumuzu aydınlatıyor:

"Girmeden tefrika bir millete düşman giremez.

Toplu vurdukça yürekler onu top sindiremez"

Millet olarak bir olacağız, iri olacağız, diri olacağız. Tefrika bu ülkeye giremedi, giremeyecek.

Demokrasiyi ve adaleti kanıyla, canıyla, nefesiyle kazanmış; vazifeye atılmak için ne durumda olduğunu gözetmeyenlerin ruhları şad olsun. Başta 15 Temmuz şehitleri olmak üzere bütün şehitlerimizi rahmet ve minnetle anıyorum.

Aslıhan Alağöz

Haydar Aliyev Anadolu Lisesi

BATAKLIKTAN HÜR AYDINLIĞA

Cesaret ve vatan aşkı ile dolu yüreklerini, bu vatan topraklarına adanmış olan tüm şehitlerimizi büyük saygı ve minnettarlıkla anıyorum.

On dört yaşındayım ve bundan yaklaşık beş ay önce bir darbe girişimine şahit oldum. O an düşündüğümde Türk milletinin yiğitliğinin karşısında bu, başarısızlıktan başka çıkışı olmayan bir girişimdi. Havasından, suyundan ve toprağından; Mehmet'imın fedakârlığının duyulduğu bu ülkede, halkın bağımsızlıktan koparılması olası bile değildi. Bu vatan, üstün kahramanlıkları barındırmasının dışında; önündeki nesilleri ayakta tutmayı başarabilmiş, her okunduğunda imkânsız başarabilmenin verdiği o yüce duyguyu tattırabilmiş bir geçmişe sahipti. O gün de, o meydanlarda araf kalabilen kimse yoktu. Çünkü araf kötüye olduğu kadar iyiye de uzaktı ve vatanını koruma görevine sadık olan herkes, yine şanlı bayrağın altında toplanacaktı ki öyle de oldu, Başkomutan'ının çağrısıyla milyonlar çağlayan olup meydanlara aktı.

15 Temmuz gecesine ait bir resme bakıyorum. Küçükük bir resim devasa bir zaman makinesine dönüşüyor... Gözlerimi kapatıyor, yakın geçmişten bir tarihin ellerinden tutuyorum.

On dört yıllık kısacık bir ömrün en uzun ve en karanlık gecesi... Sıcak bir temmuz gecesi... Herkesin sıradan bir hafta bitimiyle kendini huzurun kucağına bıraktığı alelade bir zamanda, ihanete irkildi ülkem.

Siren sesleri, ambulans ışıkları zihnimin duvarlarına çarpıyor. Bir ihanet hançeri, bağımsızlık aşkıyla dolup taşmış yürekleri hedef alıyor. O yürekleri savunan eller görüyorum, oldukça çıplak eller. Hiçbir savunması olmadan yurdunun topraklarını korumaya giden milyonlarca insan görüyorum. Aynı bayrağın altında, aynı bağımsızlık amacıyla toplanmış yüce yürekli milyonlarca insan kendini belli ediyor. Diğer

yandan dökülen gözyaşlarımın bulandıramadığı, acı dolu bir sahne görüyorum: sivil halkın üzerine ateş açılıyor.

Gökten bombalar ateş yağıyor ancak nazlı hilâlimiz bir kez bile yere değmiyor.

Kurşunları el ele tutuşmuş milyonlarca beden göğüslüyor. Meydanlar doluyor, taşıyor. Birçok değerli beden, yüreklere kor olup şehit düşüyor. Tanımlanamaz bir acı düşümlüyor boğazları, kimse yutkunamıyor. Kaybın acısının üstesinden gelinmiyor ancak onların fedakârlığını boşa çıkarmamak için halk, kalınan yerden devam ediyor.

Düşüyor, yığılmıyor, yıkılmıyor.

Akrep ve yelkovan sesleri; yapılmış bir ihanetin bedelini fısıldıyor zamanı daralmış düşmana. Başlarda zihnimi saran şaşkınlığı ve acıyı, milletimin emek dolu zaferi dağıtıyor. Gururlu tebessümler beliriyor, gözyaşlarının parladığı yüzlerde.

Bir amaç onları tek yürek yapıyor ve yerden gökleri inletecek ana fikri belli bir çağrı yükseliyor:

“Gökyüzü uzandığı kadar bu vatan, bağımsızlığın omuzlarında sonsuzluğa yükselecektir ve her karışından şehidimin mücadelesinin yükseldiğı bu topraklar Türk ulusuna ebediyen yâr kalacaktır.”

Hamza Kayacan

Eğirdir Anadolu İmam Hatip Lisesi

HUZURLA UYUYUN

Aziz şehidimiz, zifiri karanlığın kapkara çöktüğü o gecede karanlığın, gecenin karasından da kara olan karanlığın, çöktüğü o gecede, bütün Türk milletinin yediden yetmişe hatta yerdeki ve gökteki tüm meleklerin ağladığı o gecede, işte o gecede hiç düşünmeden, korkmadan kendini attın yollara.

Sen aziz şehidim, biliyordun, tank, uçak ve helikopterden atılan mermilerin seni şehit edeceğini. Korkakların üç maymunu oynadığı o gecede bir yıldız gibi çıktın yollara. Karşıda vatan haini, millet düşmanı, kara kalpli uşaklar... Ama olsun sen zaten kimseden korkmazsın. Ne top, ne tüfek sana vız gelir. Söz konusu vatan olunca geride kalan her şey teferruat olur. Bu candan vatan için vazgeçilmeyecek de başka ne için geçilecek.

İşte karşıda hainler yağmur gibi mermi yağdırmakta kendi milletinin evladı üzerine. Gökten bomba düşmekte binaların üstüne, helikopterler taramakta aziz milleti. O da ne? Bir hain mermi çıkıyor namlusundan. Mermi senin kalbine giriyor ve sen "Eşhedü enla ilahe illallah ve eşhedü enne Muhammeden âbdühü ve Resulühü" diyorsun. Yüzünde bir tebessüm sanki ruhunu teslim eden, vücuduna ateş giren sen değilsin. Ruhlar yükseliyor göklere ve yüce huzura. Melekler sanki müsaade veriyor sana, selam veren meleklerin arasından geçiyorsun. Tebessümle bakıyorsun mekânına. Geride bıraktıklarına diyorsun ki "Ey yakınlarım, üzölmeyin, ağlamayın çünkü ben üzölmüyorum."

Ey şehit sen merak etme, bizler senin bıraktığın bu emanete sahip çıkacağız. Biz de gerekirse bu uğurda senin gibi şehit olacağız ama vatanımıza el uzattırmayacağız. Çünkü bu can, canansız olur fakat vatanımız olmaz.

Fatmanur Şirin

Osmangazi Anadolu İmam Hatip Lisesi/Gaziosmanpaşa

ARŞA YÜRÜYEN YÜREKLER

Gölgesine sığındığım al bayrağım; yıldızıyla günümü, ayıyla gecemi aydınlatan şanlı sancağım, nice zorluklar gördü dalgalandığı semada. Adı ne olursa olsun düşmanın ve hangi silahla çıkarsa çıksın; etten, kemikten siperler gördü karşısında adına millet denilen. Bir millet ki sinesinde yanan ateş arşa uzanır ve bir millet ki merhametli engin denizler kadar geniş...

Bu sefer bir nefes kadar yakın, bir o kadar da uzaktaydı düşmanın ayak sesleri. Yüzyıllar boyunca göğüs göğse çarpıştığımız düşmanlarımızdan farklıydı silahları. Sancaktarlığını yaptığımız İslam'dı hainlerin sözüm ona hizmeti ve göstermelik davası. "Etmesin tek vatanımdan beni dünyada cüda" diye haykıran bir millete; okyanus ötesinde, vatan toprağının kokusundan uzakta ruhunu güce esir edenler vatan dersi vermeye kalktı tüm riyakârlığıyla. Allah'ın adını, varlığını ve birliğini Viyana kapılarına dayandıran ecdadın torunlarına sözde "diyalog" zirvaları ile uysallığı susmayı ve esareti aşıladılar tüm sahtekârlıklarıyla. Bu milletin kalbine giden iki yolu; vatani ve dini, toprağı ve İslam'ı çamurlu ayaklarıyla acımasızca çiğnerken hainler; dillerinde İslam, kalplerinde yalan vardı. Fakat bilmedikleri, hesap etmedikleri bir gerçek vardı...

Gerçek şu ki Allah, Firavun karşısında Musa'nın, kuyuda Yusuf'un, denizde Yunus'un ve müşriklerin karşısında Resullullah'ın yanında olduğu gibi 15 Temmuz'da milletin yanındaydı. Çanakkale'de, Yemen'de, Kurtuluş Savaşı'nda olduğu gibi Allah Resulü, aguşunu açmış şehitleri Rablerine hazırlamaktaydı. Yüreğini tankın önüne koyanlar, namlyu sinelerine hedef tutanlar, paletlerin altına yatanlar çıktıkları yolun dönüşünü düşünmediler. Kol kola kurşunlara yürürken şehitler; Boğaziçi'nde cennet bahçesinin kokusunu, Saraçhane'de Fatih'in top seslerini, Ankara'da Atatürk'ün " İleri! " emrini duyar gibi oldular bir an ve

tüm sesler kesildiğinde semada, bir "sala" yankılandı Gazi İstanbul'un ve Ankara'nın sokaklarında. Camilerin minareleri daha bir gür haykırdı millete: "Toplanın! Gün durmak günü değil."

Durmadı millet. Mahşeri kalabalıklar toplandı meydanlara İskender'in ordusunu kıskandıran büyüklükte. Tarihin hiçbir tozlu sayfasında yer almayan bir ordu idi, silahsız fakat imanlı. Bir ordu ki yaş aralığı yedi ile yetmiş ve bir ordu ki kadın erkek demeden yan yana. Başkomutan emri ile yürüyor hainin öfke kusan çelik zırhına. Ayaklarının altında vatan toprağı gül kokulu cennet bahçesi sanki. Hazanda yaprakların süzülerek yere düşmesi gibi düşüyor yere bedenler. Düşenin yerine iki kol daha kenetleniyor birbirine, zira "Şehitler ölmez." demiş Allah. İğne deliğı kadar boşluk kalmıyor etten siperlerde. Silah yok, mermi yok, rengi askere çalan hiçbir eşya yok elinde şehitlerin; yalnızca Al-lâh, yalnızca Kelime-i Şahadet var dudaklarda. Korkunun esamisi bile yok, yalnızca bir ışıltı, bir nur var gözlerinde şehitlerin.

Korkma milletim! İkinci defa korkma. Çünkü İslam'ın sancağı ve al bayrağı vatan topraklarında dalgalandığı müddetçe ocaklar sönmez yurdumun her karış toprağında. Her köşesinde, her bucağında açtıkça çiçekler sen ilelebet dimdik ayakta duracaksın. Ve her 15 Temmuz'da, 248 filiz baş verecek güneşe doğru büyümek için. Sonra koca bir çınar olup kök salacak yüreklerimize. Her 15 Temmuz'da ılık bir meltem adınızı fısıldayacak sessizce ve biz sizleri hiç unutmayacağız ve hiç unutturmayacağız...

Elif Korkmaz

Şehit Halil Kantarcı Anadolu İmam Hatip Lisesi/Kemalpaşa

KARANLIK GECENİN HİKÂYESİ

Tam ortasıydı Temmuz'un on beşinci günü. Gündüz güneşin ve mas-mavi gökyüzünün altında normal akışında yaşamını sürdürüyor herkes. Sabahın beşinde fırınlarda ekmekler pişmeye başlamış, esnaf birer birer dükkânlarını açmıştı. Kuşlar aynı şenlikleriyle kanatlanıp uçuyor, karıncalar kış için azık topluyordu. Her fiil aynı işleyişle devam ediyordu. Çaylar demleniyor, sohbetler ediliyor, ezanlar okunuyor, ocaklarda tencereler kaynıyordu. Ama öbür yanda bir avuç cehlin torunu, kendini bilmez, kalın duvarların ardından geceye plan yetiştiriyordu. Kasvet ve ihanet kokan bir plan. Adını güzelleştirdiler evvelce, "Yurtta Sulh Konseyi." Sonra bir bir karşılarında duracak adamları kandırıp, yok etmeye çalıştılar.

Millet henüz uyumamış, evlerin ışıkları henüz sönmemişti. Bir evde çay saatiydi belki, bir başka evde kahveler içiliyordu bilinmez. Ama köprülerdeki hareketliliği duydu herkes. Başta kimse ihtimal vermedi "darbe" olacağına ama saniyeler ilerledikçe kâbusa itiliyordu millet. Ucuz bir bildiri yayımlandı yurtta sulhçular. Evlere bir an hüzün düştü. Kimisi ne olduğunu anlayamamışken korku düştü annelerin yüreğine. Eskiler geldi akıllarına seksenlik dedelerin. Sonra bütün bu yeisi yok edecek kelimeler döküldü Cumhurbaşkanımız Recep Tayyip Erdoğan'ın dilinden: "Milletin gücünün üstüne bir güç tanımadım 'bugüne dek'" "Kalkın sokaklara çıkın, meydanlara koşun." dedi. Bu sözlerin ardından öyle bir millet çıktı ki, sokaklar, caddeler, meydanlar inledi. Yeryüzü ve gökyüzü titredi. Nene Hatun'un torunu çıktı evinden, bir elinde rehberi Kur'an, diğer elinde al yıldızlı bayrağıyla. Seyit onbaşının torunları çıktı evlerinden. Dillerinden dökülen bir, "Bu topraklar şehit kanıyla alındı, kanı dökülecek kimse kalmayınca kadar da teslim edilmeyecek!" Ne kahramanlar çıktı evlerinden, yurtlarından düşman üzerine korku salmaya gitti. Kimi ardında annesini, kimi eşini, kimi çocuğunu bıraktı.

Öyle ki ardında her şeyi bırakıp uğruna gidilmesi gerekenin adıydı vatan. Üzerinde doğduğun, emeklediğin, ilk adımını attığın toprağın uğruna ölmeliydin, elbet. Vatan olmayınca din mi kalır, namus mu? Vatan olmayınca şeref olmaz, insan olmaz hayat olmaz. Biz vatanın kara topraktan ibaret olmadığını Âkif'ten öğrendik. Vatanın din, namus, şeref olduğunu Çanakkale'de, Sarıkamış'ta, Sakarya'da şehit düşen atalarımızdan öğrendik. Bu vatanın da İslam'ın ordusu, mazlumun umudu, evliyaların yurdu olduğunu hep bildik. Ve o karanlık gecede ihanet ordusuna karşı yüreğimizdeki bu imanla, aşkla, cesaretle, vefayla çıktık. Ezan okunmayacak dediler, namaz kıldık; minareye çıkılmayacak dediler, sala okuduk; sokağa çıkmayın dediler, kaldırımlarda uyuduk. Ve o cehaletin kurbanı vefa yoksunları tam 248 can aldı. Tam 248 eve ateş düştü. 248 annenin ciğeri yandı, bir milletin canını yaktı o yürek fakirleri. Ne kahramanlar durdu karşılarında. Birinin ismi Ömer'di tıpkı on beş asır önceki o heybetli, görene korku salan Hz. Ömer gibi...

Kiminin adı Bilal'di. Tıpkı göğsüne koyulan kızgın kayalara ve ardındaki ölüme dahi teslim olmayan Habeşli Bilal gibi. Kiminin adı Fatih'ti tıpkı 563 yıl önce imkânsız kapıları bile açan Fatih Sultan Mehmet gibi. Bir an olsun korkmadı hiçbiri. Marşı "Korkma!" diye başlayan bir milletin korkmaması gerekirdi. Tıpkı yıllar önce efendiler efendisinin can dostuna "La Tahzen" demesi gibi. O gece tanklar fil ordusuydu, millet eabil kuşları. O gece tanklar Uhud'un müşrikleriydi, millet Peygamberin ashabı. O gece silahlar Bizans'ın kılıçlarıydı, millet Fatih'in okçuları. O gece jetler kâfir ordusuydu, millet Çanakkale ordusu. O gece zafer inananlarındı. Plan yapanların, tuzak kuranların en hayırlısına inananlarını özgürlük. O gece fetihtir, istiklaldir. O gece direniştir, yeniden doğuş, parlak bir başlangıçtır. Birlik olunca büyük olduk. Büyük olunca güçlü olduk. Güçlü olunca yenilmedik.

Ve Temmuz'un on altıncı günü. Gündüz, güneşin ve masmavi gökyüzünün altında normal akışında yaşamını sürdürüyor herkes. Sabahın beşinde fırınlarda ekmekler pişmeye başlamış esnaf birer birer dükkânını açmıştı. Kuşlar aynı şekilleriyle kanatlanıp uçuyor, karıncalar kış için azık topluyordu.

Beyza Aydın
Elbistan İMKB Fen Lisesi

FECRİN GÜNEŞİ

Karanlık bir vakit... Sahi, neydi bu sessizlik? Gözde yaş, yürekte sancı... Bilmem ki geçer mi bu ayrılık acısı? Gidenler için diyorum. Umut, hep yanında mı? Vazgeçenler için... Vatan uğruna canından geçenler için... Kapanmak bilmeyen yaralar için. Ağlayınca silinmeyen acılar için. Olamayanlar için... Olamayan ne sahiden? Toprak mı? Para mı? Misk-i amber kokulu masumlar mı? Hayır diyorum sonra... Mevki ya da makam köcaman bir hayatın bedelini öder mi?

"Hicranlı hayatın ne de son matemidir bu!" diyor ya Yahya Kemal. Öyle mi? Gözyaşlarının dinmesine yetmiyor mu yarım kalan hayaller? Yetimler ve öksüzler yetmiyor mu barışa? Barış ağlıyor sevgili dost. Güneş, doğmaya utanıyor sanki. Rengini kandan alan bayrak, dalgalansın diye var kırmızı gül. Sen korkma çocuk, senin hayatının bedeli değil bu! Senin gülüşün hiç solmayacak. Tek derdin oyun olacak. Tükenmeyecek dileklerin, âmin denilen duaların umudu sen olacaksın.

Yara kapanacak bir gün çocuk. İşte bu yüzden, kaldır gözlerini topraktan. Uçan kuşlar hayat versin sana. Sen değil miydin toprak kokusunu seven! Şimdi doyasıya çek içine ve maviye bak. Orda seni selamlıyor yedi kuşak. Tıpkı Uhud'u selamladığı gibi... Mekke'ye doğan güneş, avuçlarında artık. Sıkı tut onu, bırakma! Aldırma ayaza. Belki hep hazan olacak mevsimlerden, belki hiç çiçek açmayacak. Mesela kuşlar, kaybolacak bazen. Ancak rahmet tenine dokunacak elbet ve yine o hüznü koku, o koca umut ve kanat sesleri... Hani şu Ömer'in kulağına dokunan. Sen de söylesene Ömer, susma! Fecir vaktini anlat ona. Şehitler Köprüsü'nü konuşalım. Cesareti öğret mesela...

Sen olmak istiyoruz biraz, biraz da bahar. Hiç kararmayacak bir gökyüzü ve bitmeyen bir sevda.

"Ben babamın en hüznü yanıyım.

Ben babamın aslan kahramanıyım."

Tam da şimdi kulaklarımda bu iki mısra. Ardından kanat sesleri, otuz kuş ve otuz kurşuna bedel bir Ömer... Öyle bir Ömer ki Resulullah alnından öpmüş. Öyle ki çiğnetmemiş namusunu ve vatan sevdalısı bir Ertuğrul bırakmış. Şimdi, sen anlat Ertuğrul! Meydanlardan bahset. Hani şu bir çağrıyla dolup taşan meydanlar. Hüseyin Amca'nın bir elinde bastonu, diğer elinde ay yıldızı, ağzında tekbiriyle inlediği meydanlar."Biz kolay kazanmadık yavrum." diyor Hüseyin Amca. Biz kolay kazanmadık... Belki yine kolay olmayacak amcam, belki umut dolu o gözler hep toprakta kalacak ama yine Allah bizimle olacak. Kayıp gidecek belki avuçlarımızdan en sevdiklerimiz ama vatan hep sağ kalacak. Ayşe Teyze'ye kulak ver "İnna fetahna leke fethan mübina." Bu kez müjdelenen Necdetler bizim Necdetlerimiz.

Düşünüyorum da şimdi. Anlatamam ki ben, güneşin doğmak bilmediği, o geceyi... Hissedemedim çünkü. Askere "Yapma, sen benim evladımın." diyen teyzem gibi yürüyemedim, tanklara karşı. Oysa bulutsuz bir gökyüzü, hazansız bir bahar düşünülebilir miydi hiç?

Askersiz polis hatıra gelir miydi? Essalatü vesselamü aleyke ya Rasulüllah'tı.

O pervasız saldırıdan arta kalan. Sabaha kadar kalbime dokunan; Hüseyin Amca'nın umutları, Ayşe Teyze'nin dokunaklı sesiydi. Bir hayaldi belki de. Bir annenin hayali... Keskin bakışlı, çetin yürekli bir annenin. Küçücük yüreklerdi, bizden ne istiyorlar diyerek uyanan, küçücük yürekler...

Hadi, kaldır başını! Söylemiştim ya hani, korkma demiştim. Bak, avuçlarında sımsıkı tuttuğun güneş şükürlere sebep. Söyle hadi, duysun tüm alem zafer bizim, zafer milletin! Ayşe Teyze baksın sancağın arkasından doğana ve "Sadakallahülazîm" desin artık. Hilal ve yıldızdan öte, Ömer'e bak çocuk. Erol'a, Abdullah'a, Ahmet'e, Mehmet'e bak. Şems yıldızların arkasında değil artık. Maviden beklenen umut yetti, siyahın yok oluşuna. Ancak iki yüz kırk altı yıldız var ki semada tüm cihana bedel! İki yüz kırk altı beren var, vatan uğruna canından geçen! Hani diyor ya Âkif:

"Sahipsiz olan vatanın batması haktır.

Sen sahip olursan bu vatan batmayacaktır."

Bu vatanın sahibi sensin Mehmet'im, bu vatanın sahibi Çanakkale şehidim. Varsın millete feda can olsun! Yeter ki gün, geceye hasret; şems, yıldıza sevdalı kalsın!

Rabia Tuğsel Karakırık

Prof. Dr. Süheyl Ünver Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

DİRİLİŞ

'Korkma!' dediler, sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak. 'Kalk' dediler başı dik, gözü pek, alını ak. Hepimizdik bayrak, lekelemeyecek, kirletmeyecek, yere düşürmeyecek. Hepimizindi bu minare, bu sokak, bu toprak.

Kundaktayken fısıldanmıştır Ömer Halisdemir'ler kulağımıza, ezanla. O yüzdendir 'haydi kurtuluşa' der gibi selalarımız. 'Varlığım Türk varlığına armağan olsun' derken ciddiydik biz ilkokul sıralarında. O yüzdendir şehadete karşı selamımız. Sevdamız vardı bir kere bizi bir yapan, imanımızı diri yapan, diriltecek olan. Velhasıl kelimeler yaşamak lazımmış bu hain darbeyi! Def etmek lazımmış yayılmış illeti. Hatırlatmak lazımmış herkese, sahip olduğumuz kudreti. Sahici yapamadılar işgali, bu bir teşebbüs! Hala anlayamadıkları bir şey var; bu dava hor, bu dava öksüz, bu dava büyük...

Kültürümüzdür kimliğimiz, gücümüzdür yüreğimiz ve bileklerimizdir sözümüz. Olacağına inanan Türk halkının yardımcısı, şüphesiz 'Ol!' deyince olduran Hak'tır. Biz sahip çıkarsak bu vatan batmayacaktır. 15 Temmuz, bastığımız yerleri toprak diyerek geçmediğimiz, binlerce kefensiz yatani düşünüp atanın huzurunda bu cennet vatani vermediğimiz yazdı. Tarih 'Vatan sevgisi imandandır' diyen Peygamber (s.a.v.) ümmetinin, ümmilere karşı kazandığı zaferi yazdı. Tankın karşısında durmasını da bilirdi altına yatmasını da bu yurdun öz evlatları. Kolay olmadı. Demokrasiden taviz vermeyen millet, onlarca şehit verdi o gece. 'Vatan sağ olsun' diyen babaya hazırdı mektup yıllar önce. 'Vatanıma feda olsun' diyen çiftçi yakmıştı mahsulünü darbe uçağı kalkmasını diye. 'Canlarınızla ve fazla mesainizle ücretini ödediniz' diyen esnaf yazdı sipariş fişine, hece hece.

Tek olduk, birlik olduk, tekbirlerle meydanları doldurduk gün boyu. Korkusuz kadınlar sürdürdü kamyonu, nöbet tuttu neneler, dedeler, çocukları ve torunu. Baş koymuştuk Türkiye'min yoluna. Titretmişti yeri ayak sesimiz. 'Biz Türk'ler bütün tarihimiz boyunca hürriyet ve istikla-
le timsal olmuş bir milletiz.'

Şimdi geleceğimize açılan Yenikapı'dan girip köklü ve güçlü adımlarla ilerlediğimiz Şehitler Köprüsü'nde ant içtik eli kalem tutan, yaşamının da ölüm kadar farkında olan gençliğe. " Ne Mutlu Türk'üm diyene!"

Sena Demirci

Ermenek Taşeli Çok Programlı Anadolu Lisesi

HALKIN DESTANI

Bazıları için sevincin, bazıları için hüznün hâkim olduğu, bazılarının doğduğu bazılarının öldüğü, herkesin sabah zar zor kalkıp işe gittiği, çocukların tatilin doruğuna vardığı, sabah kalktığımız yatağımıza akşam dönebileceğimizin belli olmadığı, her günkü gibi sıradan bir gün sandığımız 15 Temmuz... Herkes sıradan hayatına devam ederken bir örgüt liderinin, bir vatan haininin, Allah'ın en aciz kulunun ve o mahlûkata yardım eden zalim yüreklilerin tezgâhlanmış olduğu bir ihanet günüydü. Tırnaklarla kazınmış güzel vatanımın toprağına hükmetme plâni kuran, bu plâna kulluk edenlerin aziz milletimi pusuya düşürmeye çalıştığı kara geceydi.

Bizler Çanakkale Savaşı'nda canı pahasına savaşan dedelerin, ninele-
rin torunlarıyız. Gazi Mustafa Kemal'in "Muhtaç olduğun kudret da-
marlarındaki asil kanda mevcuttur." sözüyle kalkıp kurdukları hain
pusuya karşı onları da püskürtmüş bir milletiz. Biz o gece Ömer Ha-
lisdemir'in kanında, küçük bir çocuğun gözyaşlarında, Kuran-ı Kerim'e
ve tespihe sarılan ninelerin duasında, şanlı bayrağımızın dalgasında,
meydanlara koşan insanların yüreklerinde bir olduk. 15 Temmuz darbe
girişiminden çok, ulusumuzun birliği, direnişi ve hainleri aramızdan te-
mizleme hareketi oldu.

Asırlarca namı sürmüş bir ırkız, Türk'üz biz. Türkler ki ölüme bile bo-
yun eğmeyen bir milletken nasıl olur da pusuya düşürülmeye çalışılır?
Tarihimizde bir başka destanın başıydı 15 Temmuz. Bir Türk destanının
yazılışydı bu tarih hem de 7'den 70'e. Bu destanın kahramanlarında
biri de Özel Kuvvetler Koruma Astsubayı Ömer Halisdemir'di. Şerife
Boz'un tüm mahalleyi Taksim'e kamyonla götürüşüydü destanın diğer
bir parçası. Uçaklar bomba atamasın diye tarlasındaki ekinleri yakıp
da devletin zararını karşılama isteğini geri çeviren amcaydı bir diğer
destan sevdalısı da. Peki, sadece o geceyle bitti mi destan? Elbette ki

hayır! Polislerden yemek siparişi alan esnafın ücret almaksızın yemek fişlerine "Ücretini 15-16 Temmuz tarihlerinde canlarınızla ödediniz." yazması destanın bitmeyeceğinin bir başka göstergesiydi. Deprem sigortası talebinde bulunan vatandaşın polis olduğunu öğrenen sigortacının faturaya "Bu ülkenin sigortası tarafınızca yapılmıştır." yazısıyla devam etti bu destan. 15 Temmuz'dan sonra evi Atatürk Havalimanı'nın yanında olan Elif Sena her uçak kalktığında darbe oluyor korkusuyla uykusundan uyanıyorsa o hainleri ne bu millet, ne de Allah affeder. Bu destan milletimiz var oldukça dilden dile dolaşacak ve her seferinde hainlerin yüzüne bir tokat gibi çarpacak.

15 Temmuz günü bir neslin darbe kelimesi ile ilk kez tanışmasına şahit oldu. O ana kadar cuntanın ne olduğunu bilmeden yaşayan bir neslin cuntanın anlamını iliklerine kadar hissettiği gündü 15 Temmuz. Teyzeler, amcalar, nineler, dedeler, kardeşler... Herkesin birbirine örnek oluşuydu o gece. 248 canın aynı amaç uğruna aynı dakikalarda şahadet şerbetini içiydi o gece.

Bu güzel vatan toprağı uğruna şahit olduğumuz birlik beraberliği siz şehitlerimizi örnek alarak kanımızın son damlasına kadar devam ettireceğimize bir nesil olarak ant içiyoruz. Gözün arkada kalmasın şehidim! Bu ülkede ezan dinmez, bayrak inmez. Bilmiyorlar ki bu yüce milletin başı eğilmez rükûdan başka, kapanmaz bu millet kimseye secdeden başka. Şimdi o bembeyaz alnınızı kaldırın ve hakkınızı helâl edin şehitlerim!

Büşra Boz
Kars Fen Lisesi

CENNET KUŞLARI

Saat gece on sularıydı. Kimisi yuvasında, kimisiyse yuvasının yolunu tutmuşken askeriyede bir kıpırdanma başlamıştı. Gerçekleşse de gerçekleşmese de hain diye anılacaklarını bilenler o milletin silahını millete doğrultacak kadar alçalmayı kendilerine layık gördüler. Ancak, Türkiye'nin eski Türkiye olmadığını, darağaçlarında evladının çarpına çarpına can verdiğini gören anaların yüreklerindeki korun hâlâ sönmediğini, koğuşlarda haftalar boyunca işkencelerle öldürülen o masumların kanlarının Zümrüt-ü Anka olup göklere yükseldiğini görmediler. Ve artık o Ankaların yere inme zamanıydı, bedel ödetme zamanıydı.

Türk dediler, Kürt dediler, Alevi dediler, Sünni dediler. Ama o gece yalnızca Türkiye'ydiler. Seksen bir il ve delice çarpan tek bir yürek vardı karşılarında. O gece Yezitler vardı onlarca Hüseyin'i şehit edecek. O gece Seyit Onbaşılar, Nene Hatunlar, Şahin Beyler vardı her şeyini vatana feda edecek. Ve kulaklardan hiç silinmeyecek bu cümle "Yurtta sulh, cihanda sulh konseyi tarafından yönetime el konulmuştur. "Çocuklara sorular sordurtan, yaşlıların gözlerinden yaşlar akıtan ve gençlerin hayallerine set çeken bu cümleler vardı o gece. Ve bir çağrı geldi cumhurbaşkanından güven veren. İnsanlar akın akın meydanlara, köprülere, havalimanlarına koştular. Koştular çünkü atalarından öğrendikleri de bir şey vardı: "Çocuklarımız anasız babasız yaşayabilir ama vatansız yaşayamaz!" Ellerde Ankalar, dillerde arşı titreten tek birler, minarelerde semaya ulaşan salalar... Onlarınsa yalnızca hırstan dönmüş gözleri... Kara geceden ak çıkabilmek için ne yaşlı durdu evinde ne de genç. Herkes sokaklardaydı. Çünkü söz konusu vatandı. Hele şehitlikten bahsedildi mi demirin en halisinden yiğitler doğar. Bir Ömer kalkar ve gözünü bile kırpmadan vurur bir cuntacıyı. Ama onu öldürseler de o ölmez. Buyurmuyor mu ki Rabbin Kur-an'da: "Allah yolunda öl-

dürülenlere ölümler demeyin. Bilakis onlar diridirler. Fakat siz bunun bilemezsiniz." Ve o gece bu milletin silahı vatanına olan aşkı, mermisiye göğsündeki imanı oldu. Zalimin zulmüyle "Allah" diyen diller savaştı o gece. Dolu yağarcasına mermi yağdırdılar insanların üstüne, tanklarla canlı cansız demeden ezip geçtiler. Hâlbuki bir zamanlar " kardeş " demişlerdi onlara. Şimdi kardeş lafta kaldı. Onlar haindirler, katildiler, acımasızdılar; doğru yolda olduklarını zanneden ve bir aymaza tabii olmuş zavallılardı. Ve onlar o gece sadece ateş ettiler. Ama bilmiyorlardı ki bir kadının cesareti o ateşi nasıl söndürür! "Ben buraya ölmeye geldim. Ya sen, ölmeye hazır mısın?" İşte bu cesarettir şanlı tarihe bir şan daha katan. Bu cesaret ve korkusuzluktur asırlar boyu bu milleti ayakta tutan. Ve bir gün gelir, zillet olur: Olur da bir Kürşat olmaz mı? İşte bu millet imkânsıza eyvallah çekmeyi atalarından öğrendi. İhanetin en ağırını ise kardeşinden öğrendi. Harun ile Karun asırlardır kavga ediyor. O gecenin Harun'u biz, Karun'u ise kardeş bildiğimiz kalleşler oldu. Ama kaybeden her zamanki gibi Karun oldu. Çünkü bu vatan izzetle kuruldu. İzzetle yükselmeye de devam edecek. Şimdi söyleyin bana, var mı dünyada bir millet daha çıplak bedenini bir tankın altına kurban edecek kadar vatan aşkıyla yanan. Var mı dünyada bir millet daha kızıl tüfeği geceler boyu toprağında nöbet tutan.

Ve bir hilal uğruna Ya Rab! Ne güneşler battı-o gece. Ama batan her güneşin yeniden doğuşudur 15 Temmuz. O gece Fatihler, Alparslanlar, Sultan Süleymanlar, Selahattin Eyyubiler dirildi yeniden. Ve güneş bir daha batmamak üzere doğdu üstümüze. Semayı aydınlatan yıldızlar şahit olurken akan kanlara, kanatlanıp uçan " Cennet Kuşları"na selam söyler Ankalar.

Hilal Peker

Kastamonu Fen Lisesi

ESARET Mİ CESARET Mİ?

Hayatta bazı anlar vardır; savunmasız kaldığımız, ne yöne bakacağımızı, nereye adım atacağımızı bilemediğimiz, kalbimizin sıkıştığı, aklımızın karıştığı belirsiz anlar. İşte o anlardan biriydi 15 Temmuz.

'Söz konusu vatansa gerisi teferruattır.' sözünün ışığında ilerleyen, vatanına âşık bir milletin karşı karşıya kalabileceği en ağır sınavlardan biriydi. Aynı vatan aşkına sahip olduğumuzu sandığımız hainlerin planladığı, gözleri kararmış, kalpleri kapanmış ve şuursuz bir şekilde uyguladıkları bir darbe girişimiydi bu. Millete ait olan tankı tüfeği çevireceği yönü şaşırılmış, aslında başından beri belki de hep bunu planlamış bu karanlık zihniyetlerin şuursuzluğu kadın, erkek, çocuk, yaşlı ayırt etmeden yaptıkları muameleden belliydi. Mesleklerinde türlü hilelerle yüksek rütbelere yerleşmiş bu acımasız kişilerin insanlıklarında kaydettikleri en ufak bir ilerleme bile yoktu. Duygularına vurdukları kilitte önlerinde ne varsa yok ederek ilerliyorlardı. Eminlerdi yaptıklarından, yapabileceklerinden. Sahi sebebi neydi bu inancın, bu teslimiyetin? Kendileri gibi Türk halkının da kendini, demokrasisini teslim edeceğine inanmışlardı belli ki ama öyle değildi işte. Aziz Türk milletinin iradesini, vatan sevdasını hesaba katmamışlardı. Önun uğrunda ölmeyi göze alacak Ömer Halisdemirleri hiç düşünmemişlerdi. Belki bunca zaman bizi tanıyıp zayıf noktalarımızı bulmak uğruna içimizde yuvalanmışlardı ama yeterince tanıyabilmişler miydi acaba? Onların top tüfek seslerine karşılık bizim de ruhumuzu güçlendirecek, birliğimizi hissettirecek salalarımız vardı. Sokaklara döküldü Türk milleti demokrasisi için. Kendini siper etti âdeti. Namusu, vatani için benliğini hiçe saydı. Bu uğurda şehit olanların kanı aziz bayrağımızın kırmızısına bulandı. O gecenin sabahına Türk milleti için çok uzun saatler vardı.

Başaramadılar. Rabb'imize bin şükür. Ne kana buladıkları ellerini sürececek yer bulabildiler ne de o yüreklerindeki karanlığın yansıdığı yüz-

lerini gizleyebilecek perde. İnsanlığın ibret alması gereken birer vatan haini olarak tarihe kara bir leke gibi düştüler. Tıpkı 9 Eylül'de denize dökülen Yunanlılar gibi sahipsiz sandıkları Türkiye'mizin koca yürekli evlatlarının vatan sevgisinde boşuldular. Kalbimizi, ruhumuzu verdik demokrasimize. Nöbetler tuttuk, dualar okuduk. Demokrasimizin, irademizin ışığıyla, geleceğimizi aydınlattık. Vatanimizin kıymetini, bayrağımızın paha bilinmezliğini bir kez daha anladık. Her şerde bir hayır vardır işte. Onların bu şursuzluğu bizi kendimize getirdi. Yüreklermizi keñetledi. El ele hep birlikte aynı hislerle vatanımızı sahiplendik. Varlığımızı sağlayan, bizi biz yapan bu vatanın ellerimizden kayıp gitmesine, vatan sevdamızın kördüğümünün çözülmesine izin vermedik.

Vatan bir insanın hayatı, suyu, yoldaşı ve sırdaşıdır. Türk evladı, vatanına sahip çıkmaya hep hazırdır. Bu uğurda yapabileceği her şeyi göze alır. Mehmet Âkif'in dediği gibi ne de olsa," Bayrakları bayrak yapan üstündeki kandır. Toprak, eğer uğruna ölen varsa vatandır."

Handan Nagehan Güçlü
Dev Ali Anadolu Lisesi/Develi

VE KUŞLAR FİLLERİ YENER

Aziz Türk milleti, kan kokusunu gül kokusuna dönüştürmeyi başardı bir kez daha, demokrasinin boğazını sıkan zorbalığın nefesi kesildi adaletin avuçlarında.

Kan kokan bir günden çığlıkların, feryatların, sessizliğin ortasında patladığı; korkuların karanlığına yıldızların yağdığı ve nur yüklü alınların parladığı, yürekleri atalarından miras kalmış o kahramanların son nefeslerinin ciğerlerimizde boğulduğu o günden, 15 Temmuz'dan, bize kalan şey: Demokrasi. İhanetin uğursuz bir kedi gibi aramızda dolaştığı ve özgürlüğümüzün canına kastettiği sırada, melek yüzlü şeytanların peçeleri düştüğünde, sessizlik kulakları yırtarken, gecenin en zifiri karanlığında kustuk içimizdeki güneşleri. Ve bir ses yankılandı göklerden: "Korkma! Sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak."

Zalimlerin zihinlerinde yankı buldu harf harf. Silahların gürültüsü susturamadı, sıkılan kurşunlar silemedi yüreklerden bu cümleyi. Bu milletin kanı aktı bayrağa o gece bir kez daha, gözler kan ağladı, demokrasi kan kustu.

Ama boyun eğmedik! Silahlardan, tanklardan, bombalardan daha güçlüydük ve bunlara ihtiyacımız da yoktu. Çünkü yıllar öncesinden Atamız fısıldamıştı kulağımıza ihtiyacımız olanı: "Muhtaç olduğun kudret, damarlarındaki asil kanda mevcuttur!"

Yandık belki ama küllerimizden yeniden doğduk. Mezarımızdan kalktık ve birbirine kenetlenmiş ellerimizle kopardık zulmün dikenlerini. Yaralandı ellerimiz, fakat şimdi karanfiller yetişiyor yüreğimizin bahçesinde. Demokrasiyi de bu vatani da kimsenin eline teslim etmedik, etmeyeceğiz de çünkü çok iyi biliyoruz, milletin bağımsızlığını yine bu milletin azim ve kararı kurtaracaktır.

O gün, bu millet bir destan yazdı. Tankların önüne hiç düşünmeden bedenlerimizi siper edişimiz, tarihin sayfalarını birkaç yaprak geriye çevirdiğimizde gördüğümüz onlarca kahramanlıktan, direnişten, dirilişten sadece bir tanesiydi.

Ey Türk istikbalinin evladı, ey aziz milletim. Korkma, ecdadın gibi dik dur. Özgürlüğün uğruna can veren atalarını, sana müjdelenen ayetleri unutma: "Korkma, Allah bizimle beraberdir." "Ve Allah sana aziz bir zaferle yardım eder." Ey kâfirler, ey zalimler! O gün geldiğinde, dövcek diziniz de kalmayacak: "Ancak, Allah onların azabını öyle bir güne bırakıyor ki, o gün gözler korkudan dikilir kalır."

Zorbalığı, zulmü yapanlar; alkışlayanlar; yüzünü kara peçelerin, melek maskesinin arkasına saklayan şeytanlar; isterseniz fil kadar güçlü olun, biz de kuş kalalım yanınızda; ne fark eder? Zihninizin duvarlarına iyice kazıyın: Allah isteyince, kuşlar filleri yener!

Rabia Mazlum

Ekrem Çetin Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

HERŞEY ONUN İÇİN, O ALBAYRAK İÇİN

Bir kahramanlık destanı yazıldı o gece. Kahramanlar yağdı gökyüzünden yıldız gibi. Gecenin kara çarşafından düştüler tek tek sokağa. Her birinin tek gayesi vardı; vatan için Allah yolunda şehit olmak, o şahadet şerbetini doyasıya içerek Leyla'sına kavuşmak. Mecnun gibi koşuyorlardı sokaklarda Leylaları için. Aldılar sırtlarına al bayraklarını, çok değil az sonra karşılarında çıkan ilk tankla boyadılar bayraklarını kendi şahadet kanlarıyla. Biz o bayrağa sadece bayrak diyemeyiz, o kahramanlık destanının sembolü, o Türk kanının rengi, o özgürlük ve şahadetin özü. Her şey onun için, o al bayrak için...

Günlerden 15 Temmuz'du. O bayrak yine al kanlara, 248 şehidin al kanlarına; Gülşah Güler'in, Ömer Halisdemir'in, İlhan Hoca'nın kanlarına boyanıyordu. Allah'ın aslanlarının kanlarıyla boyandı o gün, o şanlı bayrak. O Allah'ın aslanlarının kalplerindeki iman ve cesaret ayakta tuttu bu ülkeyi. Neden bizler bir Şerife Bacı, bir Sedat Kaplan, bir Muhammed Yalçın adını daha sayamadığımız vatan sevdalılarında olmayalım. Neden Allah'ın aslanlarından olup da şahadet şerbetini içmeyelim, neden onlar gibi kanımızın son damlasına kadar ülkemiz, vatanımız, evimiz, kardeşimiz için mücadele etmeyelim; neden, niçin? Onlar da bir kadının oğlu kızı değil mi? Onlarla aramızdaki tek fark kalplerindeki vatan ve iman aşkı ve cesareti işte tek fark bu. 15 Temmuz'da gecenin karanlık sahifelerine yazılan bu destan kime nasihat, kime alay... Biz bu vatanın evlatlarıyız, aynı toprakta yetişen ağaçların kökündeniz, biz biziz, biz Türk evladınız. Biz Ayşe, Ahmet, Laz Mustafa, Biz Türk'üz. Biz vatan memleket uğruna canını veren Ümit Güder'in, Samet Cantürk'ün, Sevda Güngör'ün çocukları, torunlarıyız. Kim bize saldırır, kim bize yanaşır hangi acemi yiğit cesaret eder buna? Bu milletin kalbindeki iman ve vatan aşkının ördüğü duvarı kim aşar, kim deler? Hiç kimse.

Kimdi o 15 Temmuz gecesini bombalarla, mermilerle aydınlatan? Birkaç grup vatan haini mi? O geceyi aydınlatan mermiler vatan hainlerinin tabancasından çıkmıştır. Ama o mermiler dönüp dolaşıp vatan hainlerini kalplerinden vurmuştur. O mermiler bizim iman ve vatan sevgisinden ördüğümüz duvarı delemezler, delemediler. Onlar bir grup acemi cesurdurlar zaten acemi cesurlar dünya tarihinde asla başarılı olamamışlardır, olamazlar. O acemi cesurların adı önemli değil onların hepsine biz vatan haini diyoruz. İşte o vatan hainlerinin vatan düşmanlığıyla sıktıkları ilk mermi Ömer Halisdemir'i şehitlik mertebesine ulaştırmıştır. O halis imanlı, halis vatan sevgisiyle kalbi dolup taşmış kişiye sıktılar o ilk mermiyi, ama her şey bitmemişti daha canlarını vermek şahadet şerbetinin içmek ve şehitlik mertebesine ulaşmak için sabırsızlanan binlerce kişi vardı ama yalnız bunların 248'i bu onurlu mertebeye ulaşabildi. Siz aziz şehitler sizin yeriniz bizim kalplerimizin baş köşesi. Siz bizim geleceğimize karanlık bir cehalet duvarı örülmesini engellediniz. Size minnettarız. Bu minnettarlık borcumuzu ancak sizin gibi vatan sevgisiyle kalpleri dolup taşan insanlar olursak öderiz. Şu an fikirlerimizi duygularımızı özgürce açıklayabiliyorsak sizin sayenizde... Sağ olun, var olun! Ruhunuz şad, mekânınız cennet olsun Allah'ın rahmeti ve merhameti üzerinize olsun. Sizi asla unutmayacağız, unutturmayacağız!

Beyzanur Yumuşak
Yıldırım Beyazıt Anadolu Lisesi

15 TEMMUZ DEMOKRASİ ZAFERİ VE ŞEHİTLERİ

15 Temmuz 2016, o karanlık gece... Millet'in silahının millete doğrultulduğu gece... Kelimelerin kifayetsiz kaldığı ve bir destanın yazıldığı kutlu gece...

O gece özgürlüğümüze, geleceğimize ve ülkemize pranga vurulmak istendi. Bir grup cuntacı tarafından Boğaz Köprüsü tek yönlü trafiğe kapatıldı. Birçok kamu binası önünde askerimiz ve polisimiz karşı karşıya geldi. Ne istemişlerdi ki analarının kınalı kuzularından... Kardeş kardeşe silah doğrultur muydu hiç?

Ankara'da helikopterlerle ateş açılmaya başlanmıştı, İstanbul'da askerler devletin tanklarını millet'in üzerine sürüyorlardı. Gerekli açıklamalar devlet büyükleri tarafından yapılmaya başlanmıştı. Ankara'dan, Türkiye Büyük Millet Meclisi'nden patlama sesleri geliyordu. Halk, sokağa dökülmeye başlamıştı. Salalar okunmaya başlandı. Ardı arkası kesilmedi salaların, ezanların. Şehadetleri dinin temeli olan ezanlar, salavatlar milletimizi şevklendiriyor, analarımızı duaya yöneltiyordu. O salalar yeryüzünün her katmanına milim milim işliyor, ezanlar yeri göğü inletiyordu. Her Türk, şehadet şerbetini içmek için hevesleniyordu.

Vakit ilerliyordu. Çoğu yer bombalanmıştı. Lakin milletimizdeki vatan aşkı güçlenmemizi ve daha çok kenetlenmemizi sağlıyordu. Başkomutanımız tarafından halkın sokağa çağrılmasıyla herkes ay yıldızlı şanlı bayrağını almış ve sokaklara dökülmüştü. Tanklar, bombalar halka engel olamamıştı. O ne yüce bir vatan aşkıydı ki tankın önüne canı pahasına yatanlar olmuştu. Unutulmamalıdır ki bir gün ölür cesur yürekler, her gün ölür korkak yürekler. Ve Ömer HALİSDEMİR gibi koca yürekler, içtiler birer birer şehadet şerbetini.

Tekbirlerin haddi hesabı yoktu o gece. Hainlerin planlarında milletine, devletine, hürriyetine sahip çıkan aziz Türk milleti yoktu. Tüm hesapları bozulmuştu hainlerin. Milletimizin istiklali için, özgürlüğümüz için milyonlar günlerce, haftalarca nöbet tuttu. Türk milletinin dik duruşu tüm hesapları alt üst etti. Bu milleti sindirebileceklerini sandılar, lakin yanıldılar. Bu yola kefenleriyle çıkmış 78 milyon vatanşın tek yürek ve tek bilek olması darbeyi durdurmuş, milletin iradesine darbe vurulamayacağı anlaşılmıştır. Kardeşleri birbirine düşürmek isteyen hainlerin hesabı bir bir sorulmuş ve sorulacaktır. Ve hiçbir güç bileğimizi bükemeyecektir.

Ey, Türk Milletinin gönlüne taht kuran aziz şehitlerimiz! Hainler sizin kanlarınızda boğulacaktır! Siz merak etmeyin, kenetlenmiş Türk halkı size, geride bıraktığınız onurlu ailelerinize ve vatanımıza sahip çıkacaktır.

BİR KARDELEN MİSALİ DAĞI, TAŞI VATANI UĞRUNA DELEN AZİZ ŞEHİTLERİMİZE...

Melisa Baysal

Lüleburgaz Atatürk Anadolu Lisesi

TEMMUZ'UN SOĞUĞU

Bilmiyorduk, yaşamamıştık. Çoğumuz darbenin ne anlama geldiğini nasıl duygular yaşatacağını? Kulaktan kulağa yayılmıştı adı. Bunu yaşatanlar gibi basit ve anlamsızdı manası.

Silah sesleri duyuldu ilk önce karanlık gecede. Tüyler diken diken olmuş, temmuz yerini kara kışa bırakmıştı. Özgürlüğümüze, hayallerimize, topraklarımıza ve Türkiye'ye el konmak istenmişti. Algılamakta sorun yaşamıştık ki korku duygusunu o zaman yaşadık sadece. Çünkü yapılan hainliğin amacını, nasıl teşebbüs ettiklerini bilmiyorduk. Şehidimin ve yüzlerce alını ak askerimin giydiği üniformayı giyerek böyle hainliği yapmayı nasıl da vicdanlarına yedirebilmişlerdi. Millettin egemenliğinden, şanlı Türk bayrağımızdan esirgemeye çalışmışlardı bizi. Artık geceler yatağımızda değil, sokaklarda güzel olacaktı. Kimisi bastonluydu, kimisi genç, kimisi daha kundaktaydı. Evinden çıkan bir daha dönmek üzere çıkmıştı zaten. Ya ölecektik ya da dirilecek.15 Temmuz'du. Kimisine mezar, kimisine umut olmuştu. Canımız pahasına da olsa direndik ve Türkiye Cumhuriyeti'ni yeniden fethettik biz. Türkiye olduğumuzu kanıtlamıştık o gece. Dünya durdu ve sadece izledi, bu aziz milletin vatanına nasıl sahip çıktığını. Demokrasiye olan inancımızı tarihe kazıdık. Saatler geçiyordu ağır ağır. Akan kan akmış sıcaklığı yürek yakıyordu. Salalar veriliyordu. Gözlerimiz emir beklemiş gibi pınarlarında gözyaşını hazır bekletiyordu. Her damlası bir şehitti bizler için. "Korkma! Sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak" diyordu Türkiye'm. Hainliği yapan kestirememişti sonunu. Sadece sarsmışlardı. Oysaki amaçları yıkmaktı. Sabah ezanını bile bulmadan sesleri kesildi ve sonsuzluğa gömüldüler. Her gecenin karanlığı olduğu gibi aydınlığı da vardı. Şafak atmıştı ve geride kalanlar onurlu, gururluydu. "Yine yaşansa yine giderim." diyen anneler, babalar, eşler vardı yalnızca sayılı kişiler şahadet şerbetini içmiş ve şehitlik mertebesine ulaşmıştı.

Gelir miydi bir daha böyle yürekler dünyaya? Ömer Halisdemir, Ayşe Aykaç, Ahmet-Mehmet Oruç kardeşler, İlhan Varank gibileri. Ne mutlu onlara ki özgürlüğümüz, demokrasimiz, geleceğimiz ve umutlarımız için en önemlisi vatan için şehit oldular. Geride kalanlar yaşasın, Türkiye hep var olsun diye. Mehmet Âkif'in dizeleri kazındı kafalara; "Bastığın yerleri toprak diyerek geçme tanı!" sadece toprak parçası değil, milyonlarca vatan aşkıyla yanıp tutuşan millet, 1919'dan beri özgürlük ve bağımsızlık meşalesini elinde tutan millet. Tek bayrak, tek vatan, tek devlet anlayışı ile bugünlere gelmiş millet. Çanakkale ve Malazgirt ruhuna sahip bu ülkenin artık 15 Temmuz'u vardı. En büyük gurur ve güç bizden yanaydı.

81 ilde 79 milyon kahraman tek bayrak altında toplanıp dil, din, ırk farkı gözetmeksizin tek yürek olmuştu. Her gece yapılan nöbetler birbirini kovalamış, hainler bizler için kazdıkları kuyulara kendileri düşmüştü.

Zor günler atlatmıştık velhasıl bağımsızlığın, millet olmanın, bir olmanın tadını bir kez daha yaşamıştık. Artık darbeler bükemezdi belimizi, kesemezdi sesimizi. Bayrağım ne de güzel dalgalanıyordu öyle dili olsa susmaz. Göklerde dalgalanışı bu vatani hiçbir kuvvetin yıkamayacağını, ortadan kaldıramayacağını simgeliyordu. Biz asırlar boyu millet olarak biriz. Biz Türk milleti bir ölür, bin diriliriz.

Pınar İleri
Çiçekdağı Anadolu Lisesi

TÜRK MİLLETİNİN DİRENİŞ DESTANI

Ezelden beridir içimizdeki bitmek bilmeyen hainlere sesleniyorum! Kahramanlıkların en büyüğünü gördünüz değil mi? Vatan aşkını, millet aşkını, bayrağa duyulan sevgiyi merak edenler 15 Temmuz Gecesi'ni gördünüz değil mi? Mehmet Âkif'in: "Sahipsiz vatanın batması haktır, Sen sahip çıkarsan bu vatan batmayacaktır." dizelerinin bahsettiği bu vatanın asıl sahiplerini gördünüz değil mi?

Cumhuriyet, milletimizin bağımsızlığı, özgürlüğü adına zor zamanlarında aldığı güçtür. Bu güç o gece Türk, Kürt; büyük, küçük, yaşlı, genç demeden herkesi harekete geçirdi. Çünkü cumhuriyet için savaşan, kanını döken bir milletin nesli bu topraklar üzerinde yaşamaktadır. Bu nesil öyle bir nesil ki topraklarına, bağımsızlıklarına ihanet edildiğinde sert yüzünü gösterir. Hainler ne zannetti ki... Türk milleti duyarsız mı kalacak? Vatanın ihanete uğramasına göz mü yumacak? Bayrağına edilen hakaretlere kulak mı tıkayacak? Biz ki Sarıkamış'ta donmayı, Çanakkale'de ölmeyi göze almış bir milletin torunlarıyız. Boğaziçi Köprüsü'ne çıkmış bir avuç kendini bilmez hainlere mi karşı duramayacağız? Meclise düşen bombalara mı göğsümüzü siper edemeyeceğiz? Bizim tanklarımızla bizim demokrasimizi ezmeye çalışanlar, bilmiyorlar ki biz bütün savaşlarda Türklüğün destanını yazmışız. Şüphesiz 15 Temmuz Gecesi'nin destanını da yazdık. Bu destanın kahramanları, tankların altında ezilmekten, demokrasimizi ezmeye çalışanlardan korkmadılar. Çünkü biz Alpaslan'ın askerleri, Fatih'in yeniçerileri, Asım'ın nesli, Atatürk'ün emanetçileriyiz. Biz Ergenekon'da demir dağı eriten Türklerin evlatları, Kürşat'ın ve kırk yiğidinin verdiği özgürlük destanının devamıyız.

Vatan söz konusu olunca hiçbir şeyi gözleri görmeyen bu vatanın kahramanları, geçmişte olduğu gibi bugün de tüm dünyaya kendilerini ispat ettiler. Şanla, şerefle, kanla yazılan tarihe bir yenisini daha eklediler. Bu millet var oldukça hiçbir iç ve dış kuvvet birlik ve beraberliğimizi bozamayacaktır, çünkü biz Çanakkale ruhu ile bir araya gelmiş, bu vatana canını hiç düşünmeden veren Türk milletiyiz!

Meryem Uslu

Dr. Pembe Müjgan Calp Gökçora Mesleki ve Teknik
Anadolu Lisesi/Karamürsel

15 TEMMUZ DESTANI

Issız, karanlık ve sessiz... Yalnızım. Korkuyorum. Zihnimin derinliklerinde bir ses yankılanıyor. Biliyorum, biliyorum bir şey var geceyi mahveden. Kahpe kurşunlar değiyor gençecik yüreklerine. Hissediyorum. Toprağın kollarına koşuyorlar. Görüyorum. Sala sesleri yükseliyor ateşin düştüğü her evden. Duyuyorum. Uyanamıyorum.

İhanetin keskin hançeri saplanıyor yüreğime. Ruhum beni karanlığın derinliklerine sürüklüyor. Toprakla buluşuyor bedenim. Üzerimde beyaz bir elbise... Kefen... Gecenin sessizliği hiç bu kadar acı verici olmamıştı. Çaresizce çirpiniyordu ruhum. Uykuya daldığı bu kâbustan uyanmak istiyordu. Zihnimde ihanetin bombaları ardı ardına patlıyordu. Yoğun sis perdesi aralanırken boşluğun ortasında bir ses yankılandı:

“Korkma, sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak;”

Karanlığın derinliklerinden yükselen ses getirdi beni kendime. Acı bedenimi terk ederken demirden bir el bütün yaralarımı sarıyordu. Kalbim bir volkan, damarlarımdaki kan kordan bir alevdi... Sessizliği parçalayan, karanlığı delip geöen güçlü ses ruhuma dokunan serin rüzgârlar gibiydi.

“Arkadaş! Yurduma alçakları uğratma sakın;”

Yıldızlar aydınlatıyordu karanlık geceyi. Ayağa kalktım. Kefenim zirhim, imanım en büyük gücümdü. Hainler bu vatanın silahlarını, vatanın evlatlarına doğrultmuşlardı. Karanlık gecedен daha da karanlık bir ruhları vardı. Gözlerinin içi boş, yüreklerinde merhamet yoktu. Kalbim göğüs kafesimi yumrukluyordu. İstiklal uğruna ölmek, şahadet şerbetini içmek istiyordu.

Dilimde tekbir, gönlümde şahadet dimdik durdum öldürmeye ant içmiş karanlık ruhların karşısında.

Çanakkale'nin ruhu canlanmış, Kurtuluş Savaşı kahramanları dirilmişti âdeta. Gönüllerdeki güçlü iman yıkıp geçiyordu, millî iradeyi hedef alan bu alçakça oyunu. Tek yürek olunmuş, etten duvar örülmüştü tankların önünde. Hüzünlü bir Temmuz gecesi yeni bir Kurtuluş Destanı yazıyordu Türk milleti. Gökyüzünde dalgalanan şanlı hilal, yeryüzünde kanla ıslanmış toprak. Ve ölmek için doğan yiğitler...

Toprak huzurla koynuna alıyordu şahadet mertebesine erenleri. Vatan şaha kalkıyor, dünya bir kez daha Türk'ün şanlı destanına şahit oluyordu. Karanlık gece aydınlanıyor, hainler kazdıkları kuyuda boğuluyorlardı. Unutmuşlardı. Bedr'in aslanlarının küllerinden doğacaklarını unutmuşlardı. Seve seve can verip bir karış toprak vermeyeceğimizi unutmuşlardı. Cumhuriyet ile filizlenen demokrasi ağacını kurutmak isteyenler bilmiyorlardı ki bu vatanın şehit kanlarıyla sulanmış şanlı topraklarıydı ağacın köklerini sınımsız tutan. Bu ülkeye diz çöktürüp, demokrasi ağacının dallarını kırarak halka boyunduruk vurmak isteyenler ruhlarının karanlığında milletin yüreğindeki ışığı görememiş, bozguna uğramışlardı. Toprağın koynundaki aziz şehitler, bizlere 15 Temmuz destanını bırakmışlardı.

"Hakkıdır, Hakk'a tapan, milletimin istiklal."

İsmihan Edalı

Mehmet Emine Akdoğan Anadolu Lisesi/Sarayönü

TÜRK'ÜN DESTANI

Tarih 15 Temmuz 2016. Bir uyanışın gecesi. Bu gece bir diriliş destanı. Bu gece bitmeyen kahramanlar gecesi. İşte tam bu gece Türk'ün Türklüğünü yeniden yazdığı gece.

19 Mayıs 1919'da Mustafa Kemal ve arkadaşlarından aldığımız özgürlük meşalesi, dört yanı düşmanlarla çevrili ülkemiz, bir ihanet daha gördü. İşte o ihanetin adıdır 15 Temmuz. İşte o 248 canın adıdır vatan. Asker üniforması içine girip de kendi halkına ateş açanın adıdır kahpe!

Kurtuluş Savaşında Nene Hatun'u, Sütçü İmam'ı, Hasan Tahsin'i doğuran bu topraklar; 15 Temmuz gecesinde, Ömer Halisdemir'i, henüz on beşinde olan Halil İbrahim Yıldırım'ı hayatı boyunca gördüğü baharların sayısı yirmiyi bulmayacak Engin Tilbaç'ı o kara gecede bağrına bastı. Yunus Emre'den, Mevlana'dan, Hacı Bektaş'tan, Hacı Bayram'dan beslenen bu toprağın evlatları zalimlere karşı İstiklali ve İstikbali için direndi.

Bütün dünya, bir milletin yurduna nasıl sahip çıktığına bir kere daha şahit oldu. Cumhurbaşkanımız Erdoğan'ın çağrısıyla sokaklara dökülen halk; âdeta Atatürk'ün bizlere seslendiğini duymuş gibi "Bir gün istiklal ve cumhuriyetini müdafaa mecburiyetine düşersen, vazifeye atılmak için içinde bulunacağın vaziyetin imkân ve şeraitini düşünmeyeceksin!" diyerek bir destan daha yazdı tarihine.

Ve sizler bu ihaneti unutmayınız. Çünkü hatırlamak yaşamaktır. Çünkü hatırlamak vatani savunurken bütün varlığı ile orada olmaktır.

Milletimiz o gece sokaklara dökülerek özgürlüğümüze gem vurmak isteyen eli kanlı hainleri yıktı geçti. Yaşlısı, genci, çocuğu, delikanlısı... Yediden yetmişe herkes direniştiydi. Böylesine kararlı bir milletin karşısında hangi güç durabilirdi ki? Duramadılar. Koca bir millet, bir bayrak gibi şanlı dikildi hainlerin karşısına.

Yüreğimizin tam ortasına dayanan namlular, imanımız ile diz çöktü. Kimimiz şehrin herhangi bir yerinde bir namlunun ucunda gençliğini bıraktı, kimimiz ardında gözü yaşlı bir eş, kimimiz yetim bir çocuk, kimimiz yüreği yanan ama gururla şahadet eden bir baba, şairin dediği gibi "Ne çok öldük yaşamak için." Her biri ayrı destan yazdı o kahramanların.

Tankların, tüfeklerin, uçakların karşısına çelikten imanlarıyla çıktılar. Çünkü biliyorlardı Seyit Onbaşı'yı. Çünkü biliyorlardı iman varsa imkânın da var olacağını...

Ömer Halisdemir'iyile, Halil Kantarcı'sıyla, Ayşe Aykoç'uyla, Ahmet-Mehmet Oruç kardeşleriyle, Çetin'iyile, Ali'siyile, Mustafa'sıyla yürek yakan 248 can, soğuk bir gecenin ayazındaki çiğ damlaları gibi düştü torağa.

Özgürlüğümüz için, demokrasimiz için, geleceğimiz için, bizim için, vatan için... Onlar şahadet şerefine nail oldular. Bu millet onuruyla ve dik duruşuyla tarih yazdı. Sizleri unutmadık unutmayacağız şehidim.

Azime Kaya

Atatürk Anadolu Lisesi/Tavşanlı

KARANLIK GECE VE SONRASI

Kulağıma ilk gelen sestir Allah-u Ekber. Çığlık çığığa vatan için. Vatan için birlik olduk; din, dil, ırk ayrımı yapmaksızın. Ölümü hiçe saymış tankların önüne koşan insanların gözünde gördüm ben vatan aşkını. Sokaklara akın etmiş insanlar gördüm. Gözyaşı gördüm, düşen ama vatani için kalkan, kendini düşünmeden senin uğruna, benim uğruma, bizim uğrumuza şehit düşen insanlar gördüm...

Asker gördüm vatani için ölen, asker kıyafeti içinde ölen hainler gördüm... Sesi titreyen, korkan, üzülen ama vatanından vazgeçmeyen insanlar gördüm. Vatan aşkı gördüm.

Gün geçtikçe artan şehitler ve onların ailesini görüyorum. Yaşadıkları acıyı anlayamam ama hissediyorum biraz da olsa. Hissettiğim o birazcık acı beni günlerce mahvetmeye yetiyor. Peki ya o acılı aile, o küçük masum çocuk bir ömür yaşayacak bunları. Hayalleri vardı belki onun, kendisi gibi küçük masum hayalleri. Okula ilk gün babasıyla gidecekti veya bir parkta salıncakta saçlarını okşayarak babası sallayacaktı onu. Koşar adımlarla sarılacaktı boynuna babam diyecekti babam...

Aklımdan çıkartamadığım sesler var. Titreyen sesler. Zorla, tehditlerle çıkartılan sesler. Tüm Türkiye'nin dinlediği o haber spikerinin sesi çıkmıyor bir türlü aklımdan. Polis telsizlerinde bas bas bağırın ikaz sesleri, tüm yurdu inleyen o ezan, sala sesi. Cumhurbaşkanımızın vatan daşları meydanlara, havalimanlarına çağırıldığı o ses çınıyor kulaklarımda ve sonra bakıyorum etrafıma bir annenin feryat eden sesini duyuyorum. Yaşlı bir teyzenin meydanlara koştuğunu, küçük bir çocuğun elinde bayrakla oradan oraya vatan diye koştuğunu görüyorum. 7'den 70'e büyük küçük demeksizin kendini bu vatana adamaya hazır kahramanlar görüyorum ve o an anlıyorum ki; hiçbir güç, hiçbir darbe, hiçbir ihanet yıkamaz bu ülkeyi.

Bir devrin yeniden güçlendiğini, tökezleyince daha da sağlam adım attığını gördüm. Vatan, millet, demokrasi aşkını gördüm. 15 Temmuz'dan bugüne artan demokrasiyi gördüm ben. Vatan olmadan millet, millet olmadan vatan olmayacağını gördüm. Nice Mustafa Kemaller gördüm ben; gözünde hırs, göğsünde vatan aşkı olan. Ülkesine bağımlı insanlar tanıdım ülkesi için yaşayan.

Şimdi soruyorum size: Hangi ülkede gördünüz hiçbir çıkar gözetmeksizin kendini, tıpkı bir yağmur gibi sağanak sağanak dökülen kurşunların önüne atan yiğitleri? Nerede gördünüz böyle vatan millet sevgisini. Biz Fatih Sultan Mehmet'in Mustafa Kemal'in çocuklarıyız. Kanımızda var kardeşim, atalarımızdan gelen kanımızda. Yüreğimizde var vatan sevdası. Biz asırlardan beri bir kaybettiysek bin kazandık, bir öldüysek bin dirildik.

Şimdi bir teşekkür borcumuz var; Hiç düşünmeden sokağa kendini atan insanlara, şehitlere, gazilere. Peki ya şimdi! Şimdi sıra sende arkadaşım, sıra bizde. Bu vatan bizim, bekçisiyiz yurdumuzun. Belki 15 Temmuz gibi günler göreceğiz ama o gün bin kişiyeşek şimdi yüz binleriz.

Biz birliğiz, birbiri için atan kalpleriz. Biz birbiri uğruna mücadele eden vatan evlatlarıyız. Vatanımıza derinden aşkla bağlıyız. Bu ezelden beri bu şekildedir. Her ne olursa olsun değişmeyecek. Allah'ın izniyle ebediyete kadar bu şekilde devam edecektir.

Selin Er

Beydağı Anadolu Lisesi/Yeşilyurt

İPLERİ KESİLMİŞ KUKLALAR

Darbe! Anlamını bilmediğim bu kelimenin bende yarattığı o cahil korkuyu hâlâ hatırlıyorum. Ailemin sözleri, çatık kaşları ve televizyonda geçen görüntülere bakıyordum. Kelime hazineme yeni katılmış bu kelimeye bir anlam yüklemeye çalışıyordum. İnsanların gözlerinden akan yaşlar, yaralı yüzler dinozorlarla çevrili hayal dünyama ağır bir gerçeklik olarak düşmüştü. Sadece renklerle süslediğim sevimli hayallerime bomba atılmış olması mıydı canımı yakan, yoksa küçük yaşım da öğrendiğim büyük ihanet miydi acıtan? Önce çevremdeki insanları izledim o gece. Ellerinde telefon iyi haberleri telaşlı gözlerle bekleyenleri, şehitleri, askerleri, polisleri. Bütün herkesi sadece susup izledim. Bir şeyleri kavramak için çok küçüksün derlerdi bana hep. Ben, elimde hayallerimle bir kenara kıvrılmış bu kaosu izlerken, büyüdüm diyemedim. Sadece sustum. Gecenin karanlığına gömüldü umutlarım, sesim boşlukta kayboldu ve bütün hayallerim alındı o gece ellerimden.

Darbe nedir bilmem, daha çocuğum ben. Mesela gökyüzünü bilirim, umutlarımı kondurduğum bulutları bilirim ama darbe nedir bilmem, daha küçüğüm, masumum diyemedim çünkü öğrendim. Darbe buydu. Çocukluğuma simsiyah kalemlerle boyanan sayfalar. Hangi çocuk siyaha düşkün olur ki? Hangi çocuk hayallerini karanlığa hapseder? Ben hapsetmedim diyemedim, diyemeyeceğim de. O akşam birçok şey alındı benden. Sadece hayallerim değil veya çocukluğum. O akşam insanlık alındı ellerimden. Şehitlerim, çılgınlıklarım, ağlayışlarım alındı. Ben büyüdüm. 15 Temmuz deyince aklıma sadece top, tüfek gelmiyor ki benim. Mesela özgürlüğe kanatlarının çırpan kuşlar geliyor ya da umutlarımı yedi rengin içinde toplayan gökkuşağı, en önemlisi nice Ömer'ler geliyor aklıma. Televizyondaki gürültüden, çevredeki kalabalıktan, ağlayış ve haykırıştan uzaklaşıyorum biraz. Çıkmazdayım, batıyorum. Ben o gece İlhan oluyorum, Volkan oluyorum; kiminin annesi, kiminin babası,

kiminin evladı oluyorum. Vatan oluyor her yanımda. Buna tutundu ruhum o gece. Ben veya sen yoktu. Biz vardık, bütündük. Annemlerin anlattığına göre bunu yapan insanların kalplerini canavarlar ele geçirmiş. Kalplerini sarmış ve bütün bedenlerine canavarlar hükmetmiş. Annem anlatınca susup tekrar düşünce denizime daldım nefesimin yettiği kadar. Aramızda kalsın ben canavarlardan korkardım her zaman. O gece büyüdüm diyorum ya işte o an anladım büyüdüğümü.

Ben artık canavarlardan korkmuyordum. Onların canavarları varsa benim bayrağım vardı, onlar karanlıkta biz içlerinde açan ışıklardı. Yalanların sonu hep kötü biterdi. Canavarlar da uydurulmuş yalanlar değil miydi neticesinde? Bu masalda kaybedecekler başında belliydi. Karanlık kendini aydınlığa teslim edecekti. 15 Temmuz bir masaldı, bir destan. Her zaman ki gibi iyilerin mutlu yaşadığı, kötülerin hak ettiği cezayı çektikleri bir destan.

Biliyordum, Türk halkı yıkılmazdı. Mustafa Kemal'den biliyordum, babam anlatmıştı kahramanlıklarını. O gece Ata'mla konuştum "Siz Atatürk'sünüz evladım, Onların kalbine canavar hükmediyorsa sizin kalbinizde de ben olayım" diye fısıldadı kalbime. Sonuçta Atatürk'ün evlatları değil miydik? O gece kalbimize vatani giydirdik. Türk milleti yıkılmaz, sarsılmaz diyorduk ya. Doğruymuş cidden o gün anladım. Ayrım yoktu. Din, dil, parti, görüş veya ırk ayrımı yoktu. Türkiye vardı yalnızca. Halk, asker, polis. Hepsi aynı amaç uğruna sokaklardaydı. Bayrağımızdaki beyazın saflığını korumak için birliktik. (...)

Gökyüzünü görüyorsan hâlâ umut vardır demiş bir bilge. Gökyüzü bizim, gökyüzü hepimizi o gece. Umudu zırh olarak kullanıp, silahlara kalkan oldu bedenlerimiz. Masalların sonunda hep iyiler kazanırdı. 15 Temmuz'da Türk vatanının masalıydı. Kalplerini ele geçirmiş canavarın zayıf bir noktası vardı. Benliğini bulamamış ve kendi bataklığındaki kuklalarını oynatmaya çalışmıştı. Ama bilmediği bir şey vardı. Kuklaların iplerini Türk milleti kesmişti. Türk halkı sokaklarda kendi bayrağını, hürriyetini masallardaki kahramanlar gibi koruyordu. Bu olay da bir masal dememiş miydik? Buradaki kahramanlarda hepimizdik. Benim hayal gücüm o gün büyüdü, ben o gün büyüdüm. Düşlerim, görüşlerim, benliğim büyüdü. İnsanın benliği kendine açılan kapıydı. O gece herkes yeni bencilliğini. İçlerindeki kibri, hiç kuşkusuz vatani kalplerine alarak bir tarafa fırlattılar.

Bir insan düşünün ki kendi milletini kendi silahıyla yok etmeye çalışmış olan. İçlerindeki canavara teslim olup kukla olmuş bedenlerini ihanet uğruna kullanan. Onların içlerinde cesaret, güç veya onur yoktu.

Tek bildikleri küçük oyuncak kuklalar olduklarıydı. Oyuncaklara sahip küçük bir çocuk olan canavar oyundan sıkıldı ve bütün oyuncaklarını çöpe attı.

Bir rüzgar gibiydi 15 Temmuz. Savrulan hayatlar, fırtınalar ve soğuk kuşatmıştı vatanın her yanını. Türk halkının karşısında rüzgâr durabilir mi sanıyorlardı? Bu rüzgâr sadece bayağımın dalgalanmasına neden oldu. Bağımsızlığımı ve gücümü dalgalandırdı. Darbe nedir bilmem ama 15 Temmuz vatandı, rüzgârdı, sayısız kuklalardı, kahramanlıklardı, şehidimdi, askerimdi, polisimdi, gökyüzümdü.

Nice oyunlar oynandı vatanın dört bir yanında, sayısız kukla, sonsuz halk vardı. Masalın sonuna geldik yavaş yavaş. Hep iyiler kazanır diyorum ya öyle öyle olmasına ama onlarında bir şeyleri feda etmesi gerekiyordu her defasında. Burada feda edilen bedenlerdi. Atatürk'ün: "Bağımsızlık, uğruna ölmesini bilen toplumun hakkıdır." dediği gibi şehidimin fedakârlığı bağımsızlığı kucakladı. Bayrağım hâlâ temiz, vatanım hâlâ bağımsız, özgürlüğüm hâlâ ellerimdeyse sana borçluyum Türkiye'm.

İlter Özişseven

Demirci Anadolu İmam Hatip Lisesi

TEMMUZDA ZEMHERİDEN BAHARA

Bir gece... Ama karanlığın çökemediği bir gece. Sanki bir aydınlık var semalarda, lakin gündüzün görülmediği bir gece. Gecenin bir yüzünde zulmet, gökyüzünde merhamet... İhanetin ve sadakatin çarpıştığı anlar. İmanın zulüm karşısında verdiği mücadele... Varlık sahasının dahi sessiz kaldığı bir gece. Masum insanları sıcak yuvalarından dehşetle uyandıran bir vahşet çöküyordu geceye, İşte o an uyandım, uyandık gaflet uykusundan. Acizliğim ve güçsüzlüğümün ardına sığınarak ellerimi kaldırdım o yüce semaya; "Ya Rab yok mu bu gecenin bir sabahı? Yok mu bu kışın bir baharı? Mazide inayetini esirgemediğin ecdadın torunları, yine İllah-ı Kelimetullah uğrunda, yine zalimin, yeni zalimin, zulmün karşısında, yine Hakk'ın safında... Nuru bekliyoruz ya Rab! Esirgeme o nuru bizden!" dedim ve çıktım.

Gördüm ki milletin selameti tehlikede, istikbali karalamak isteyen bir zemheriyle karşı karşıya kaldım. Ama korkmadım! Ruhum bu milletin savaşı ruhunun dirilişini hissettiği anda korkuyu unuttum. Bu kahraman halkın; zalimin zulmün karşısında halis bir demir gibi nasıl durduğunu, şehadet şerbetini baba-oğul nasıl içmeye gittiğini gördüğümde, derin bir nefes aldım ve emin oldum. Bu milletin zalimin karşısında yek vücut olacağına emin oldum. Kardeş bildikleri hainlere cesedini çiğnetmeden bu vatani vermeyeceğine emin oldum. O an öyle güçlendim ki dünyadaki tüm zulüm ordularına karşı bile tek başıma mücadele edebileceğime inandım. Allah'ım bu nasıl bir duygu? Kardeşlerimi, "Önce Vatan!" diye haykıran milletimi düşündükçe tüylerim ürperiyor. Nasıl bir ruh saklamışsın içimize. Yılmayan, yıldırılmayan... Yıkılmayan, yıkılmayan bir diriliş ruhu... Çiğnetmeden haine cesedimizi, elletmedik ecdadın mirasına hainin o kirli ellerini. Yerde müminin kanı, göklere yükseldi tekbirlerin aks-i sedası. Ama kimsede feryat yok; hüzünlerini, haykırışlarını gömmüşler yüreklerine, vatan sağ olacak, sağ olsun diye!

Allah'ım zalimin üzerine Hamza'ca yürüyen kullarını gördüm; hiç biri ardına bakmıyordu, "Ben bir şehidim!" diye basıyordu toprağa ayağını. Sorsalar ona: "Peki geride kalanlara ne bıraktın?" diye: "Esirgeyici olan Allah'ı bıraktım. O, onlara yetmez mi?" diyecek. Bilemediler böyle bir millete meydan okumanın bedelini ne kadar ağır ödeyeceklerini. Anlayamadılar o gece kiminle karşı karşıya olduklarını.

İşte, bu gecenin sabahı, kara kışın baharı geliyor. Hakk'ın önünde dağlar dize geliyor. Evet, bak ve gör; zalimin, Hakk'ın önünde nasıl yerle bir olduğunu, zulmün iman karşısında nasıl perişan olduğunu, ihanetin bedelinin nasıl ödendiğini ve ödetildiğini. Gör ve göster tüm zalimlere, tüm hainlere. Görsünler ve ibret alsınlar, korku iliklerine işlesin. Kendinin, kardeşinin, milletin özgürlüğü ve selameti için varlığından vazgeçen Ömerlerin hâlâ bitmediğini bilsinler. Çok şükür sana ya Rab! Resulü'nün ümmetini, mazlumların duasını, müminlerin hamisini. İslam'ın kalesini ezdirmedin hainlere, çiğnetmedin bu vatan toprağını ruhsuz, kalpsizlere.

İşte o gece Ömer, Ali, Hamza ruhlu; Fatih'in Selahattin'in torunları olan bu kahraman milletin diriliş geçişiydi.

Mehmet Zeki Pürnek
Midyat Anadolu İmam Hatip Lisesi

KIYAM GECESİ

Bir gece vaktiydi. Herkes normal hayatını sürdürüyorken akılları durduracak, kanı donduracak haberler dolanıyordu ülkemin meydanında. Yerinde durur muydu ülkemin kahraman erleri? Kıyamda durmuştu şehit olmaya hazır korkusuz cengâverler.

Herkes kalkmıştı bu direnişe! Ülke kalkmıştı, kundakta duran bebekten tut da elinde bastonuyla ayakta duran gözüne uyku girmeyen deli yürekli dedelerimiz de kıyamda durmuştu. Ne tank durdurabiliyordu onları ne de havada uçuşan mermiler. Âdeta nizama adanmıştı ruhlar. Gözler kör, gönüller bir olmuştu. Daha yedi yaşındaki çocuklar da ağlamıştı o tarihi gecede; çünkü onlar da hissetmişti darbenin gelişinin geleceğini etkileyeceğini. Kimilerimiz belki yetim, belki sokakta, kim bilir belki de özgürlüğe düşkün bir güvercin misali kafeste olacaktık. Bunları görmeseler de hissedebiliyorlardı.

Mahşere dönmüştü tüm meydanlar. Sokaklar geçilmeyecek kadar daralmıştı. Siper olmuştu yürekler tekbir nidaları arşa yükselmişti âdeta. Milyonlarca melek, tek yürek olan ülkemizin kahramanlarının yardımına gelivermişti. Azrail o gecede ruhunu almaya gelirken şehitlerimizin, Cebrail de müjdesini veriyordu yere göğe sığmayan galibiyetin. Kim bilir Âlemlerin Sultanı sevinmiştir büyük ve zor imtihanı geçtiğimiz için. Kolay mıydı galip olmak? Kolay olmuş olsaydı tankların önünde uzanır olmazdı bedenler ve mermi için siper olmazdı yürekler. Şehit olabilmek için yarışmazlardı erler.

Vatan için, ümmet için, şeref için, din için el ele omuz omuza yürek yüreğe kıyama durmuştu ülkemin fedailerini. Allahü ekber Allahü ekber nidaları arşa yükseldiğinde hak etmiştik elde ettiğimiz zaferi. Size sesleniyorum Ebu Cehil 'in torunları siz değil milyonlarca sizin gibileri gelse söndüremeyecek İslam'ın nurunu. Tek bir damla kalıncaya dek indiremeyeceksiniz şehit kokan al bayrağımı.

Bir Ömer Halisdemir verdik daha milyonlarca Ömer Halisdemirlerimiz var sırada. Tek bir tane kalıncaya dek siz kazanamayacaksınız. Türkiye'min milleti hür yaşadı, hür yaşayacak. Siz, bizi yok etme planları kurmaya çalıştınız tıpkı bu 15 Temmuz gecesinde olduğu gibi... Bayrak indirilmedi indirilmeyecek, vatan bölünmedi bölünmeyecek. Tekrar söylüyorum ve tekrar söylüyorum VATAN SANA CANIM FEDA!

Nida Bulut

Mersin Erdemli İMKB Fen Lisesi

BİR KISIK SES

Ulu çınar ağaçlarının altında, güneşle kavgalı karanlığın tam ortasında bir başıma oturuyorum öylece... Karanlık dediysem de her yer değil! Yatağım mesela pırıl pırıl yıldızlar var dört bir yanında, hemen başucumda hilal! Kırmızı, topraktan bir yorgan var üzerimde ama biraz kalın sanki bu yorgan. Tamam, çok üşürüm ben. Yaz kış fark etmez. Fark etmez aralık, temmuz üşürüm... Ama garip bir hâldi bu bendeki üşüme, memleketin dört bir yanı yanıışken...

Dünya tersine dönmüştü sanki. Bu kez ben oğlum değil, oğlum beni öptü ve örttü yorganımı yavaşça. "Oğlum, şimdi uyku zamanı değil, hava kararmadı henüz, kararmayacak, uyumayacağız!" dedim, duymadı. "Gel" dedim. "Gel seni de götürüyüm, beraber gidelim"... Bu kez duymuşçasına -beni ne vakit uyurken görse hep böyle yapar- attı kendini yorganımın üzerine. Bu sefer gözlerindeki ışığı değil, alev hâlinde göz yaşlarını sundu bana ama ben hâlâ üşüyordum. Sonra... Oğlumun göğsüme yasladığı başını kaldırmak için bir el omzundan çekti ve yavaşça kalktı oğlum, kim olduğuna baktı yaşlı gözlerle, hemen ardından "Çek o ellerini üzerimden" diye bağırdı asker üniformalı gence. Şaşırdım. Yapmazdı benim oğlum böyle bir şey. "Babamı siz öldürdünüz, sizin yüzünüzden üşüyor babam" dedi. Artık oğlum benden değil, ben oğlumdan öğreniyordum olanları. Ölmüştüm ve bu yüzden üşüyordum...

"Hainsiniz siz, hepimize ihanet ettiniz. O tanklar bu toprakları korumak içindi babamı ezip geçmeniz için değil!" Güvenmiyorum artık hiç birinize, hepimizden nefret ediyorum." diye devam etti oğlum. Ben de yavaş yavaş hatırlamaya başlamıştım o geceyi; namlusu ülkemin güzel insanlarına çevrilmiş tüfekleri, üzerimizden geçen savaş uçaklarını, yağmur misali yağın bombaları hatırlamaya başlamıştım... Ama aklımı karıştıran bir şey vardı. Nasıl bir nefretti bu, oğlumdaki? Yoksa yoksa anlatmamışlar mıydı ona gerçekleri? Bunca zaman koynumuzda yılan

beslediğimizi, "Yurtta Sulh Komitesi" diye diye kardeşi kardeşe vurduğunu, maskeleri yırtılınca çılgına dönen hainlerin bu vatana nasıl ihanet ettiğini anlatmamışlar mıydı?

"Oğlum ne olduğunu anlamadan dinlemeden böyle yapma, Allah izin verirse sen de giyeceksin o üniformayı ama o hainler gibi olmayacaksın, alnın açık başın dik yürüyeceksin!" dedim. Dedim de duyuramadım sesimi. Bütün nefretini kustu o gence ve ardına bakmadan uzaklaştı buralardan. O gün bugündür de görmüyordum oğlum ki ansızın çıkageldi bu sabah.

Hem de her şeyi öğrenmiş de gelmiş. Öğrenmiş darbeyi, Fetö'yü, ihaneti... Temmuzun 15'inde insanların neden üşüdüğünü öğrenmiş... Bu vakte kadar anlatılanların bir masal olduğunu ve masalın sonunda da "Hakk" diyenlerin kazandığını anlamış, adeta endişelerimden doğan yangınlara su serpmek için gelmiş. Evet, biz öldük,

"Biz kırıldık, daha da kırılırız

Ama katil de bilmiyor öldürdüğünü..."

Vatan sağ olsun... Hem şehitler ölmezmiş duyuyor oğlum sesimi ve devam ediyor peşim sıra;

"Biz yeni bir hayatın acemileriyiz

Bütün bildiklerimiz yeniden biçimleniyor."

Melike Çatal

Muğla Seydikemer Anadolu Lisesi

DEMOKRASİ DESTANI

15 Temmuz'u gösteriyordu duvardaki takvim. Sıradan bir gün gibiydi. Fakat bir başka derinlik taşıyordu akşamın karanlığı. İçimizdeki sıkıntı hayırlara vesile olsun diyerek katlıyordu anneannem seccadesini. Evdeki sessizliği bozan televizyon birden dikkatleri üzerine toplayıverdi. Tanklar dizilmişti boğazın gerdanlığına. Bir ihanet kokusu sarmaya başladı, yurdumun semalarını. Kahramanlığı dillere destan olmuş ordumuzun içinde yuvalanan bir avuç hainin kalkışmasıydı bu. Birliğimizi, dirliğimizi bozmaktı emelleri. Tam da o esnada bir ses duydu seksen milyon. Bu bir zafer davetiydi. Kayıtsız kalınamayacak bir memleket davasıydı.

Kimi son kez öptü yavrusunu, kimi eşiyile helalleşti. Abdestler alınıp çıkıldı sokaklara. Biliyorlardı ki yolun sonu şehadetti. Ardından bir insan seli aktı, üzerine doğru ihanetin. Topa tüfeğe karşı imanı vardı milletin. Allah korkusundan yoksundu düşmanlar. Acımadan katlettiler insanları. İhanetin en ağırını yazdı tarih kara sayfalarına.

Karanlığın içinden bir kadın belirdi. Nene Hatun gibi cesur, Halime Çavuş kadar vatan sevdalısı bir kadın. Ne savrulan tehditlere ne de doğrultulan silahlara boyun eğdi. Gökten yağın bombaların arasında dimdik duranlar, vatana sıkılan kurşunu göğsüyle yakalayanlar ve daha niceleri. Yüzlerce hikâye yazıldı o gece... Vatan sevgisini öğrendi bütün cihan. Muhtaç olunan kudret damarlarında mevcuttu. Tüm korkuları boğazın serin suları yuttu.

Akşamın karanlığını aydınlatıyordu gökten inen bombaların şavkı. Göz gözü görmüyordu. Akıllara durgunluk veriyordu vahşetin böylesi. Vicdani tüm değerleri ezdi geçti insanların üzerine sürülen tanklar. Masumiyeti nişan aldı silahlar. Yakışmıyordu Mehmet' imin üniforması hainlere. Omuzlardaki rütbeleri de hak etmiyorlardı. Vatana ihanet edene bayrağın gölgesi haramdı.

Coğrafyamızın dört bir yanında sürüyordu bu kutlu müdâfâ. Özel Kuvvet Komutanlığına sığırdı ardından bu azgın tümör. Ömer karşıladı hain sürüsünü. Kulaklarında çınlıyordu aldığı emir. Alçakça planların, seyrini değiştirdi silahından çıkan kurşunla. Namusu bildiği bu topraklar uğruna içti şehadet şerbetini. Mevlam ona da bahşetsin cennetini.

Seher vaktine dayadı gamlı gece sırtını. Yüzlerce şehit vardı gecedен bu vakte. Canımızdan can gitti. Yüreklerdeki vatan sevgisi bu illeti de def etti. 16 Temmuz gösteriyordu duvardaki takvim. Yeniden yazılmıştı demokrasi destanı. Yaradan canımızı alsın da vermesin cennet vatanımızı...

Nazlı Çiftçi

Merkez Sungu Eğitimciler Çok Programlı Anadolu Lisesi

HAÇLI SEFERLERİNDEN DARBEME DARBEDEN DEMOKRASİYE 15 TEMMUZ

15 Temmuz 2016 hain darbe girişimine geçmeden evvel sizleri yaklaşık 1000 yıl önceye götürmek istiyorum. Tarih 15 Temmuz 1099, yer Kudüs:

Birinci Haçlı seferleri sonucunda, üç büyük dinin kutsal mekânlarından biri olan ve büyük bir hoşgörü ile üç büyük dine tabii olan insanların bir arada yaşadığı Kudüs, yağmacı Haçlı orduları tarafından işgale uğramış; yaklaşık 70.000 savunmasız Müslüman kılıçtan geçirilmiştir. Bazı tarih kitaplarında bu elim olay anlatılırken şu ifadeler kullanılır: Buradaki katliamla o kadar çok kişi öldürülmüştü ki ölenlerin akan kanı askerlerin ayak bileklerine kadar yükselmişti. Yine başka kaynaktan: Buradaki hiç kimse hayatta bırakılmadı; ne kadınların ne çocukların hayatını başışladılar. Kudüs'ün işgal edilmesi ile tamamlanan Birinci Haçlı Seferini, diğer seferler takip etti. Yedi Haçlı Seferi daha düzenlendi. Bu seferler sonucunda şehirler yağma edildi, ülkeler harap oldu, devletler yıkıldı. Milyonlarca insan hayatını kaybetti.

İşte darbe gecesi ülkemize ihanet edenler başarılı olsaydı yağma edilecektik, harap olacaktık. Kudüs'ün 15 Temmuz 1099 tarihinde Haçlılar tarafından işgali ile 15 Temmuz 2016 gecesi hain darbe girişimi arasında sadece tarih bakımından bir benzerlik yoktu. Darbe girişiminin hain elebaşının, darbe günlerinde sarf ettiği söz kan donduracak türdendi: "Haçlıların ülkenizi işgal etmesi o kadar da kötü değildir." Evet, bu söz kendine Müslüman diyen bir adam tarafından söylendi! Haçlı ordularının geçmişte Kudüs'te yaptığı şimdilerde Irak'ta, Suriye'de, Filistin'de ve daha birçok Müslüman memleketlerde yaptığı zulmü gördüğü, bildiği hâlde bu sözü sarf etti. Bu söz bilmeden, düşünmeden söylenmiş bir söz değildir. Bu söz hain bir planın parçasıdır. Benzerlikler tabii ki

bu kadar değil. Kudüs üç büyük dinin beraber yaşadığı bir mozaikler şehri idi. Tıpkı Türkiye gibi... Türkiye her milletten ve dinden insanın bir arada yaşadığı mozaikler ülkesidir. İhanet gecesinde bu mozaikler bir daha bir araya getirilemeyecek şekilde parçalanmak istendi. Bütün dünya Müslümanlarının zulme uğrayan diğer din ve milletlerinin umudu olan Türkiye parçalanmak ve bölünmek istendi. Bu coğrafyada önlerindeki tek engel olan Türkiye sonsuz bir karanlığa gömülmek istendi. Çünkü Haçlı zihniyeti ve bu zihniyetin içerideki maşaları İslam ile modernliği, huzuru, refahı, demokrasiyi bir arada görmek istemiyorlar. Onlara göre İslam gericiğin, terörün olduğu bir din olmalı ve bütün dünyaya böyle tanıtılmalıdır. İşte bu plan doğrultusunda Türkiye Cumhuriyeti'ni bir iç savaşa sürüklemek ve dışarıdan müdahalelere açık bir hâle getirmek istediler. Evet, belki de ülkemize demokrasi getirilmeye çalışılacaktı! Irak'ta, Suriye'de, Mısır'da olduğu gibi... Darbe girişiminin başarılı olması halinde millet askerlerimizle, askerlerimiz polislerimizle karşı karşıya gelecek ve bu durum büyüyerek tüm Türkiye'ye yayılacak ve ülkemiz geri dönülemez bir yola girecekti. Hainler planlarının tıkr tıkr işlediklerini zannediyordu. Unuttukları bir şey vardı: Âl-î İmran Sûresi (54. Ayet): "Onlar tuzak kurdular. Allah da tuzak kurdu. Allah tuzak kuranların en hayırlısıdır." Senelerdir İslam sancağının savunucusu ve koruyucusu olan ve öldü zannedilen Türk milleti sokağa çıkarak bu hain girişimi canını ortaya koyarak engelledi. Vatanına, dinine, cumhuriyetine, demokrasiye sahip çıktı.

Haçlı seferleri ile darbe girişiminin engellenmesi arasında da benzerlikler vardır. Avrupa'da toplanan yağmacı ordu sayısı beş yüz bini bulmuştu. Sonunda İstanbul'a gelip Anadolu'ya geçtiler. Geçtikleri yerleri yaktılar, yıktılar. Amaçları kutsal topraklardı. Anadolu Selçuklu Devleti Sultanı I. Kılıçarslan eşliğinde Türk milleti Haçlı ordusu ile Anadolu'nun her yerinde savaşarak Haçlı ordusunun ilerleyişini durdurmuştu. Haçlı ordusu Kudüs'e vardığında sayıları sadece yüz bin kadar kalmıştı. Geriye kalan bu Haçlı ordusu Kudüs'ü işgal etmişti. Bu ordunun tamamının kutsal topraklara vardıklarını düşünürsek I. Kılıçarslan'ın ve Türk milletinin ne kadar önemli bir iş yaptığını, ne gibi fedakârlıklarda bulduklarını anlayabiliriz. Bu millet her daim İslamiyet'in ümidi olmuştur. Her tehlikeye en önde kendini atmıştır. Bunu Haçlı Seferleri'nde, Çanakkale'de, Kurtuluş Savaşı'nda, Sarıkamış'ta ve daha birçok yerde gördük. Ümmetin son kalesi olan Türkiye, atalarından aldığı emanet ile darbe girişimini de engellemiştir. Ülkemizin bütün şehirleri sokaklara döküldü. Başta Ömer Halisdemir olmak üzere yediden yetmişe herkes birer Kılıçarslan'a dönüştü. Ellere bayraklarını alıp hainlerin karşısına geçip darbeye dur dediler.

15 Temmuz gecesi yaşananlar birer modern destandır. Bu destan bizlere ve gelecek nesillere doğru bir şekilde anlatılmalıdır. Yaşanan olaylardan dersler çıkarılmalıdır. Suriye'deki, Irak'taki kardeşlerimizin gidebilecek bir Türkiyeleri var. Allah göstermesin ülkemiz kötü bir durumla karşılaşırsa bizlerin gidecek bir yeri yok, bize sahip çıkacak bir ülke yok. Bunun bilincinde olup son kale Türkiye'mizi canımızın, kanımızın son damlasına kadar her türlü iç ve dış tehditlere karşı savunmalıyız. Savunmak için sürekli bir şeylerden şikâyet ederek değil, çalışarak etrafımızı düzelterek çabalamalıyız. Çünkü devlet de biziz, millet de biziz!

Melike Nur Yücel
Merkez Anadolu Lisesi

BİR SALA BİN DİRİLİŞ: UNUTMADIK, UNUTTURMAYACAĞIZ!

Vatan, bir milletin üzerinde yaşadığı toprak parçası; Anadolu, bir milletin kanını bağısladığı, canını feda ettiği cennet parçası. Sıksan; taşından, toprağından kan çıkar. Attığın adımlar şahadete erenlerin hediyesi.

Hediyeye sahip çıkılan geceydi o gece. Anadolu'nun sadece vatan olmadığının tüm dünyaya gösterildiği geceydi o gece. Ataların izinden yürüyen yiğitlerin canlarını toprağına bağısladığı geceydi o gece: 15 Temmuz 2016 Cuma...

Gecesi gündüzünden belli; kasvetli, sıcak...

Sanki kan kokuyor ülkem. Saniyeler geçmek bilmiyor. Akrep kovalamıyor yelkovanı bugün. "Yavrum!" diye değil, vatanım!" diye inliyor anaların acı nefesi. Minarelerden yükseliyor sesler, arşa:

Vel Hamdülillahirabbilalemin!" Her sala gözyaşıydı o gece. Sicim gibi aktı gözlerden, çocuğından, yaşlısından... Adına darbe diyorlardı hainliğin. Bildiriler okunuyordu, her gün diziler izleyip, gülüp, eğlenerek baktığımız ekranlardan.

Türkiye Cumhuriyeti'nin değerli vatandaşları diye başlıyordu bildirileri. Yurtta sulh diyorlardı! Hiç topla, tüfekte, tankla sulh mu olurdu?

Oyun vardı ortada. Kendi askerinin (!) milletine oynadığı bir oyun... Ama unuttukları bir şey vardı: Oyunları bozan Allah, mazlumların her daim yanındaydı. Ne yapsalar boş göklerden gelen bir karar vardı.

Mesele can meselesi, kan meselesi değildi. Şehit kanından bayrağı olan bir millet, canından mı korkacaktı? İstiklaldı mesele...

Bunlar,

Engerekler ve çıyanlardır,

Bunlar,

Aşımıza, ekmeğimize göz koyanlardır,

Tanı bunları,

Tanı da büyü..." diyordu şair.

Hainlerin kararttığı geceyi aydınlığa çevirmek için " Çanakkale Geçilmez!" diyen ataların,

"Bu vatan geçilmez!" diyen torunları; dillerinde tekbir, ellerinde bayrak, göklerde sala, yerde şüheda, cennet parçamı çıktı korumaya, yollara döküldü Asım'ın nesli... Göklerde yine sala... Yine sala, yine sala...

Kulaklarda Âkif:

"Asım'ın nesli... diyordum ya... nesilmiş gerçek:

İşte çiğnetmedi namusunu, çiğnetmeyecek."

"Meydanlara çıkın, halkın gücünün üstünde hiçbir fani güç yoktur!" diyordu Başkomutan.

Ve sel gibi sokağa aktı millet. Genci, yaşlısı... Engeli olanların da engeli olmadılar. Çünkü hayat iman ve cihatti, iman varsa imkân da vardı.

Seyit Onbaşı, sırtına aldı mermiyi; Halil Kantarcı göğsüne. Nene Hatun, cephane taşıdı cepheye; Demet Sezen Gölbaşı'nda şehit olanlar gibi düşmanın kim olduğunu bilemeden canını verdi istiklale...

On beş yaşında, hayatının baharında, canından vazgeçmek, -bir anenin canından vazgeçmesi bile bile- yeni doğan çocuğunu bırakmak; ama vatanını bırakmamak canı pahasına...

Ve nice kahramanlar, nice kahramanlıklar...

Metin' ler, Haluk'lar, Abdullah'lar ve Ömer'ler... Şehitler, şehitler ve şehitler... Otuz kurşun yediler, tek kurşunla düşmanı devirdiler.

Mermiler sel oldu o gece, gözyaşları sel. Dualar sel oldu, âminler sel. Salalar "birlik" diyordu, Başkomutan birlik, millet birlik" diyordu, sonuç, dirlik. Buna inanan millet akın etti sokağa. Aynı kanı paylaşan Ahmet Mehmet kardeşler aynı anda düştü toprağa.

O gün millet sel oldu, süpürdü hainleri. Okyanus oldu yuttu katilleri. Dev oldu, ezdi cüceleri. Çılgın Türkler, can verir tek parça toprak vermez! İstiklale konu, teferruatıdır her şey. Verilen canlar gelecek içindir, dökülen kanlar bayrak içindir. Anlamıştı bunu hainler ve efendileri!

Gitmeseydik, vurulmasaydık ne namus, ne de ar kalacaktı. Sabah gelecekler kapıya tekmeyi atacaklardı, ananı, bacını, kardeşini götürceklerdi. Seni de ya asacaklar ya da ölüm haberin gelecekti.

“ve yemkurûne ve yemkurullâh, vallâhu hayrul mâkirîn.”

Onlar tuzak kurdular. Allah da tuzak kurdu. Ama Allah tuzak kuranların en hayırlısıdır.

Kara gece dediler. Ama asıl kara geceyi zindanlarda onlara yaşatıyor bu aziz millet!

Unutma Türkiye'm! Yıllarca içimizde bize kin besleyen, yüzümüze gülen hainleri unutma! Çocukları yetim, kadınları gözü yaşlı bırakan o geceyi unutma! Bu cennet vatanın topraklarında yaşayıp topraklarına kasteden haşhaşileri unutma! Askerini polisine düşman edenleri unutma Türkiye'm! Unutturma...

Şerife Sonkur

Hacı Zekiye Arslan Anadolu Lisesi

MİLLÎ İRADENİN AYAK SESİ

“15 Temmuz 2016”. İşte o kara gün. Gözlerin köreldiği, kulakların sağırlandığı, nefeslerin tutulup dillerin başka bir söze susup “vatan” diye haykırdığı gün.

İşte o kara günde, karanlık gecede, aradan gecen doksan üç yıla rağmen; barış kokan ülkemize, kalbimizde atan vatan aşkına, damarlarımızda bağımsızlık diye akan kanımıza, bir temmuz akşamında, yüreğimizin tam ortasına dost bildiklerimizin düşman namluları dayandı bu kez... İmanımızla kurduğumuz Cumhuriyet'i, kurşunlarla yıkmaya çalıştılar. O gece umutlarımıza, hayallerimize, özgürlüğümüze gölge düşürmek, pranga vurmak telaşındaydılar.

Olmadı! Unuttukları bir şey vardı, kana bulamak istedikleri bu topraklar çıkarmıştı: Nene Hatun'u, Maraşlı Sütçü İmam'ı, Hasan Tahsin'i... O gecede darbecilere karşı ilk kurşunu sıkan Ömer Halisdemir'i var gücüyle öne atılan, gençliğin baharında olan Halil İbrahim Yıldırım'ı, Engin Tilbaç'ı ve daha nicelerini... Onlar, bu aziz vatanın bereketli topraklarının evladıydı. Vatan denilince akan suları durduran garip anaların kuzularıydı.

“Ne çok ölmüştük, yaşamak için.” Cumhuriyet için, bayrak için, vatan için... Kimimiz köyün, şehrin herhangi bir yerinde namlunun ucunda gençliğini bırakmıştı, kimimiz arkasında gözü yaşlı ama bir o kadar mağrur ve mahzun bir ana, bir baba, bir çocuk...

Ve tüm bunlara rağmen, dost bildiğimiz düşmanların, ihanetlerinden habersiz kim bilir belki de aynı sofraya oturduklarımızın, ekmeğimizi, aşımızı paylaştıklarımızın, kulaklarından milli iradenin ayak sesini çinlattık. İşte o gecede yurda kalleslik yapanlara, ilahi aşkla dalıp da beş para etmez ciğerlerini sızlattık. Ve nice kahpe düşmanı kırdık da millet olduk. Allah Allah deyip ölüme koştuk da millet olduk. Edirne'den

Kars'a kardeş olduğumuzu gösterip, düşmanı çepeçevre sardık, al bayrağımızı kanımızla suladık da millet olduk.

Ve Ulu Önder Atatürk'ün; " Bir gün istiklal ve cumhuriyeti müdafaa mecburiyetine düşersen, vazifeye atılmak için, içinde bulunacağın vaziyetin imkân ve şeraitini düşünmeyeceksin!" dediği gibi oldu, müdafaa mecburiyetine düştük o kanlı gecede ama düşünmedik vatanımıza sahip çıkmak için ne gökten yağın kurşunları, ne de yerde üzerimize gelen dev tankları... Ve işte bir destan daha yazıldı o gece, bir kez daha kuruldu bu Cumhuriyet. Çünkü iman varsa imkân da vardı...

Faruk Akbayrak

Özel Birikim Temel Lisesi/Fatsa

ÖZGÜRLÜK YAHUT ZİLLET

15 Temmuz... Zillet kokan karanlık gece... Özgürlüğe kelepçe, hak ve hürriyete baskı, demokrasinin ayaklar altına alınıp, yarınlara pranga vurulmak istenilen ihanet gecesi. Canım vatanımı yakıp yıkan, bayrağımızdan kan sızdıran, milletimi ayağa kaldıran dehşet gecesi...

O gecenin zihnimden ve zihinlerden silinmesine imkân yoktur. Yerden, gökten her yerden ölüm yağdığını gördük o gece. Vatanımıza göz diken hainlerin, nasıl gözünü kırpmadan, insanlıktan çıkabildiğine şahit olduk. Bizim bakmaya kıyamadığımız cennet memleketimizi yakıp yıktıklarını, ülkemizin etrafını aç akbabaların sardığını gördük. İnançlar sömürülmüş, insanlık bertaraf edilmişti. Herkeste bir afallama, neler oluyor halleri, karışık kafalar, korkular, endişeler... Daha önce darbe görmüş büyüklerimizde ağlamaklı gözler, biz küçüklerde ürkek ve şaşkın seslerle; "Şimdi ne olacak?" soruları birbirine karışıyordu. Nefesler tutuldu, kafalar allak bullak oldu. Kimse ne olacağını bilemiyordu. Ama bildiğimiz tek şey var ki; o da "Biz şimdi bu ülkeye sahip çıkmazsak, her şeyimizi kaybederiz." gerçeğiydi. Bu vatanın gerçek sahibi de biziz, efendisi de biziz. Dışardan kimse gelip bizi boyunduruk altına alamaz inancıydı. Biliyoruz ki ülkemizi korumak ve kollamak için "Muhtaç olduğumuz kudret, damarlarımızdaki asil kanda mevcuttur" Bir anda tarihimiz, gözümüzün önünden film şeridi gibi geçiyor ve bakıyoruz ki hiçbir Türk, esarete, zillete, prangaya tahammül göstermemiş. Her zaman, bağımsız olmak için ölümü bile göze almış. Bunları düşününce, damarlarımızdaki asil kan harekete geçiyor ve biz niye oturuyoruz, neyi bekliyoruz diye hayıflanıyoruz. Bu al bayrağı, bu aziz vatanı üç beş kendini bilmeze mi kaptıracağız nidalarıyla, tanklara, silahlara kafa tutuyoruz. Demokrasinin bekçisi bizleriz, kimseye ezdirmeyiz bilinciyle; ellerde taşlar ve sopalar, dillerde tekbirler, gözlerde yaşlar, kalplerde imanla atıyoruz kendimizi kurşunların önüne. Hepimiz ser-

den geçmişiz, candan bezmişiz. Vatan olmayınca ser de boş, can da boş. Meydana çıkmayan yaşlılarımız, kadınlarımız sabaha kadar dua ve niyazla destek veriyor meydandakilere. Artık korku yok, endişe bitmiş. Sadece vatan aşkıyla çarpan, gözünü budaktan sakınmayan, demokrasinin ve millî iradenin sahibi, yürekler var.

Âdeta küçük bir Kurtuluş Savaşı'nı andırıyor. Kiminin bacağı kopuk, kiminin kolu. Kimileri tanklar altında, kiminin başı gövdesinden ayrılmış. Bir kaç saatte dehşet altına geliyor ortalık. Ama kimsenin canı acımıyor, ağrımıyor hiçbir yeri. Herkes çoktan ölümü göze almış zaten. Tıpkı Kurtuluş Savaşı'nda ecdadımızın yaptığı gibi son damlamıza kadar ülkemize sahip çıkıyoruz ve çiğnetmiyoruz kötü niyetli ayaklara... Başlar, canlar gitse de millî irade galip geliyor, asil kan kendini gösteriyor. Türk kendine yakışanı yapıyor ve kimsenin baskısına boyun eğmiyor.

15 Temmuz... Bir destan yazılıyor o gece... Ağızları açıkta bırakan bir destan. Tarih yeni bir perde açıyor o gece... Yine demokrasi kazanıyor. O makus, zifiri gece, zafer gecesine dönüyor. Millî iradenin gücü tankları ezip geçiyor. Namlunun ucunu demokrasi tıkıyor. Bütün dünya anlıyor Türk'ün ülkesine ve demokrasisine nasıl sahip çıktığını. Bu sefer dünya afallıyor, şaşırıyor ve yine anlıyor, millet iradesinin üstünde başka bir irade olmadığını.

Ey demokrasi şehitleri!

Bilin ki; bu aziz vatanının evlatları, dedelerine ve atalarına olduğu kadar size de minnettardır. Demokrasi için döktüğünüz her bir kandanı bizler için çok kutsaldır. Ve yine bilin ki; canınız pahasına savaş verdiğiniz demokrasi, bizlere emanettir ve bizler de birer demokrasi neferi olarak sizin izinizden gidiyoruz...

Ruhunuz şad olsun...

Sena Nur Güvenç
Hasan Aybaba Anadolu Lisesi

YEK VÜCUT

Her hayırda bir şer, her şerde bir hayır vardır. Bu söz önceden beri süre gelen bir sözdü benim için. Hayatımda canlı örneklerini yaşamış olsam da sıradan bir söz. Yenice anladım içerdiği anlamın ehemmiyetini. 15 Temmuz'dan sonra daha iyi idrak ettim şerrin içinde gizli olan hayrı. Tarihin tekerrür ettiği, milletimizin kanlarıyla destan yazdığı o günden sonra hainler bir bir ortaya çıkmıştı.

15 Temmuz akşamı televizyonda izlemiştim olanları. Askerlerin köprüleri kapatması, havaalanını basması, TRT'de bildiri yayınlaması... Her şey o kadar saçma ve komik geliyordu ki. Aile büyüklerimin yüzündeki endişeyi gördüğüm hâlde gülüyordum. Böyle mühim bir anda kendimi "Seksenler" dizisini izliyor gibi hissetmiştim. Benim aksime, olanlara tepkili halk sokaklara dökülmüştü. Ellerde bayrak, dillerde tekbir. Herkes tek vücut, tek bilek, tek yürekti. Binlerce insan âdeta tek bir bedende bütünleşmişti.

Gecenin karanlığını yırtan mermi izleri, kulak zarını patlatan F-16 sesleri yıldıramadı sizdeki vatani duygusal seli. Salalar eşlik ederken tekbirlere, milletçe ayaktaydık. Kimimiz sırtında bayrağıyla tankın önünde, kimimiz elinde Kur-an'ıyla seccade başındaydı. Rabb'e açılmış ellerde, dilden dökülen dualarda ortak niyazlar vardı: "Rabb'im, bu millete bir daha İstiklâl Marşı yazdırma." "Bize umut bağlamış Ümmet-i Muhammed'in umutlarını karşılama gücü ver." "Devletimize zeval verme. Yardım elini üzerimizden esirgeme." Eski gücüne doğru adımlayan Türkiye'mizin işine çomak sokmak istemişti ikiyüzlüler. Ama unuttukları husus, kazdıkları kuyuya düşürmüştü onları. Biz, Laz'ıyla Çerkez'iyile Zaza'sıyla Efe'siyle, doğusundan batısına bir bütündük. Senelerdir üzerimizde oynadıkları oyunu yinelemek için hainleri kullanmışlardı yine. Kendilerini geri çekip kardeşi kardeşe kırdırmışlardı. Zaten düşman yapsa zorumuza gitmezdi. Bizden bildiklerimizden gelen ihanet

asla affedilmezdi. İnsanların hayatıyla oynamak, temel haklardan sayılan yaşamayı hiçe saymak bu kadar mı kolaydı? Yoksa bu yaptıkları, Çanakkale'nin intikamı mıydı? Elde edecekleri başarılarıyla geçmişlerinin üstünü mü kapatacaklardı? Gel gelelim, bu aşamada devreye vatan sevgimiz girmişti. Dedelerimizden miras kalan, vatan millet sevgisiyle coşmuş olan kân; her bir hücremize sirayet etmişti. Darbe de neymiş? İyiyeye giden ülkemize çelme takan da kimmiş? Bu sorular Allah'ın izniyle bize vız gelirdi. Bu direniş, darbeye 40-50 yıl öncesine gitmeye bir tepkiydi.

İlerleyen saatlerde artık işin vahametini anlamış ve dilimdeki dualarla eşlik etmiştim direnenlere. Üzerlerine isabet eden mermilerle acıyı, ele geçirilen tanklarla sevinci iliklerime kadar hissetmiştim. Şehit düşen her bir yiğitle, ben de şehit olmayı dilemiştim. Onlar cephe askeri, ben zırh dokuyan piyade gibiydim. Genç yaşlı, herkesin dualarıyla korunuyordu yiğitler.

Yiğidim! Üstünüze yağdırılan mermiler, atılan bombalar, aranızdaki ikiyüzlüler... Hepsine göğüs germiştiniz. Arkadaşlarınızla kol kola girip, bayrağımızı sallarken şehit düşmüştün. Devletini hiçe sayarak darbeye kalkışan komutanını öldürüp de şehit düşmüştün. Kundaktaki bebeğini geride bırakıp da şehit düşmüştün. Umutların, hayallerin en güzel mekânda, en güzel hâliyle açmak üzere solmuştu. Göklere şanlı bir şekilde yükselişinizi görmek düşmüştü bana da.

Çanakkale'nin torunu olduğumuzu kanıtladık cümle âleme. Bir kez daha işledik Türklüğümüzü tarihe, altın harflerle. Vatan için yaşamaya, mücadele etmeye, gerekirse ölmeye, dünyaya Yeni Türkiye'yi tanıttı kanıtlamaya odaklanmış objektifimizle yolumuza devam edeceğiz. Çanakkale ve Demokrasi Şehitleri'nin emanetine hıyanet etmeyeceğiz. Biliyoruz ki;

"Bayrakları bayrak yapan üzerindeki kandır,

Vatan, eğer uğruna ölen varsa vatandır"

İkinci bir Kurtuluş Savaşı vermişti milletim. Hâlen de vermeye devam etmekte. Allah'ım "Bize hainleri musallat etme! Güç ver, kuvvet ver bizlere. Üzerimizde oynanan oyunları fark edip boşa çıkarmayı nasip et! Bu cennet ülkemi cehenneme çevirmek isteyenlere fırsat verme! Tarih olmayı değil tarih yazmayı nasip et asil milletime."

Amin.

Gamzenur Kap
Ali Metin Kazancı Rize Lisesi

BİR MEKTUP

Sevgili kalem ve kâğıt,

Çağlar boyu kılıçla kazanılan topraklarda son yüzyıllarda sizin hükümdarlığınızdan bahsediliyordu. Diyorlardı ki: "Kalem, kılıçtan keskindir." Sonra bir gün sizi kullanarak bir şeyler yapmaya başladılar. Sizin keskinliğinizin azizliğine mi uğrattılar bizi?

Bir sabahın gecesinde-ki sakin bir sabahtı- ilk önce şaşırдық, inanmak istemedik toplumca. "Kalkışma" dediler, "Darbe" varmış. Modern zamanlarda Habil ile Kabil hikâyesini baştan yaşadık sanki. Bu çağda silahları taş değildi Kabil soyundan gelenlerin. Ama aklın süzgecine takılan bu değildi. Habil'in suçu ne idi ki Kabil'in ona olan öfkesi bitmemiş, ölümle sonuçlanmıştı. Ve akıldan daha geniş olan kalbin sorusu!

Biz, "Bir insanı öldüren bütün insanlığı öldürmüş gibidir." diyen bir Peygambere tabii iken bu ahde vefasızlık değil miydi? Babamın anlattığı darbe hikâyelerinin tam ortasında bulduk kendimizi. Silah seslerinin çocuk ve salâ seslerine karıştığı bir gecenin en karanlığında hem de. Gece salâ okunur muydu? "Okundu."

Düşündüm. Aklim geriye sarmaya başladı kendisini. 1960'ta ne olmuştu? 1970'de, 1980'de... Darbe üstüne darbe! Büyüklerin izlediği televizyon programlarında büyük insanlar diyor ki "Bir ülkede darbe olduğu zaman o ülke ekonomik olarak elli yıl geriye gider." O kadar darbe gören bir ülke ne kadar geriye gidebilir ki? Ne kalır onlardan geriye? Bir de okudum ki bu ülkede ne zaman darbe yapılırsa sokağa çıkma yasağı ilan edilirmiş. Bizim yapısını öğrenmemiz, evimizdeki o küçük kutuda olmuş her zaman. Üstelik hiç kimse bir şey diyemezmiş. "Ne yapıyorsunuz?" "Durun!" diyenlerden bir daha haber alınamıyormuş çünkü. Soru sormak da yasakmış üstelik.

Fakat bu kez öyle olmadı. O kısacık zaman diliminde duvarlar her şeye şahit oldu. Artık taştan ve kerpiçten oluşmuyordu hiçbiri. Onların gölgelerinde şehitler verdik. Karanlıklar, ıslak bir yorgan gibi sarındı onlara. Şimdi hangi birini anlatmalı?

Kocaman kalbi olan bir adam aklıma ilk gelenlerden. Hiç düşünmeden kendisini bir canavarın önüne atan. Bana göre kendisi insanlığa özgürlük adına verilen mücadelede en güzel temsillerden birisi. Onu görürsem eğer sizin adınıza da sorarım şu soruyu: "Bu nasıl kendinden vazgeçti?" O dedi ki "Oradaki askerler akıl tutulması yaşamaktaydı." Bir başka soru da düşüm olan akıldan kaçıp niye kalbe sığınmamışlardı o zaman?

İstanbul! Boğaz köprüsü var gözümün önünde. Şiirlere konu olan boynunda tanklar var, zorla takılan bir gerdanlık gibi. Bir Ömer vardı sonra. Halis bir ruha sahipti. Demirden dirayetiyle geceyi sabaha yaklaştırdı. Bir Şerife teyze vardı akıllara kazınan. Hatırlayınca yüreklerimizi sımsıcak yapan. Dedi ki "Devletin, milletin, çocuklarının geleceği için canla başla, tekbirle mücadele ettim. "Ve bir anneye "Canını çok yakmayın!" dedirttiler her şeyden habersiz asker evladı için. Tabutlar yükseldi omuzlarda. Hakkımızı helal ediyor muyuz?

Sevgili kâğıt,

Karışık bir çağda yaşadığımız yazılıyor üzerine. Doğru mu? Kalem çağı da deniliyor dergilerde. Fakat bana söyler misin? Hangi düşünce, hangi akıl kana dayalı bir düşünce sistemini kabul eder? Peki, varlıklarının bunu kabul etmesini nasıl sağlar?

Bizim davamız Olimpos'un çocukları ile Hira'nın evlatları arasında iken, Hira'nın içindeki hain kim?

Sorular, sorular, sorular...

Çok can kaybettik, bu sorulara cevap bulabilmek için. Bir gecede ki rakamsal değerine iki yüz kırk sekiz dediler. Şehadetlerine şahidiz değil mi?

Sevgili kalem,

Bir şair diyor ki: "Acı can evine değmeden gözyaşı gelmezmiş gözden." Öyle bir acı yerleşti ki yüreğimize en ufak sestten ürken çocuklar gördük. Ama inananlar için her karanlık gecenin bir sabahı vardır öyle değil mi? O gün başka neler oldu biliyor musun? İstiklal hakkı için toplu çarpan bir yürek olduk. Kalp ağrımız ile bir hilâlin çevrelediği yıldız olduk.

Sevgili kalem ve kâğıt,

Şimdi ne yapmalı peki? Çocuklara çocuk gözüyle yaşadıklarını nasıl anlatmalı? Bilmiyorum! Belki de insan aklının unutmakla özüllü olduğu bu çağda insana düşen sadece şu mısraları hatırlamaktı...

Sen ve ben gözyaşıyla ıslanmış hamurdanız,

Rengimize baksınlar kandan ve çamurdanız,

Bana kefendir yatak, sana tabuttur havuz,

Sen doğrul ben gideyim son Peygamber kılavuz.

Furkan Berk Ustaoglu
Sapanca Anadolu Lisesi

15 TEMMUZ

Mevsiminde yeşermiş cennet kokan çiçeklerin derlenmesi gibi, yağın yağmurun ardından toprak kokusunun ciğerlere sinmesi gibi, geceyi gündüze kavuşturan kudrete olan inanç gibi, toprağa ektiğimiz her bir fidanın onlarca dalı gibi, her fidanı sulayan büyük bir kahramanın kanını geleceğe bahşetmesi gibi, İlahi bir kaynaktan ruhunu besleyen bir milletin bir gece vakti ansızın ihanetin bağına hançer olup saplanması gibi... Memleket gibi, memleket gibi.

“Yer bulmasın gönlünde ne ihtiras, ne haset.

Sen bütün varlığıyla yurdumuzun malısın.

Sen bir insan değilsin; ne kemiksin ne de et;

Tunçtan bir heykel gibi ebedi kalmalısın.”

Selam olsun kanını al bayrağın altına armağan edenlere, selam olsun adımı zemini titretenlere, bakışları bir tankın namlusunu yamultanlara! Selam olsun! Selam olsun, tunçtan bir heykel gibi ebedi kalan kahramanlara.

İhanetin kokusunun sinmediği bu topraklara ihanet tohumu ekenlerin tohumu yeşermez. Bir millet olmuşuz ki biz cihan dikilse karşısında bir an olsun titremez! Sandılar ki karanlıkta parlamaz bayrağımızın hilâli, “Korkma!” diye fısıldamaz Mehmet Âkif Ersoy’un dizesi, şehitler ordusu yatar toprağın altında, Anadolu denen diyar haykırmaz “Haydi, savaşa!”

Yanıldınız ey şeytana kul olmayı şuursuzca kendine vazife bilmiş gaflet ordusu! Türk milleti ki vatani için ölmeyi kendine en büyük gurur bilmiş, asırlardır namusuna uzanan eli çelikten bilekleriyle kırmış, bir şehadetin bin doğuma vesile olacağına inanmış bu milleti, hangi düşman yıldırır ki?

15 Temmuz... Yurt için kan döküldü, kızıl bir deniz oldu. O denize vuran hilâlin parıltısı bir millete rehber oldu. Şair diyor ki:

“Can sağ iken yurt vermeyiz düşmana
Hem sütünden, hem kanından, hem canından
Bu sendeki huy oğul!”

Ne kadar öldüysek o kadar yaşadık. Bir ölüm bin yıl ışık oldu yolumuza, bir şehit asırları aydınlattı, bir yetimin gözyaşı bozdu kirli emelleri. Öldük biz. Zaten ölmeye gittik! Ölümle doğumlara vesile olmaya gittik! Şehit ordusuna katılıp doludizgin sürdük atımızı düşmanın üzerine, öldük; ama kanımızın aktığı yerde açtı al renkte güller. Kokusu bastırıldı ihanetin kokusunu. Öldük; bir fidan daha ektik toprağa, ağaç olduk, gölgesinde serinlesin diye nesillerimiz.

248 tunçtan heykel daha katıldı şehitler ordusuna. Yarın bir ihanetin daha bağına hançer olup saplanmak için yaşıyor bu ordu, sanmayın ki nefessiz kaldı bedenleri.

Sala sesleriyle indi sokaklara büyük millet. Kimsenin gözünün rengi, zihnindeki fikri, dilindeki zikri ayırtıramadı bu büyük orduyu. Benlik hevesleri gecenin karanlığına gömüldü, mermi ve patlayan top seslerini kor ateşle yanan yüreğinde sindirdi. Türk milleti, Türk'ün yurdu, demokrasinin parıltısında, millî iradeye karşı yapılan hain saldırıya karşı bir kalkan olmanın ötesinde, bir destan, bir kasırga oldu. Hürdük biz, esir olamazdık. Tarihi boyunca esaret zincirini kıran bu millete hangi güç kabul ettirebilirdi esareti?

İman vardı, aşk vardı, inanç vardı, çelikten yumruklar, ateşten yürekler, hançerden keskin gözler ve kulaklarda İlah'ın sesi vardı. Bu şuurla dikildi millet ölüm dağıtan canavarların karşısına.

Unuttular İstiklâl Marşı'mızın “Korkma!” diye başladığını. Unutmuşlardı ki bizi yıllar öncesinden uyarın, sarı saçlarını dalgalandıran Çanakale Boğazı'nın sert rüzgârında demokrasiyi bize armağan edenin hitabını:

“Cebren ve hile ile aziz vatanın bütün kaleleri zapt edilmiş, bütün tersanelerine girilmiş, bütün orduları dağıtılmış ve memleketin her köşesi bilfiil işgal edilmiş olabilir.

Ey Türk istikbalinin evlâdi! İşte, bu ahval ve şerâit içinde dahi vazifen, Türk İstiklâl ve Cumhuriyeti'ni kurtarmaktır! Muhtaç olduğun kudret, damarlarındaki asil kanda mevcuttur!”

Edanur Kocakoç
Terme Kozluk Fen Lisesi

ŞAHİDİN GÖZÜNDEN ŞEHİDE MEKTUP

Merhaba ben şahit...

Kalbimden damla damla akan sözlerle yazdığım bu mektubumu şehidime armağan ediyorum.

Bugün okuldan babama olan sevgimden bıkmış olan arkadaşlarım benim için zamanın durmasına sebep olan bir soru sordular. Eğer baban ölürse ağlar mısın? Dediler. O an kalp atışlarım olduğum yerde sayamayacağım kadar hızlandı. Arkadaşlarımın merak ve endişe dolu bakışlarıyla kendime geldim ve sorularını cevapladım. Hayır, dedim. Arkadaşlarımın şaşkınlığını daha da artırmıştım. "Hayır, eğer babam ağlarsa işte o zaman ben ölürüm!" dedim. Okuldan beni almak için gelince sana anlattım ve inci gibi parlayan dişlerinle gülümsedin, Baba! Sen gülümseyince sanki siyah beyaz dünya tekrar renklerine bürünüyor ve bir başka dönüyordu benim için. Bunu sana daha önce söyledim mi bilmiyorum, Baba! Ben seni hep ete kemiğe bürünmüş bir melek sanırdım. Çünkü kalbin en iyi matematikçilerin bile hesaplayamayacağı kadar genişti.

Eve geldiğimizde babamı bir sürpriz bekliyordu. Bugün babamın doğum günüydü. Babamla eve girdiğimizde evde bir alkış tutmuştu. Küçük erkek kardeşim ağzında çikolata lekeleriyle babama doğru koştu ve yarım kalan çikolatasını babama uzatarak "Babacığım, doğum günün kutlu olsun" dedi. Babam da o küçük hediyeyi tebessümle aldı. Sıra bana gelmişti. Hemen odama koşup beş aydır biriktirdiğim harçlıklarla aldığım hediyeyi getirdim babama. Kutuyu açmasıyla babamın kömür karası gözleri nemlendi ve o öpülesi yanaklarından iki damla yaşın süzülmesi bir oldu. "Baba, lütfen ağlama!" dedim babamın kocaman ve pamuk gibi yumuşacık ellerini tutarak. Babam ellerimi

tuttu ve beni göğsüne bastırarak sarıldı. Babam bugün bir başka kokuyordu sanki. Bu kokuyu daha önce duymamıştım. Ömrüm boyunca ellerimi bırakmayan babam önümde diz çöktü ve başımı sevgiyle okşayarak "Beni en güzel giysilerle uğurlayan canımın parçasına bakın siz!" dedi. Ve bir daha sarıldı bana. Benim babam bir imamdı ve ben onunla gurur duyuyordum. Düşünsenize! Babanızın okuduğu ezan sesiyle Allah'ımızın bize yaptığı çağrıya karşılık vermek için sabahın erken saatlerinde kalkıyorsunuz. Ben bundan çok mutluluk duyardım. Biz ne kadar mutlu olsak da maddi sıkıntılar zaman zaman babamın da belini büküyordu. Üstündeki ceketi ben doğduğumda almıştı ve hâlâ giymeye devam ediyordu. Geçen gün kardeşim için pantolon almaya gittiğimiz mağazada babamın bir cekete bakakaldığını görmüştüm. Ne kadar da almak istemezmiş gibi görünse de gözlerindeki ışıltıyı, gözleri âmâ olan bir insan dahi görebilirdi. Akşam annem bizi yataklarımıza gönderirken babamın gözlerine baktım. Gözlerindeki mutluluk ışıltısı hâlâ sönmemişti.

Gece birinin beni sarsmaya çalıştığını fark ettim. Gözlerimi açtığımda kardeşimin korku dolu bakışlarıyla karşılaştım."Abla uyan lütfen, çok kötü bir rüya gördüm" dedi. Ben daha karşılık veremedim anlatmaya devam etti. "Babam bizi öpüp neresi olduğunu bilmediği bir yere gidiyordu" dedi. "Saçmalama da yat, iyi şeyler düşünerek uyunmaya çalış" dedim ancak tekrar tekrar beni sarstı ve "Kalk da annemlerin yanına gidelim ne olur!" dedi ve beni elimden tutarak hızlıca salona sürüklemeye başladı. Televizyonun ışığı açıktı. Annem, babam ve babaannem daha uyumamıştı. Televizyonun ışığından yüzlerinin buz kesildiğini görebiliyordum. Annem elinde kumanda ile kalakalmıştı. "Baba burada ne oluyor?" demeye kalmadan dışarıdan gelen bağırtılar cümlemi yarıda kesmeme sebep oldu. Hemen balkona girdim. Yalın ayak ve pijamalı bir şekilde amcaların, abilerin, ablaların süratle koştuğunu gördüm. Herkes eline al bayrağımızı almış ve onu başlarının üstüne kaldırmış bir şekilde dalgalandırarak koşuyorlardı. Bayrağımız sanki bu gece, asil bir millet olan Türk'lerin elinden düşmek istemiyormuş gibiydi. Salona koştum. Babam, ona bu sabah hediye ettiğim ceket elinde, karşımda duruyordu. Babam, babaannemin yanına gitti ve elini öptü." Ben gidiyorum" dedi.

Bu cümle annemin hıçkırıklarını daha da arttırdı ancak cevap vermedi. Babam anneme sarıldı ve annem de, babam her zamanki gibi çarşıya eklemek almaya gidiyormuş gibi "Kendine dikkat et!" dedi zar zor. Küçük kardeşim, babamın bacaklarına sarıldı ve "Baba lütfen bizi bırak-

ma! " dedi. Babam o kocaman elleriyle kardeşimin yüzünü avucunun içine aldı ve "Ben sizi asla bırakmayacağım! " dedi. Bu cevap kardeşim içini rahatlatmış olsa gerek ayrıldı babamın bacaklarından. Babam beni sım sıkarak sarıldı ve göğsüne bastırdı. Kokusu daha da artmıştı sanki. Kulağıma eğildi ve "Ailem sana emanet." dedi. Dudaklarım sanki mühürlenmişti. Sadece kafamı salladım ve babamın kapıdan son çıkışını izledim. Babam gittikten sonra annem bana öyle bir sarıldı ki zar zor nefes almayı başardım. Sonra ağlayarak tekrar koltuğa oturdu annem. Ben ise gözlerimi hâlâ televizyonda seyrettiğim vahşetten ayıramıyordum. Asker giysili teröristler; bizim insanlarımızı bizim tanklarımızla eziyordu. Bizim uçaklarımız; yine bizim insanlarımızın üzerlerine ateş açıyorlardı. Ben bunları izlerken kardeşim bana hayat durduran o soruyu sordu. "Abla, onlar bizim askerlerimiz demıştin sen bana, o zaman onlar neden amcaların canını yakıyor?" dedi. Bu soru başımın üstünden kaynar suların dökülmesine sebep oldu. Hangi insan evladı, bu masum soruyu bu görüntülere karşılık olarak cevaplayabilirdi ki? Tam bu sırada babaannem geldi, bizi yataklarımıza götürdü ve uyutmaya çalıştı. İçi rahat etsin diye uyumaya çalıştım ama olmadı. Ezan sesiyle yavaş yavaş kapanan göz kapaklarım irkildi. Sanki birileri buz gibi bir kova suyu yüzüme atmıştı aniden. Çünkü bu sabah ezanını okuyan benim babam değildi! Şaşkınlığımın yerini annemin çılgınlığıyla korku doldurmuştu. Annemin çılgılığı kendime gelmeme sebep olmuştu. Hemen salona koştum. Annem halıda yarı baygın bir şekilde yatıyordu. Babaannem gözleri yaşlı bir şekilde annemin başında duruyordu."Ne oldu burada?" diye bağırdım, ancak sesimi dışarıdan gelen bomba sesi bastırdı. Annemin yanına koştum. Annemin elinde telefon vardı. Telefonu konuşmak için kulağıma koyduğumda bomba sesleriyle karışık tekbir sesleri kulağıma geldi. Arayan babammış. Annem telefonu açtığı anda başka bir amca vermiş kötü haberi. İşte içinde bulunduğum bu an, insanın en çaresiz hissettiği andı. Nefes almayı unuttuğumu fark ettim. Bir anda kalbime sayısını bilmediğim kadar ok saplandığını hissetmişim. Sanki ruhum o an için bedenimi terk etmişti. Gözlerim kardı ve bedenim babaannemin kucağına düştü.

Kalktığımda kendimi başımda bir sürü ablaların bulunduğu yatağımda buldum. Herkes "Uyandı!" demeye başladı. Annem koştu yanıma. Gözleri ağlamaktan mosmor olmuş ve şişmişti. Sıkıca sarıldı bana. "Anne, babam nerede?" dedim dün gecenin rüya olduğunu umarak. Yanımda duran babaannem elimi sıkıca kavradı ve ayağa kaldırdı beni. Ev insanlarla doluydu. Onların yanında nasıl geçtiğimizi hatırlamıyorum.

Masanın üstünde duran gazeteyi gösterdi babaannem. "Bak! İşte baban burada. Hiçbir aklın hayal edemediği, hiçbir insan gözünün daha önce görmediği, hiç kimsenin daha önce kokusunu alamadığı muhteşem kokularla bezenmiş olan yerde," dedi, babamın tankın altındaki fotoğrafını göstererek.

Ertesi gün babamın bize ilk defa el sallamadan gidişine şahit oldum. İçimden "Baba! Gitme ne olur?" demek geliyor ancak boğazım düğümlemiş bir vaziyette kalakalıyordum. Küçük kardeşim bir ablanın kucığında yüreklere iz bırakacak bir sesle "Baba bizi bırakma!" diyerek ağlıyordu. Annemi ise iki kadın zar zor tutuyordu. Annemin hıçkırıkları ardı ardına sıralanıyordu. Babaannemin odaya o bembeyaz yanaklarından yaşlar süzülüyor, başı dik bir şekilde oğlunun gidişine bakıyordu. Ben ağlamayacaktım; Baba! Çünkü sen benim ağladığımı görünce beni susturur sonra sen gidip başka bir odada ağlardın. Sen bizi yetim bıraktın ancak tüm milletin çocuklarının babası oldun. Başım hep dik olacak baba. Çünkü sen hayatını feda ettin bu millet yaşasın diye! Artık korkmayacağım baba! Çünkü en büyük korkum seni kaybetmektir. Ancak ben seni kaybetmedim. O hainler darbeyi başaramadılar çünkü bizim milletimiz 15 Temmuz gecesi özgürlüğümüzü almaya gelen o aç yangın ateşini görünce ateşe birbirimizi atmak yerine o ateşi birlikte söndürdük! Baba, en çok da babaannemle gurur duyuyorum. Çünkü o, aslan yürekli melek gibi bir evlat yetiştirmiş. Allah senin gibi evlatları bu milletin başından eksik etmesin; Baba!

Aleyna Zehra Sevinç

Merkez 75.Yıl Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

İHANETİN ADI 15 TEMMUZ

Vatan; üzerinde yaşadığımız toprak mıydı sadece? Dünümüz, yarınımız umutlar uğruna canlar yitirdiğimiz en kutsal, en büyük emanet değil miydi bize ecdadımızdan? Koruyabilmek adına, sahip çıkabilmek adına en sevdiğimizden canımızdan hiç tereddüt etmeden vazgeçebilirken bir karış toprağından dahi vazgeçemediğimiz, sevgisini imandan bildiğimiz onca farklı dili kültürü bağrında yaşayıp da tek millet olabildiğimiz yer değil miydi? Peki, neydi bu öfke, bu anlaşılmaz kin? Bu kadar hainliği, böyle bir zulmü nasıl reva görürler aynı ülkenin evlatlarına? Nasıl yapabildiler bu alçaklığı dün selam verdikleri komşularına, birlikte kahve içip sohbet ettikleri arkadaşlarına? Hangi makam, hangi mevki değerliydi vatanından, milletin canından kanından, hangi çıkar için ne için satılmış olabilirdi vicdanlar? Bu defa düşmanlar dışarıdan değildi. Zehirli sarmaşık gibiydi her yanımızda hainlikte sınır yoktu. Ama bilmedikleri bir şey vardı ki unutulmamıştı 80'ler, unutulmamıştı 28 Şubat, unutulmamıştı 27 Nisan. Hainler unutmuştu belki o karanlık günleri ama halk millet unutmamıştı. Artık bu millet bir Menderes daha kaybetmeyecekti, bir daha karanlığa dönmeyecek, kurulan her oyunu bozacak, her hainliğin cezasını verecekti. Özgürlükten, demokrasiden, refahından vazgeçmeyecek; geleceğini, kaderini, hainlerin eline teslim etmeyecek; vatanın üzerinden kirli hesaplar yapmasına seyirci olmayacaktı. Yılmamıştı savaştan, yıkılmamıştı kaybettiği canlarının ardından. Düştüğü yerden her kalkışında daha güçlü bir ulus, daha azimli bir gençlik, daha inanmış bir millet oldu. Bu halk yine yıkılmadı ihanetin adı 15 Temmuz olduğunda. Düşünmeden canını, çocuğunu, anasını, kardeşini önce vatan diye çıktı sokağa. Çünkü artık biliyordu Vatan yoksa sen, ben kimse olmayacaktı. Bunca acıdan sonra, bunca yiğit toprağa düştükten sonra ecdadın yadığârı, soysuza teslim edilebilir miydi? Bunun için mi emanet edilmişti bu topraklar? Artık uyanmıştı

nesil, dimdik ayaktaydı millet, zalimin zulmüne susan değil, zalimleri hainleri susturan bir millet vardı bu topraklarda. Bir kez daha yandı canımız ihanetin adı 15 Temmuz olduğunda.

Aslan yürekli bir Ömer şahadete erdiğinde, 17 yaşında vatanına canına siper eden Abdullah Tayyip'e haince kıyıldığında Gölbaşı'nda şehit düşen vatan sevdalısı her bir polis şehidimizin korkusuzca hainliğe direnişinde, Ankara'nın, İstanbul'un vatan toprağının her köşesinde her sokağında vurulduk ama yıkılmadık. Çünkü kurşunlar, tanklar, uçaklar sadece bedenleri vurabilir. Hainlik vatan sevgimizi, inancımızı vura-madı. Yitirdiğimiz canın yerine, düşen bir yiğidin yerine on olduk, yüz olduk, bin olduk, siper olduk ecdadın emanetini teslim etmedik. Gün vatan sana canım feda demenin, ete kemiğe bürünmenin günüydü. Mesele şeref, namus vatan meselesiydi. Parçalanıp bölebileceklerini, hainlikleriyle içten içe kemirdikleri ülkemi ele geçirebileceklerini sandılar. Çünkü bilmiyorlardı. Kendilerinde olmayan onurun, şerefin karşılıklarına dikilen, zulümlere eğilmeyen, ölmekten korkmayan halkta var olduğunu anlamazlardı. İkiz kardeşi yanında şehit düşen ama siper olmaktan vazgeçmeyen Erkan'ı anlayamazlardı. Canavarca halkın üzerine sürdükleri tankın önüne canını koyan Metin'in vatan sevgisini; geride bıraktıklarını düşünmeden kanını vermekten korkmadan ülkesini refaha çıkarmak isteyen liderine olan inancını, umutlarını, vatan aşklarını bir kamyonu yükleyip hainlere siper olmak isteyen yarım asırlık Şerife Teyze'yi anlayamazlardı.. Bu toprakların sahibinin onurlu, şerefli, şanlı Türk milleti olduğunu ve bu halkın artık tek yürek olup hainlere fırsat vermeyeceğini göstermiştik. Evet, canımız yandı. Yiğitlerimizi, vatan evlatlarımızı yitirdik. Vuruldular bu vatani korumak için ama ölmediler. Her birimizin dualarında yarın için umutlu her sözümüzde, yüzümüzdeki her gülümseyişin içinde, bu vatanın her karış toprağında dualarla minnetle yaşıyorlar.

Vatanım, dünüm yarınım bu millet senin bir karış toprağından bile vazgeçmeyecek. Her hatayı affedebilecek yücelikte ama vatana ihaneti asla affetmeyecek bir nesil yetişiyor bu topraklarda. Selam olsun vatani, milleti, bağımsızlığı için toprağa düşen şehitlere. Bu hainliğin adı 15 Temmuz ihaneti! Ama bundan sonra demokrasiyi koruyan, vatan sevgisinin nasıl olduğunu gösteren, zulme dur diyebilen, inanmışlığın, mazlumun zaferini yaşıtan milletin ismi: Asım'ın nesli Türk milleti.

Gizem Uyanık

Gerze Anadolu İmam Hatip Lisesi

SEMAYA YÜKSELEN BEDENLER

Çok soğuk bir geceydi. Mevsimin yaz olması bile ısıtmıyordu bu geceyi. Gökyüzüne zifiri karanlık hâkimdi. Kulakları sağır eden bir sessizlik, bir tuhafılık vardı. Meğer Türkiye, gecesi sabahına zehir olacak bir güne ayak basıyordu. Meğer o gün yeni bir zafer yazılacaktı Türk tarihine. Tüm dünya Türk'ün imanına bir kez daha şahit olacaktı. Çünkü vatan sevgisi imandandı.

O gece, gökyüzünün yıldızlarını çalıp omuzlarına takan siyah yüzlü adamlar sarmıştı etrafı. Ellerinde, onlarca cana mal olacak, onlarca aileyi hüzne boğacak olan silahları vardı. Ne de çirkin duruyordu üzerlerine giydikleri üniforma. Bedenleri bile bunu kabul etmeyecek derecedeyken, ne kadar da körlerdi. Hak etmiyorlardı, giydikleri asker üniformasıydı çünkü, yürek lazımdı. Milletine silah doğrultmuş yüreksizler bunu taşıyamazdı. Hak etmiyorlardı, bu vatanın silahıyla bu vatan evladına kurşun yağdırırken bastıkları toprağı hak etmiyorlardı.

Gökyüzünde sesler duyuluyordu. Hayır, kuş sesi değil, uçak sesiydi. Bu yağın yağmur değil, kıpkızıl alevdi. Kadın, erkek, çocuk, genç onlarca insandı tekbir getiren. Ve onlarca can semaya yükselen. Her bedeninin yanında bir kuş, kan renginde. Sanki tekrardan o bedene geri dönecekmiş gibi. Vatan zor durumda kalırsa, sanki tekrardan can vermeye hazır gibi.

Duvar, sadece taştan ve topraktan yapılmazmış, o gün etten de duvar olabileceğini gördük. Koca koca tankların önüne atmışlardı kendilerini. Bedenleri küçüktü ama onları yücelten iman gücü değil miydi? Hepsi yiğit duruşlu, çelik bakışlı. Korkar mı sanırsın onları, korkmazlar! Çoğunun alnında şahadet yazılı. Bomba sesleri etrafa yayılıyordu. İnsanların acı çığlıkları... Kiminin kolu, kiminin bacağı. Parça parça her yer...

O gecede, kardeş dediklerinin kalleş çıktığı o kara gecede camilerden yükselerek, yurdun dört bir yanını sala sesleri sarıyordu. Edilen dualar göklerde birleşip asıl kahramanların üzerine yağmur misali yağıyordu. Güç veriyordu onlara, sabır veriyordu.

“Sahipsiz bir vatanın batması haktır. ” diyordu büyük Üstat. Bu yüzden sahip çıkıyorlardı İslam'ın son sancağına, bu aziz vatana. Bu topraklarda doğup yine bu vatan uğruna toprağa düşmüş asker. Annen baban öpmeye kıyamazken vücuduna otuz kurşun soğukluğu giren asil ruh. Ve daha nice...

Albayrak için şehit olan, sala sesleriyle yürüyen binlerce kahraman. Başları dik,

korkusuzca tanklara meydan okuyan, ölümü gülümseyerek kucaklayan bu vatanın evlatları.

Bir avuç toprağına bile düşman ayağı değdirmemeye çalışırken, sırtlarından kardeş kurşunuyla vurulan, üzerlerine bomba yağdırılan garip bedenler. Kuşların bile kanatlarında kan olan bir gecede, dillerden dökülen tekbir seslerinin semayı titrettiğı o gecede, kanatlanıp gökyüzüne yükselen ve o kuşlara karışan binlerce şehit. Ecdadın alnı öpülesi yiğit kahramanları, Geçmişini unutmayan, bu toprak için dökülen kanları, yine bu toprağı korumak için kendi de dökmeğe hazır olan korkusuz ruhlar.

Karalardan gemileri yürüten bir neslin torunları. Ecdadının yürüdüğü yolda emin adımlarla, keskin, korkusuz bakışlarla yürüyen cesur yürekler. İmanları bedenlerinden büyük garip şehitler. İşte Türk milletinin gücü, bulutsuz bir günde yağın kar misali gibidir. Çelişkiye düşersin ama beklersin. Her zaman bir ümit vardır. Ve bu ümit büyük bir zafer getirir beraberinde.

Şairin de dediğı gibi:

Tasalanma yiğidim; zaman bizden yanadır.

Külümüzden yükselen duman bizden yanadır.

Son durak, son ilahi ferman bizden yanadır.

Dünya düşman olsa da iman bizden yanadır..'

Yüstra Yılmaz

Suşehri Anadolu İmam Hatip Lisesi

KARANLIĞIN AYDINLIĞA KAVUŞTUĞU GECE

O gece Türkiye'nin en karanlık ve en uzun gecesiydi. Acı bir gürültüyle bölündü en masum uykular. Ortaya çıkan resmin ne denli acı bir tabloya dönüştüğü gözler önüne serilmişti. İşte o an milletimizin bağımsızlık ruhu, vatan sevgisi, göğsünden fıskırırcasına taşan cesur benliği ortaya çıkıverdi. Millet; tanklarla, jetlerle, Türk milletinin üstüne kara bulutlar gibi çökmek isteyen, demokrasiyi hiçe sayan hainlere taviz vermemek için bu karanlık geceyi aydınlığa kavuşturmuştu.

15 Temmuz gecesi, Türk milletinin kahramanlıklarla dolu destanlarına bir destan daha eklendi. Bu destanda sadece Ayşe, Fatma, Ahmet, Mehmet yoktu. Halkımız tek yürek, tek bilek, tek millet olarak sahneydi. O gece âdeta bir yapboz tamamlanmıştı. Birbirinden farklı görünen rengârenk parçalar vatan için bir bütün oldu. Oluşan bu şaheser tüm hainlere, vatan düşmanı tüm planlara karşı aşılmaz bir kalkandı. İmanla buluşan kalpleri ne tanklar, ne jetler, ne de mermiler korkutabilirdi. Cesur yürekler vatan sevgisi ile harmanlandı. İttifak kuranlerin güçler mekanik silahlarla bu mücadeleyi kazanabileceklerini hayal ederek, kalkanımızın iman olduğunu bilmeden saldırıya geçtiler. Ellerimizde ne tank, ne silah vardı. Millet eline al bayrağını alıp meydanlara döküldü. Belki de madden güçlüydüler ama maneviyatları bizimle boy ölçüşemezdi. Önce silahlarını ellerinden aldık. Sonra zaferimizi karanlık geceye güneş gibi yaydık. Gece yeniden aydınlandı. Karanlıklar ülkemi terketti, zaferle aydınlanan geceye şehitlerimiz, Ömer'ler eşlik etti. Onlar kutlu mertebeye ulaşırken bizler gururu yaşadık. Ve bir hadis yankılandı kulaklarda " Her kim bugün düşmandan yüz çevirmeyip sebat eder, şehit düşerse Cenab-ı Hak elbette onu cennete koyacaktır. Bugün şehit olanlara firdevs cenneti hazırdır. Hücum ediniz, hamle ediniz. (İbn Hişam 267-268)" Ve biz o gece şehitlerimizi firdevs cennetine yolcu ettik.

Ve o gece... O gece minarelerde ezan ve sala ile, ellerimizde bayrak ile, gönüllerimizdeki vatan aşkı ile, dilimizde Allah nidaları ile ÷lkemizi, toprağımızı hainlere teslim etmeyeceğimizi t÷m cihana duyurduk. Bizdeki iman g÷c÷ ile vatan aşkı g÷nl÷m÷zde birleşirse yenilmeyiz. Ey D÷nya, bunu b÷yle bilesin!

Hışman Demir

Emine Göncü Anadolu Lisesi/Karaköprü

KARANLIK AKŞAMIN AYDIN MİLLETİ

İnsan, yaratılmışların en şereflişidir. Fıtratından gelen duyguyla itimat eder çevresindekilere. Yer, içer, alışveriş eder, hayaller kurar geleceğe dair. Güzellikleri yaymak, insanlığa hizmet etmek onun gayesidir çoğu zaman. Tüm bu güveni, ancak yanlış adım atanlar zedeleyebilirler. Bir anda, koynunda beslediği kişinin, yılanı dönüştüğünü gördüğü anda irkilir. Bu yılanın, sokmaya çalıştığını fark ettiğinde tüm o güven duygusu kaybolabilir. Güllük gülistanlık bir hayatın, karanlıklara mahkûm edilmesine zemin hazırlayanların çemberi içinde, çığlıklarla özgürlüğe doğru koşmak, içinde bulunduğu kutsal vatanını karışıklıktan kurtarmak, namus meselesine eşdeğer görmek asli vazifesidir artık.

O kara gece bir sis bulutu gibi çöktü vatanımın üstüne. Hıyanet oklarına karşı göğsünü siper ederek, canı pahasına vücuduyla set vazifesini üstlenecek aziz ve cesur milletim ümitsizliğe kapılmadan harekete geçti vatanına çullanan eşkıyalara karşı. Üstat Âkif'in deyimiyle: "Arkadaş! Yurduma alçakları uğratma sakın. Siper et gövdeni, dursun bu hayâsızca akın." düşüncesiyle, tüm hayâsız plan ve saldırılara karşı tek vücut olmuştur. Kapkaranlık geceyi aydınlığa çevirip tüm güzellikleri yayma gayreti ait olduğu her karış toprakta görülmeye başlandı. Bu zafer meşalesi, elden ele dolaşarak yediden yetmişe herkesin yüreğine yerleşmiştir yediği tüm darbeler karşısında. Zafer, insanların ırk ayrımı yapmaksızın bir araya gelerek birlik ve beraberlikleriyle aştığı zorluktur. Bu gücü, ülkemizdeki kadim dostluklarımızla gösterdi aziz milletimiz, iç ve dış mihraklara karşı. O bedbaht akşamın adını, "Darbe Gecesi" koyanlara ve o darbeye katılanlara unutulmayacak bir ders verdi aziz milletimiz. O akşam, ya vatanımızı ya da canımızı verecektik. İşte biz, canımızı vererek, canımızı siper ederek vatanımızı kurtardık. Hey! Vefasız mahlûk, atmosferini kardeşlik ve cesaret saran bir ülkeyi sen nasıl yıkabilirsin? Biz, bu illete aldanmadık ve büyüğümüzün sözü-

nü dinleyerek meydanlara akın ettik. Bu ülkenin fedakâr halkını hangi güç durdurabilirdi? Nitekim durduramadılar da. Sebatımız ve cesaretimiz ile kendini bilmezlerin, vatan hainlerinin önünde yıkılmaz bir kale gibi durduk. İnsanlıktan nasibini almayanların yüzünü kara çıkardık.

Biz, bu toprağın evlatlarıyız, bu topraklar ancak bize emanettir. Ay yıldızlı bayrağın altında yaşamak ve bu aziz vatani korumak kutsal vazifemizdir. Bu milletin emsali görülmemiş gücü, bu vatana ihanet etmeye kalkanlara ve darbe şakşakçısı alçaklara en güzel cevap olsun. Bolluk içinde sefa sürüp, bu vatani benimsemeyenler, kendilerine yer bulamaz hâle geldiler. Demokrasi adına, nice şehitler vererek, onları bu aziz topraklarda yaşayamaz hâle getirdik.

Şehit olan kardeşlerimizin, mekânı cennet; ruhları şad olsun. Kahraman milletimize ve güvenlik güçlerimize ne mutlu! Tarih, şunu not etti. Bu millet "darbe" kavramını yerle bir etti. Tanklar darbe kalkışmasında bulunurken, bu kez, aziz milletimiz tanklara darbe yaptı. Karanlık bulutlar, yavaş yavaş yok olurken, güneş altın sarısı ışığıyla, her zamanki gibi üstümüzde sonsuza dek ışıdamaya devam edecektir. Ümitler yükselirken, karamsarlık toprağın altına gömülüverdi. Bu asil millet, yine kendine düşen fedakârlığı ve bir kez daha baş eğmez olduğunu gösterdi ve dimağımızda yer eden şu sözlerin haklılığını kanıtladı: "Bayrakları bayrak yapan üstündeki kandır. Toprak eğer uğruna ölen varsa vatandır."

Dilek Babat

Cizre Selahaddin Eyyubi Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

ADALETİN ANAHTARI

Demokrasi... Barışın, adaletin ve eşitliğin anahtarı olan kelime... Kadın ile erkeği, siyah ile beyazı, Doğu ile Batı'yı ayırmayıp hepsinin sesi olan... Demokrasi; halkın seçtiği ve halktan seçilenlerin yeri. Kısacası sessiz çoğunluğun sese kavuştuğu yer.

Şehitlerimizin uğruna savaştığı, kanlarını döktüğü, alana kadar vazgeçmediğimiz dava. Uğruna savaşlar verdiğimiz, kadın erkek demeden meydanlara indiğimiz amaçtır demokrasi. Demokrasi, sadece seçilenlerin sahip çıkacağı bir şey değil, seçenlerin de bir o kadar sahip çıkması gereken olgudur. Zira millî irade demokraside hayat bulur, demokraside dile gelir. Bir şeyin veya kimsenin değeri o şey tehlikeye girdiği anda bilinir; bunu en iyi tankın önüne yatan bilir, çünkü demokrasinin tehlikeye girdiğini gören odur.

Halkın her kesimi demokrasi ile iradesini ortaya koyar. Zaten öyle oldu. Ülkemizin dört bir yanından temsilcilerimiz seçildi, Meclis'e girdi. O Meclis, farklı fikirlerin sesi olmuştu. Tüm bunlar olurken tabii adalete saygısı olmayan, demokrasiyi sevmeyenler ve ülkenin huzurundan rahatsız olanlar olacaktır maalesef. Oldu da. Planları bir gecede irademizi yerle bir etmekte, bizi yıkmaktı. Çok uğraş vermişlerdi bunun için ama hesaba katmadıkları bir şey vardı: Halkın millî irade sevgisi ve bu uğurda kendini feda edeceği gerçeği... Demokrasi tehlikeye girmişti, sessizler ses vermişti. Halkın iradesini küçümseyenler ofsaytta düşmüştü. Küçük görenler küçülmüştü. Özgürlük ve barış sevdalısı bir millet olduğumuzu, Cumhuriyeti canımız pahasına koruyacağımızı unutmuşlardı.

Merak etmesin kimse; bu Cumhuriyet'i hangi zorluklar altında, hangi fedakârlıklarla kurduğumuzu asla unutmadık. Âkif' in üstüne söz gitmez:

Tükürün, milleti alçakça vuran darbelere!

Tükürün, onlara alkış dağıtan kahbelere!

Meltem Akçay

Ebru Nayim Fen Lisesi/Süleymanpaşa

DİLLERDEN YÜREKLERE DÖKÜLEN

Gün geçmiyor ki televizyonlardan şehit haberleri gelsin, bu vatan bir acısını hafifletmeden diğeriyle yeniden yanıp kavrulmasın. Gün geçmiyor ki bu vatan toprağında karnını doyurup sonra nasıl bir zihniyettir ki hançerini yine aynı vatan toprağına saplayan biri daha çıkmassın.

Memleketim! Bu savaştığın kaçınıcı yüzyıldır? Kaçınıcı şehidini verdi bu memleket, hainlerin kaçınıcı can yakışıdır bu? Dinmez mi acın bir gün olsun?

Türk milletinin yüzyıllarca çabayla, sabırla, canıyla, kanıyla beslediği bu topraklarda nasıl olur da bu ülkenin insanı silahını doğrultur kardeşine? Sanmasın ki o silah yalnız bir ere doğrultulmuştur. O silah devlete, millete, dünyaya doğrultulmuştur.

Evet, bu ülke kolay zamanlar geçirmedi. Nice kurtuluş mücadelesi verdi. Ülkemizi yıkmaya çalıştılar, yıktırtmadık. Bölebileceklerini sandılar bizi, böldürtmedik. Şimdi yıllar sonra 15 Temmuz'u yaşadık. O gece milyonlarca yürek yine aynı ritimde bütünleşti, tıpkı yıllar öncesinde olduğu gibi. Ülkeme, ülkemize çökmeye çalışan kara bulutlar elbette karşımızda duramayacaktı; yağdıramayacaktı lanetini üzerimize. Ülkenin her köşesinden ezan sesleri yükseliyordu. Milyonlarca sivil "Darbe yapıyoruz!" diyenlerin karşısına- ki onlar kimdir, amacı nedir, bilmiyorduk- bayraklara bürünüp çıktık. Sabaha nasıl çıktık, bilmiyorduk. Milletçe bildiğimiz tek bir şey vardı: "Ne ezan sesleri dinecekti, ne de bu vatan -yıllarca kardeşlik, huzur, barış içinde bir ve bütün yaşamış bu vatan- hainlere teslim olacaktı." Geçirdiğimiz onca kara günün ardından o geceyi de elbet atlatacaktık, atlattık.

Kimimiz İstanbul'da caddeleri doldurdu sesini yükseltmek için, kimimiz eli telefonda haber bekledi askerinden; kimimiz televizyona kilitlenip titreye titreye dua etti, kimimizse o hainlerin karşısında direndi canı pahasına, demokrasi uğruna.

Milletimiz yine hainlere gereken cevabı verdi elbet; o gecede onlarca askerimiz, sivilimiz yüzyıllardır bir an olsun vazgeçmediğimiz bağımsızlığımız uğruna, demokrasimiz uğruna can verdi.

Ateş düştüğü yeri yakar, derler. Evet, yaktı geçti nice annenin, babanın yüreğini. Annenin, babanın yükü arttı; gözyaşı arttı; hıçkırıklara bıraktı yerini gecenin kasveti. Ateş düştüğü yeri yaktı, alevleri dört bir yanına saçıldı memleketimin. Bir yanda acı, bir yanda gurur. Bize veda eden nice canın ardından kalbimiz buruktu. Bu acının, bu burukluğun tek tesellisi "Vatan sağ olsun!" sözleriydi dillerden yüreklere dökülen.

Gözü toprağımızda olan hainler bilsin ki şehitlerimize en büyük borcumuz, bu vatani sonuna kadar korumak, her zaman demokrasi meşalesinde bir kıvılcım olmaktır. Gerekirse bu yolda bizler de can vermekten bir an olsun tedirgin olmayız.

Ve şehitlik mertebesine ermiş şehidim!

Bu millet canını bahsettiğin toprakları daha iyiye, güzele götürmeye ant içmiştir. Bu toprak kendisine ihanet edeni bugüne dek olduğu gibi bundan sonra da elbette affetmeyecek, onlara hak ettiğini gösterecektir. Orta Asya'dan Anadolu'ya asırlardır hür yaşamış bu millet demokrasisiyle, özgürlüğüyle hür olmaya devam edecek; o meşalenin sönmesine asla izin vermeyecektir.

Ey, demokrasi uğruna canlarını esirgemeyen şehitlerimiz!

Sizler şimdi Çanakkale'nin, İstiklal Harbi'nin ve nice kurtuluş mücadelesinin kahramanlarıyla birliktesiniz. Huşu içerisinde uyuyunuz. Daima kalbimizde, bizimlesiniz. Sizi unutmadık, unutmayacağız, daimi kılacağız...

Tuççe Abay

Osman Gazi Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi/Turhal

KARANLIKTAN AYDINLIĞA, DARBEDEN DEMOKRASİYE

Sıcak ama bir o kadar da tüyler ürperten bir gecenin karanlığından, huzurun sabahına yazıyorum bu satırları. Tankların, uçakların, silahların karanlığından; vatan sevgisinin, fedakârlığın, imanın, inancın aydınlığına yazıyorum. 15 Temmuz'un karanlık oyunlarından, zaferlerle dolu bir tarihin aydınlığına...

Türk milletiyiz biz, boyun eğmeyiz. Sakarya, Çanakkale, Malazgirt, Niğbolu bizim zafer türkülerimizi söyler durur hep. Artık temmuzun on beşinde de söylenecek türkülerimiz; Boğaz Köprüsü'nde, Taksim'de, Kızılay'da. Her birimiz, en sevdiklerimizin arkamızdan bakan hüznü gözlerine aldirmeden yürüdük caddelere, köprülere, hava limanlarına. Göğüs gerdik tanklara, göğüs gerdik silahlara, göğüs gerdik ihanetlerin en acısına.

Unutulmaz mazimiz gibi unutulmaz bir geceydi yaşadığımız. Geçmişte nasıl durduysak ihanetlere karşı, o gece de hainler karşısında öyle durduk dimdik. Allah Allah nidalarıyla, kelime-i şهادetlerle yürüdük üzerlerine. O gece Timur Aktemur olduk, üç çocuğunun geleceği için Boğaz Köprüsüne koşan. O gece Ahmet Özsoy olduk Türksat'ı cansiperane savunan. 15 yaşında Halil İbrahim Yıldırım olduk gençliğini, gelecek nesiller için feda eden. Ömer Halisdemir olduk o gece, düşmanı silahının namlusundan çıkan mermiyle durduran.

Ulubatlı Hasan olduk İstanbul surları önlerinde, Hasan Tahsin olduk İzmir'de Yunan askerinin tepesinde, Nene Hatun olduk o gece vatani canımızdan aziz tattuk. O gece televizyon izleyemedik biz, manavdan bolca sebze alamadık, fırından ekme. Sabahı izledik biz meydanlarda, doğmakta olan yeni günü, akınlardan dönen bin atlı gibi huzurlu his-

settik kendimizi. Duasını aldık ecdadımızın ve gelecekte umutlu okul yavrularının.

Biz 15 Temmuz gecesi Türk milleti olduk, başı dik ve mağrur. Teslim etmedik şanlı tarihimizi, teslim etmedik güzel Anadolu'muzu, teslim etmedik şerefimizi. Gelecek güzel günler için şehit olduk, gazi olduk.

Tuğba Alkan
Solaklı Fen Lisesi/Of

TÜRK'ÜN İNŞİRAH KALKIŞI

15-Temmuz 2016: Ya nasip: Kimine ihanet; kimine şehadet!

Gökyüzü yeşil,

Çimenler mavi.

Çamura bulanmış iki ayakken bile gözlerim gülümse!

Ötelerden;

Bir ses geldi ezelden: Kudüs'ten...

"Biz ki Selahattin Eyyubi'nin sancağı altında Kudüs'ü fethederek, orayı bir barış ve huzur şehrine çeviren ordunun neferleri değil miydik?"

"Gel

Anne ol

Çünkü anne

Bir çocuktan bir Kudüs yapar.

Adam baba olunca

İçinde bir Kudüs canlanır.

Yürü kardeşim!

"Ayaklarına bir Kudüs gücü gelsin." dedi mısra mısra secdemize sinen dualar...

Biz Nene Hatun dedik durmadık tarihte tek hece! Siz Nene Hatun'lar biter mi sandınız bu toprakta bir gece?

Değil mi ki vatan sevdadır, vatan müebbettir bize, vatan namustur arş-ı âlâ üzre, Tankın, topun, merminin, siperin hükmü geçmez aşk-ı vatan sinemize!

Analar ve evlatları vardı temmuz vakti meydanlara koşan. Göğsünü tan-kâ siper, imana zafer diye kurban eden; kiblesi Kâbe, aşkı vatan olan evlatlar yetiştirmişti Şerife Bacılar, Türkan Analar...“Meydanlara inin!” emrini aldıktan sonra meydanlara, mertebelerin en güzeline koşanlar gün olur otuz kurşun bir vatan eder dedi sinesinde istiklaline ve istikbaline sahip çıkarak; yarınlarmızı karartmaya, umutlarımızı yok etmeye çalışan bir avuç ihanet ve delalet sarhoşuna gür sesi ve kararlılığıyla lafın değil eylemin milleti olduğunu göstererek cevap verdi:

Devletimiz var, başımız sağ olsun!

15 Temmuz 2016: Ya Refik! Bir ülkeyi burcu burcu şehadet sardı!

Önce sarsıldı yer şerha şerha!

Dillerde tek bir kelime, dillerde tekbir:

Tekbir? Bilesin ki tek bir vardır. Bilesin ki tekbir; iman zırhıyla örtülmüş küffarlara galebe çalan sedadır. Bilesin ki gaziye temmuz şafağında; yakılan, yıkılan, lime lime edilen her parçamda biraz Doğu Türkistan, Filistin ve Halep'in kan gölüne dönmüş çoraklığındaki tekbirlerine iman vardır. Temmuz darbe girişimini, tüm İslâm dünyasının istikbalini ve istiklalini hedef alıp, gün geçtikçe her alanda belirginleşen bağımsızlık irademizi sekteye uğratmak için; Batı'nın İslâm sancaktarı olarak gördüğü Türkiye'nin, Batı'dan ayrışıp özüne dönme ve Ergenekon'da, Çanakkale'de; Çaldıran'da, Mercedabık'ta olduğu gibi yeniden şahlanma eğilimine yönelik olarak gerçekleştirdiği tezinden hareketle; “Dünya düşman olsa da iman bizden yanadır!” diye haykıran milletimin:

“Şu kopan fırtına Türk ordusudur yâ Rabbi.

Senin uğrunda ölen ordu, budur yâ Rabbi.

Tâ ki yükselsin ezanlarla müeyyed nâmın,

Galib et, çünkü bu son ordusudur İslâm'ın!” dizelerinde ete kemiğe bürünüp meydanlara çıktığı son destandır 15 Temmuz.

Sefer bizim, zafer Allah'ın olsun!

Biliriz ki biz, her birimiz birer Çanakkale ruhuyuz. Plevne'de Osman Paşa, Söğüt'te Osman Gazi'yiz. Mekke müdafaasında Fahrettin Paşa, 15 Temmuz'da İslâm'ın son sancağını yere düşürmeyen sancaktar Türk milletiyiz! Çok yara alsak da; terör eylemlerinde, ihanet darbelerinde, küffar bozgunlarında ölümler şehadet müjdesiyle üzerimize yağsa da bize bundan sonra her cephe Çanakkale, her onbaşı Seyit Onbaşı! Bizler gazi Türk milletiyiz.

Leş bir yana, baş bir yana olsun!

Değil mi ki "Tam Bağımsız Türkiye" dedik, gelsin üzerimize yedi düvel:
Geldikleri gibi giderler! Zira... Ya tam susturacağız ya kan kusturaca-
ğız!

Sonradan ağardı tan.

Bak koşuyor yeniden Çanakkale,

Orada yeniden dirilmiş Çaldıran

İşte, hepsi bir olmuş koşuyor geceye,

Koşuyor şafağa.

Şuracığa son destan 15 Temmuz ya Rab!

Şahit ol ya Rab toprağına düşen temmuz şehadetlerine,

Şahit ol ya Rab sinemizi ezip geçmeye kastetmiş hainlerin delaletine!

O sine ki sevdası istiklal; cenneti de mahşeri de vatan olan anaların,
evlatlarına ilmek ilmek işlediği ülkü davasında aziz şehitlerine vefa
borcuna gebe.

O sine ki bu toprakların, bu ecdadın torunları; kendi vatanında, kendi
milletine karşı şiddete meyleden evlatlığın reddinde!

Ve sen Asım'ın nesli!

Ve işte gençlik!

Ve işte gençliğimiz...

Ardına bile bakmadan tankların önünde duran siz! Biz! Hepimiz! Değil
mi ki dinimiz, dilimiz, milliyetimiz! Değil mi ki dizleri üstüne çökerse bir
rücu bir de vatan uğrunadır gençliğimiz.

Korkma Asım'ın nesli!

"Korkma!" diye başlar iman, ahlak ve adalete bürünmüş milletimin
sözü, özü;

Korkma! Zalimin zulmüne Azrail salan emr-i Hakk var.

Çünkü temmuz yağarken gökten bombalarla, mermilerle; ezanlarla
salalarla ya nasip kimine ihanet, kimine şahadet var 15 Temmuz şafa-
ğında!

Sen ki Asım'ın nesli sakın korkma!

Bir umutla ekilir fidanlar toprağa, bin kasırga geçse de sarsılmaz öte-

sinde tefekkür varsa, ruh kökü öze bağlı ise asla. Nice Âkif'ler, nice Asım'lar hece hece koşsun diye direniş gecesinden diriliş şafağına; bir avuç dua, bir kucak ahde vefa, bir ufuk ezan-ı şehadet saatiyle geliriz imdada söz konusu vatansa!

Cihanda Türk var, küffar kah'r olsun!

15 Temmuz 2016: Biz Yeşili ki şehadet saydık göklere adadık, Maviyi özgürlük bildik bozkırların toprağına kök salsın diye bıraktık!

Dün Çanakkale'de

Dün Çaldıran'da

Dün Sakarya'da

Dün Bedir'de

Dün 15 Temmuz'da

Şehadet göğüne ant olsun ki dünlerden doğan yarın bizimidir...

Yaşasın 15 Temmuz şehidim...

Şehadetine şahidim!

Yaşayacak 15 Temmuz şehidim!

Yaşatacak diriliş gençliğim!

Özlem Cihan
Türk Telekom Fen Lisesi

HALKIN DEMOKRASİ ZAFERİ

“15 Temmuz” sadece bir günü işaret eden iki kelime gibi görünen ama aslında Türk milletinin tek amaç altındaki ortak direnişinin sembolüdür.

15 Temmuz, bir yol ayrımıdır. Türk Milleti için aslında ya kaybediş, kabbulleniş, ardından gelen yıkım ve ne zaman sonu geleceği bilinmeyen karanlık günler silsilesi ya da kazanış ardından geleceğe ümit ve inançla dolu bakış... 15 Temmuz yol ayrımından aydınlığa geçiş ama aynı zamanda Türk milletinin yüreğine düşen ateş oldu.

15 Temmuz annelerin yüreğindeki endişe, gözlerinden akan inci taneleri... Baba özlemiyle büyüyecek çocuklar, bayramlarda masada olan ama asla doldurulmayacak boşluk... Gözler masadaki boşluğa kaydığında dile dökülmeye cesaret edilemeyecek ama gözlerde oluşacak buruk acı... Pencere kenarında yolu gözlenecek ama asla gelmeyecek olan eş, bazen de sevdiğine bir daha asla sarılmayacak olmanın verdiği çaresizlik... Ama her şeye rağmen teselli bulduğumuz vatan aşkı, demokrasi inancı ve bunları sahiplenmenin verdiği gurur...

15 Temmuz günü halkın direnişi, evine yurduna sahip çıkışı aslında. Belki de en güzel sahipleniş. Bir milletin ortak mücadelesi ve direnişi. Korku, endişe, çaresizlik, cesaret, inanç bütün duyguların hepsi.

15 Temmuz günü kendini bir şey zanneden insancıklar sürüsünün kendi ülkesine, insanına silah doğrultuşu, meydanı boş zannetmesi, hiç beklemediği bir senaryoyla, direnişle karşılaşması ve tarih sayfalarında hain bir kalkışmanın evet başarıya ulaşmamış bir acizliğin bir parçası olmak öte yandan...

İşte böyle bir gün 15 Temmuz günü. Bir yandan kendi insanına ateş eden, silah doğrultan zavallılar sürüsü, bir yandan kendi ülkesi, yarın-

ları, umutlarına, bağımsızlığına ve egemenliğine sahip çıkan kahramanlar...Tabi ki de tarihi nice kahramanlıklarla dolu yüce halkımız bu şanlı tarihe yeni bir zafer ekledi. Belki de en anlamlı zaferini.

15 Temmuz günü halkımız müthiş bir birlik ve beraberlik örneği gösterdi. Halk omuz omuza, el ele aynı ülkü uğruna savaştı ve gelecek nesillerin hep gururla hatırlayacağı tarihi bir mücadele örneğinin altına imzasını attı.

15 Temmuz günü halkın iradesine sahip çıkışın en güzel örneği olarak kalacak ömrümüzde.

Aleyna Bıçakcı
Uşak Fen Lisesi

DARBE

O gün adını tarihe kanla yazdıran gün, kimsenin unutmayacağı unutsa bile unutturmayacağımız gün; 15 Temmuz...

15 Temmuz'da henüz 15 yaşındaydım. Odamda, olan bitenden habersiz bir şekilde oturuyordum. Sonra mesajlar gelmeye başladı. Darbe olmuş, dediler. Daha darbe ne, tam olarak bilmiyordum bile. Kötülüğü çağırıyordu, korkutucuydu, söylendiğinde içimizi titreten bir soğukluğa sahipti. Sahi neydi bu darbe? Sözlükteki anlamıyla vuruş, çarpış, yıkım demektir. Ama ben asıl anlamını o gün öğrenmiştim darbenin. Vatandaşın göğsüne indirilen kurşun; içimizi kanatan yara, altında ezildiğimiz tank görünümü o ağır yük, ana ocağına düşen karanlıktı. Hemen sosyal medya hesaplarımı açtım, herkes panik içindeydi. Tartışmalar başlamıştı ve tabii ki içimizi korkuyla karışık merak duygusu sarmıştı. Her kafadan bir ses çıkıyordu, aslında tecrübeli olan büyüklerimiz daha fazla tedirginlerdi. Çünkü o acı günleri tekrar görmek istemiyorlardı. Biz ise 15 yaşında şahit olmuştuk hayatın bu karanlık, öldürücü, kan kokan, yıkıcı yüzüyle. Neyse ki o vatan hainleri amaçlarına ulaşamadı da biz bu olayların sadece başlangıcına tanıklık ettik. Eğer darbe başarılı olsaydı ne olurdu diye düşünmüyorum bile çünkü bu ülkede bu kadar kahraman, bu vatandaşlar varken bunun sözü dahi geçmemeli.

Ve şimdi de bizim görevimiz bu uğurda canının feda etmiş şehitlerimiz için onların canları pahasına korudukları bu ülkede dökülen hiçbir kanın boşa olmadığını kanıtlamak ve onların yaptığı gibi gerekirse bu uğurda can vermek adına biz de vatanımızı sonuna kadar korumalıyız. Hangi dinden, hangi ırktan, hangi siyasi görüşten olursak olalım birlik olmalı, kenetlenip dimdik durmalı ve bu ülkeye, gelecek nesillere bu günleri tekrar yaşatmamalıyız. Demokrasi adına o karanlık gecede

gazi olanlara Allah'tan şifa, hayatını kaybeden şehitlerimize Allahtan rahmet, yakılarına da baş sağlığı diliyoruz.

Adını 15 Temmuz olarak yazdırdı demokrasi tarihe,
Halk kazandı bu savaşı, yenilmedi hileye,
Herkes okudu marşı kükreye kükreye,
Destanı yazdı 15 Temmuz'da Türkiye...

Fatma Kartal

Borsa İstanbul Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi/Edremit

AZRAİL'E SELAM VERMEK

Azrail'e selam veriyorduk, yüzümüzde bir tebessümle, yüreğimizde vatan aşkı. Azrail'e selam veriyorduk vatan meydanında, şehadet dolu kalpler. İlk defa ölüm tatlı geliyordu, ilk defa korku sarmamıştı bedenî. Hainin tankının önünde, arkasında, üzerinde Azrail'e selam veriyorduk. Alıyordu Azrail de o selamı, can alır gibi usul usul.

Gecenin kör bir vaktinde vatana pusu kurmuştu hain. Vatanını yakmak için, kendi annesini kendi evladını öldürmek için. Kendi ecdadına ihanet için. Kurulmuş bir oyuncak gibiydi adeta ve bir gece ansızın hain bir pusuya kurulacaktı.

Haber alacaktı Halisdemir. Cehenneme davetiye vereceklerdi ona ve o davetiyeye kurşunla cevap verecekti. İşte o ilk kurşun sıkılacaktı vatan için. İşte o ilk kurşun ayağa kalkmamıza yetecekti. İlk kurşun... Ardından ilk şehit...

O gece tabiri caizse, küçük bir kıyamet yaşıyorduk belki de. Göklerden yağan ateşler gibiydi millete sıkılan kurşunlar ve o kurşunlar can alacaktı birer birer. Söylenecek söz kalmamıştı, tükenmişti kelimeler. Bitmişti bizim için kurulan uzun uzun cümleler. Dilde bir 'la ilahe illallah'lar kalmıştı, bir de geride kalanlar için "hakkını helal et" ler. Her şehidimizin iki dudağının arasından çıkan son sözleriydi bunlar. Önce "hakkını helal et" sonra da kısa ama ömürlük bir şehadet.

Sanki yaşayan, nefes alıp veren canlı bir İstiklal Marşı'ydı yaşananlar. Korkmadık! Sönmedi bu şafaklarda yüzen al sancak. Bu vatan sağ oldukça asla da sönmeyecekti. Ne diyordu büyük üstat Mehmet Âkif Ersoy : 'Allah bir daha İstiklâl Marşı yazdırmasın bu millete !' Yazdırmadık büyük usta. Senin gibi binlerce vatan evladının emaneti olan bu vatani koruduk. Yeni bir İstiklal Marşı yazdırmadık ama yaşadık marşımızı yeneden 15 Temmuz da.

Yeni bir tarih başlayacaktı o gece. Güya devrim yapmak isteyecekti hainler. Sadece yıkmak, yıkıp yerine başka bir şey getirmek miydi devrim? Korumak devrim olamaz mıydı? Olurdu ve olduğunu bütün dünyaya o şanlı gecede gösterdik. Kirli ellerin izini de mübarek vatanımızdan kanımızla sildik. Ardından binlerce, on binlerce, milyonlarca 'ruhu şad olsun'larla uğurladığımız Halisdemir'in yolundan gittik.

Yüce bir çınar gibi dünyanın orta yerinde dimdik duran kadim bir devletin koca gövdesini, kirli baltalarıyla kesmeye çalıştılar. Kalplerinde kötülük, aldıkları nefeste ihanet vardı. Yedikleri ekmekte, içtikleri sularda masumların kanı vardı. Çalınmış alın terleri, kırılmış kalpler, alınmış canlar vardı arkalarında. İşte biz, o gece yüreğinde ihanet olan haine karşı Azrail'e selam verdik milletçe.

Yağmur Altınok
Şehit Osman Altinkuyu Anadolu Lisesi

UTANÇ GECESİ

Bir millet düşünün marşı 'Korkma!' diye başlayan. Bir millet düşünün her savaşı destan, her zaferi kutsal olan!

Koskoca bir destan yazıldı 15 Temmuz'da. Gökler kurşun ağıladı. Türk halkını Türk askerine vurdurtmaya çalıştılar. Bir grup çakal, aslan postu giyip, şanlı aslanların adını lekelemeye kalkıştılar. Lakin bilirsiniz, aslan hiçbir zaman çakala denk değildir.

Vatanına, namusuna göz diken soysuzların soyunu kurutmaya ant içen pak yüzlü melekler, şerefleriyle tarih yazdılar: Öyle bir tarih yazdılar ki ileride '15 Temmuz' denildiğinde insanlar, koca bir devletin yıllar öncesine gitmesini, karanlığa gömülmesini değil, bir milletin 'Verme, dünyaları alsan da bu cennet vatani!' diye haykırışını anımsayacak. Her yıl 15 Temmuz geldiğinde sema, çılgık çılgıca bir sessizliğe değil de, zafer nidalarına, marşlara, vatanını canı pahasına savunacağına dair içilen antlarla çınlayacak.

Benliğinden uzaklaşmış, Batılı devletlerin etkisi altına girmiş olan Türkiye uyandı o gece. Kalktı ayağa ve tüm dünyanın olmasından korktuğu şeyi gerçekleştirdi; gerçek Türkiye oldu. Türk, Kürt, Laz, Çerkez demeden, doğu-batı diye ayırmadan. Öyle bir dirildi ki Çanakale ruhu tüm dünya neden Kavimler Göçü yaptığını hatırladı. İstanbul'un Fethi'ni, Malazgirt'i öyle bir anımsadı ki...

Şimdi sorarım sizlere! Böyle bir ecdadın, böyle bir milletin vatanını kim alabilir elinden? Hangi çılgın zincir vurabilir? 15 Temmuz gecesi Türkiye, kimsenin hürriyetine zincir vuramayacağını bir kez daha kanıtladı. Patlamalara, şehitlere rağmen asla geri çekilmeyeceğini, kanını son damlasına kadar kullanıp gerekirse can verip, asla diz çökmeyeceğini, boyun eğmeyeceğini yedi cihana bir kez daha haykırdı.

'Ben ki Fatih'in, Kanuni'nin, Cengizhan'ın, Mustafa Kemal'in torunuyum! Ben ki zamanında hepinizin korktuğu Türk'üm! Sizden ezelden beri korkmadım, korkmayacağım!'

15 Temmuz'da şehit mertebesine yükselen şanı yüce şehitlerimizi saygıyla ve rahmetle anıyorum! 'Savaş, Türk'ün yaylarda tek tek dizilişidir! Savaş Türk'ün bir ölüp, bin dirilişidir!'

Doğukan Erbaş
Şehit İsmail Dursun Anadolu Lisesi

ÖLÜME KOŞAN KORKUSUZ YÜREKLER

Temmuz gecesi. Hava sıcak, hava bunaltıcı... Çakal sürüsü dalmış aslan yurduna. Vatan hainleri darbe yapmaya kalkışmış, halkın silahını halka doğrultmuş, Boğaz köprüsünü kapatmışlar tanklarla, havali-manlarını sarmışlar... Teröristlerin yüreklerine korku salması gereken F-16lar bizlerin yüreğine korku salmaya çalışmış, ses duvarını aşan F16ların sesleri binaları titretmiş Ankara'da. Ama bilmiyorlardı ki titreyen sadece binalar, taşlar, duvarlardı... Bilmiyorlardı Ömer Halisdemir'i, Türk kadını, Türk gencini; bilmiyorlardı Türk halkının demokrasi aşkını...

Evet, bilmiyorlardı Türk'ün asırlarca özgürlüğü, bağımsızlığı için verdiği ölüm kalım mücadelesinin anlamını. Eğer bilselerdi kendi vatanlarına ihanet edebilirler miydi, eğer bilselerdi Türk'ün bağımsızlığının sembolü olan Millet Meclisini bombalayabilirler miydi? Eğer bilselerdi bizim oy hakkımızı, söz söyleme hakkımızı elimizden almaya çalışabilirler miydi? Evet, ne Türk'ü biliyorlardı, ne demokrasi aşkını, ne de "Hangi çığgın bana zincir vuracakmış, şaşarım!" diye haykıran İstiklâl Marşı'ndaki özgürlük ruhunu...

Bu öyle bir ruh ki Bedir'de müşrikleri dize getirdi. Bu öyle bir ruh ki İstanbul'un fethinde "Ya İstanbul beni alır, ya ben İstanbul'u!" diye asra zamana haykırdı, bu öyle bir ruh ki Çanakkale'de bir dakika sonra öleceğini bile bile "Allah!" nidasıyla ölüme yürüdü, bu öyle bir ruh ki Kurtuluş Savaşı'nda "Ya istiklal, ya ölüm!" parolasıyla esir olarak yaşamaktansa ölmeyi tercih ederek, düşmana korku sala sala, Azrail'le yan yana özgürlüğüne yürüdü. Bu öyle bir ruh ki İstiklâl Marşı'mız da:

"Arkadaş! Yurduma alçakları uğratma sakın;

Siper et gövdeni, dursun bu hayâsızca akın." satırlarıyla özünü buldu.

Biz o ruhla kurduk Osmanlıyı, biz o ruhla yendik Çanakkale'de yedi

düveli, biz o ruhla kurduk Türkiye Cumhuriyetini, biz o ruhla Cumhurbaşkanı'mız "Halkımızı sokaklara davet ediyorum!" dediğinde döküldük sokaklara. Tanklarından, tüfeklerinden korkacağımızı sanıyorlardı belki de, tankların üzerine yürüyeceğimizi düşünmüyorlardı. Yürüdük korkusuzca o hainlerin üstüne Boğaz köprüsünde vurulduk, sabaha kadar yavaş yavaş, kan kaybede kaybede ölüme terkedildik, yılmadık. Daha büyük bir azimle, daha büyük bir yürekle çıktık karşılarına. Tanklarının önüne yattık, ortadan ikiye bölündük, uçaklardan atılan bombalarla parçalanarak can verdik; ama korkmadık, korkutamadılar, vatanımız düşmanların hain planlarının kucağına atamadılar... Karşılarında fotr şapkasını alıp gidecek hükümet, muhalefet, halk yoktu. Karşılarında yek vücut Türkiye Cumhuriyeti, Türk halkı vardı. Bir öldük, bin dirildik. Gene de vatanımızı hain ellere teslim etmedik, özgürlüğümüze, demokrasimize sahip çıktık. Oy hakkımızın bedelini canımızla ödedik

Elimizde ay yıldızlı bayrak, gökte ay şahit, yıldız şahit... Elimizde ay yıldızlı bayrak gökyüzünde kızıl şafak, damarlarımızdan damla damla dökülüp al bayrağın al kırmızısına karışan kan şahit... Ömer Halisdemir olduk, haini alınının ortasından vurduk, ne çıkar otuz kurşun yemişiz, vatan namustu, namusumuzu koruduk ya, o bize yeter... Geride kalan evlat, ana, baba yâr varmış, olsun onlar özgür onlar güvende ya, bu bize yeter, bizlere yani Nene Hatunlara, Sütçü İmamlara, Kara Fatmalara, Ayşelere, Mehmetlere... Vatanını, onurunu satmayan askerimize, polisimize!

Yüzlerce kahraman kendi salasını dinleyerek içmişti şahadet şerbetini. Karşılığında vatan, karşılığında özgürlük, karşılığında demokrasi...

Damla Şahin
Hamidiye Lisesi/Devrek

VATAN KOKAN PLAK

Kargaşanın bizi içine çektiği saatlerde akrep ve yelkovan duvara çakılmış, zaman nasır tutmuş, ülkenin dört bir bucağını kömür karası bulutlar sarmıştı. Gözlerden süzülen yaşlar içimizdeki vatan sevgisi ile birer sarmaşığa dönüşmüş ve sımsıkı bağlanmıştı ülkenin benliğine, senliğine, bizliğine...

Kırmızı pamuk ipliklerle ördüğümüz bu güzel ülkenin kumaşını; çekiştirip, parçalayıp, yırtmaya çalışıyorlardı. İçimizde kanat çırpın o masum vatan kuşlarını silahlarla, tanklarla, bombalarla durdurmaya çalıştılar. Ama her birinin yüreğine çelik yelek giydirdiğimizi unutmışlardı. Bedenleri gitse bile yüreklerindeki vatan sevgisi sonsuza kadar duracaktı orada. Gökyüzünün temiz maviliğine habis nefeslerini liflemişler fakat o mavilikte süzülen kuşların onların nefeslerini keseceğini düşünmeden.

Türk olmanın verdiği gurur ve hiç bitmeyen vatan sevdası daha da bütünleştirmişti bizi. İçimizdeki sevgi gücümüze güç katmıştı. Topumuzla, tüfeğimizle, tankımızla değil; her daim yüreğimizin bir köşesinde hazır olda bekleyen sevdâ kuşları ile bağlandık adına vatan dediğimiz bu topraklara.

Her köşesi vatan kokan toprağa köklerimizi saldık. İçimizdeki vatan sevgisini, özgürlüğe âşık savaşçı ruhumuzu, bu ülkede yaşamının verdiği sonsuz gururu bir halattaki kördüğüm misali hiç çözülmek üzere bağladık birbirine. Her bir adımımız bir kere daha titretti yeri göğü. Gözyaşlarımız her karışı şehit kokan topraklara dökülürken, gururumuz arşa yükselirken, delicesine bağlı kaldığımız toprağı severken daha güçlüyüz.

Kadın, erkek, çocuk, yaşlı, genç ayırım yapmaksızın kenetledik yüreklerimizi. Gözyaşlarımıza eşlik etti bulutlar, gururumuzu okşadı koca

çınarlar, sevgimize eş oldu kırmızı karanfiller, sarı laleler, beyaz güller.

Ve yine yeni yeniden bağımsızlığını kazandığımız ülkemizi daha güzel yarınlara taşımaya devam ediyoruz, edeceğiz. Şimdi ağaçlarda çiçekler açıyor, bulutlar dans ediyor, çiçekler güneşe daha bir güzel bakıyor. Ve vatan kuşları... Vatan kuşları ise yeryüzüne hâkim olan gökyüzünün o sonsuz maviliğine kanat çırpıp havalanıyordu:

“Lay lay lay lay lay lay lay la la lay lay la la lay lay/ Bir başkadır benim memleketim.”

T.C.
Milli Eğitim Bakanlığı
Ortaöğretim Genel Müdürlüğü

ogmogrenci@meb.gov.tr